VI. évfolyam, 21. szám

1950 május 19

Ludas Matyi

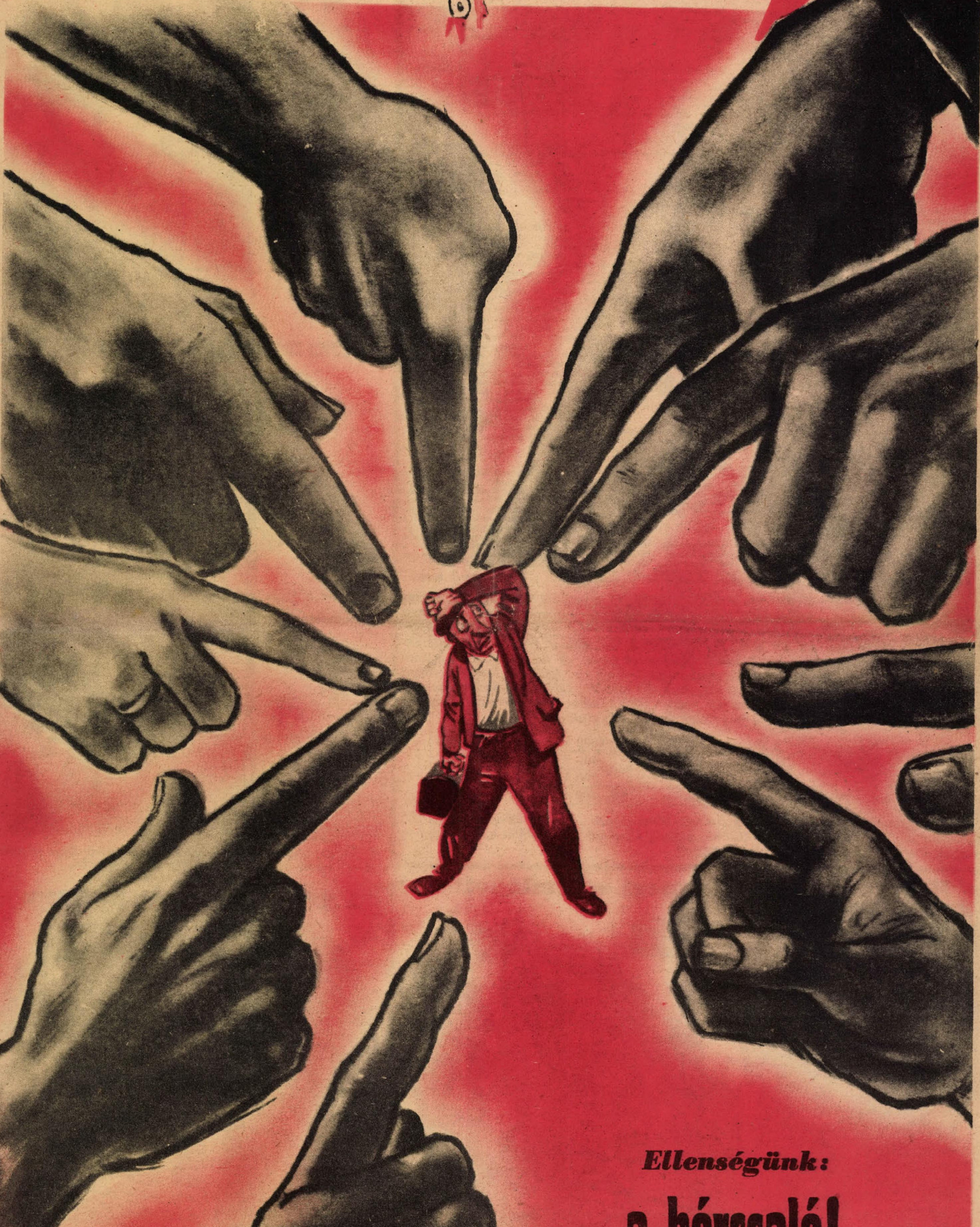

Ellenségünk:

a bércsaló!

70 fillér

Le a bürokráciával!

A BÜROKRÁCIA *futballcsapata*

1.

Az utóbbi időben elég gyakran változnak a vállalatok elnevezései. Így 1949-ben megváltozott a győri Linum Tauszig lenszövő vállalat neve, Dunántúli Lenipari NV-re.

2.

Amikor a vállalat megkapta új nevét, levelet írt a MÁV győri állomásfőnökségének és kérte, hogy írják át a náluk negyven évvel ezelőtt létesített iparvágány jogát az új névre.

3.

Néhány hét múlva hivatalos felszólítás érkezett a Dunántúli Lenipari NV-hez a Közlekedési- és postaügyi minisztériumtól, hogy 1949 december 9-én egy bizottság fog megjelenni az állomásfőnökségen és itt jelenjen meg az üzemet képviselő bizottság.

4.

A vállalat üzemmérnöke, akit a vállalat vezetősége elégségesnek tartott ezen hatalmas horderejű névátírás végrehajtására, a megjelölt időpontban megjelent az állomáson, ahol a következők várták:

a) a győri MÁV-osztálymérnökség vezetője,

b) egy pályamester, ugyancsak a győri osztálymérnökségről,

c) egy rendőrfőhadnagy, mint a helyi rendőrség képviselője,

d) maga a győri állomásfőnök személyesen.

A megjelentek közölték a vállalat mérnökével, hogy együttesen kivonulnak a most befutó budapesti vonathoz, amelyen a minisztérium kiküldöttei fognak érkezni.

5.

A vonat befut és a megjelent győri megbizottakhoz egymásután lépnek oda a Budapestről leküldött bizottság tagjai, éspedig a következők:

a) két db főtanácsos a III/b. osztály képviseletében,

b) két db mérnök a VII/a. és a VII/c. osztály képviseletében,

c) egy db műszaki tanácsos, a VII/b ügyosztály részéről,

d) egy db főfelügyelő a VIII/a. ügyosztály részéről.

6.

Csakhamar betértek az állomásfőnöki irodába, ahová nemsokára megérkezett Győr város képviseletében egy darab városi főmérnök és rövidesen megérkezett a MÁV részéről még egy darab műszaki főtanácsos, a II. ügyosztály képviseletében. Így készen állott a tizenegyfőnyi komplett futballcsapat.

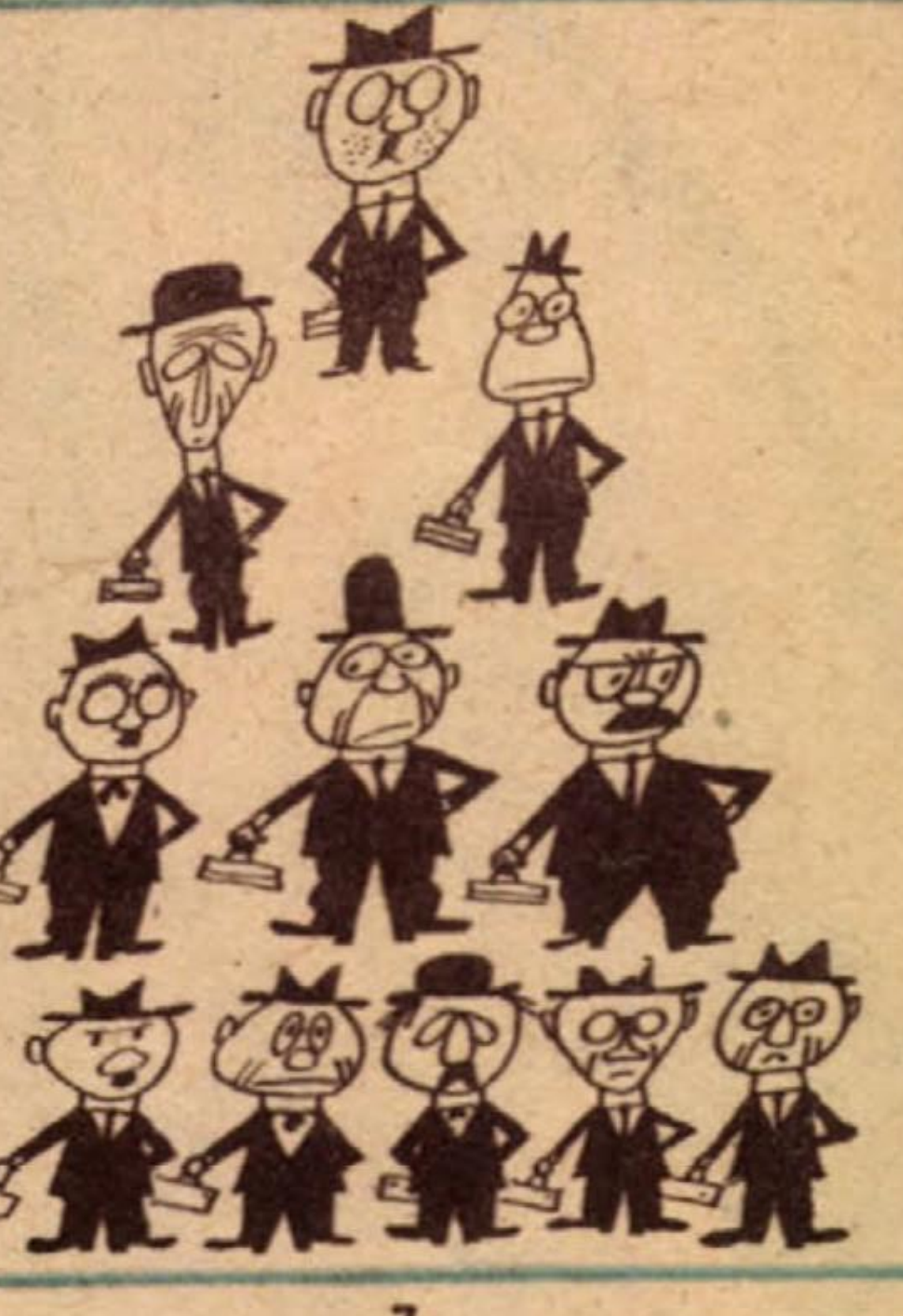

7.

Az üzem területén mind a tizenegy személy végigjárta a négyszáz méter hosszú iparvágányt és megállapították, hogy két épület közel esik az iparvágányhoz, vagy ahogy vasúti nyelven mondják, „űrszelvénybe esik", továbbá megállapítást nyert, hogy két villamosvezeték az előírt három méternél valamivel alacsonyabban húzódik.

8.

Ezután a tizenegytagú társaság bevonult a vállalatvezető irodájába és a társaság vezetője, Nádassy Károly műszaki főtanácsos úgy is mint a bizottság vezetője és úgy is, mint a Közlekedés- és postaügyi minisztérium III/b. ügyosztályának vezetője nyolcoldalas jegyzőkönyvet diktált le. (Ezt mellékelem.)

9.

Ezen nyolcoldalas jegyzőkönyv kínai nyelvtani szabályok alapján készült s tisztán csak azt a célt szolgálta, hogy a Budapestről ideérkezett urak horribilis vasúti és napidiját indokolja.

10.

A jegyzőkönyvet annak fontosságánál, jelentőségénél és közérdekű voltánál fogva sokszorosították és a postaügyi miniszter rendeletéből Lőrinc s. k. szakosztályvezető 1950. január 10-én jóváhagyta.

11.

A vállalat vezetője az egybegyült társaságnak megemlítette, hogy e névváltozás átvezetésére nem lett volna szükséges egy ilyen futballcsapatot összehívni, mire a küldöttség tisztes szakállu vezetője, Nádassy Károly főtanácsos (vigyázat, két essel és ipszilonnal írja a nevét, amire maga külön felhívta a figyelmet a jegyzőkönyv leiratása alkalmával) azt válaszolta, hogy: „Ne izgassa magát a dolog, mert az üzemnek akkor is háromszáz forintot kell fizetnie, ha ketten jönnek le Budapestről vagy nyolcan." A vállalatvezető elvtárs rövid előadást tartott az illető uriembernek a kötelező takarékoskodásról és a szocialista ország építéséről. Mire Nádassy főtanácsos kijelentette, hogy felejthetetlen számukra a győri utazás, ahol futballcsapatnak nevezték őket és a legbarátságtalanabb vendéglátásban volt részük.

12.

Meg kell jegyeznem, hogy az átírás ennek ellenére sem történt meg, hanem március végén egész új fejezetét indították el az ügynek azzal, hogy az iparvágányt államosították. Ezzel kapcsolatban ujra felszólították a vállalatot, hogy képviselőit küldje ki, hogy a bizottság az államosított iparvágányt és a kapcsolatos űrszelvényt átvegye és hogy kezdődjék minden elölről.

SÉNYI IMRE.

A bürokráciának ezt a ritkaszép csodabogarát egy olvasónk küldte el hozzánk. S mert nem ez az egyetlen olyan hozzánk beküldött írásmű, mely a bürokrácia konkrét eseteit ismerteti, elhatároztuk, hogy „Le a bürokráciával!" címmel pályázatot hirdetünk. A pályázaton mindenki résztvehet, aki harcolni akar a multból ránkmaradt és a szocializmus építését oly sokszor akadályozó bürokratikus ügykezelés ellen. A pályázatnak tulajdonképpen egyetlen egy feltétele van csak: tárgyilagosan és csak az igazat szabad írni. Emeli a pályázatok értékét, ha pontos adatokkal, sőt esetleg mellékletekkel vannak felszerelve. Hogy a harci kedvet még jobban felforraljuk, azok között, akik a bürokrácia kertjének legszebb virágait küldik be nekünk, a következő hat díjat osztjuk ki:

I. díj	1000 Ft.
II. díj	400 Ft.
III. díj	300 Ft.
IV—V—VI. díj	100—100 Ft.

A pályázatokat szerkesztőségünk címére (Honvéd-utca 10.) kell küldeni. A legjobb pályázatokat a Ludas Matyi-ban közölni fogjuk, s beküldőiket cikkíról honoráriumban részesítjük. Fel a küzdelemre: le a bürokráciával!

Helyreállítják Budapest műemlékeit

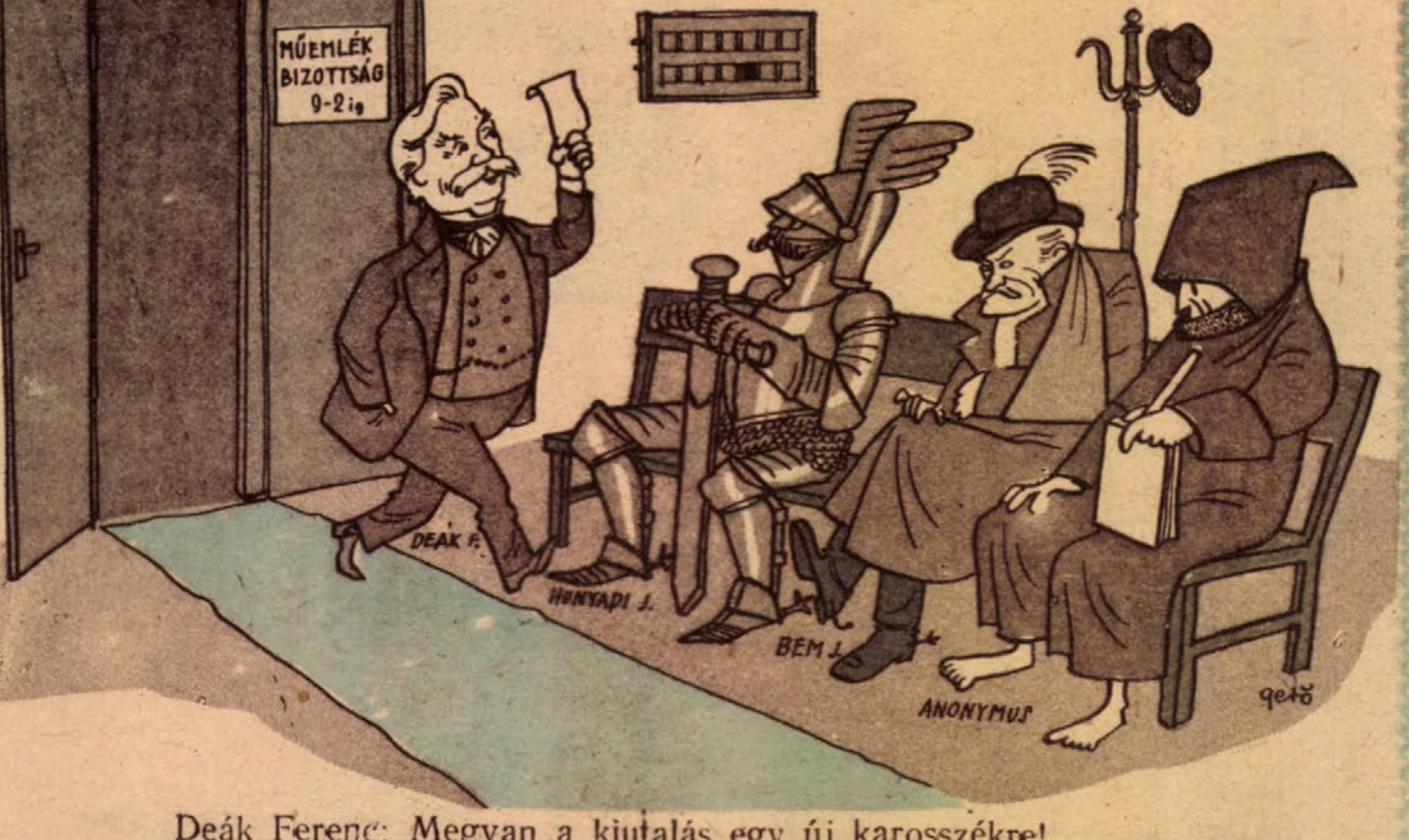
MŰEMLÉK BIZOTTSÁG 9-2-ig
DEÁK F.
HUNYADI J.
BEM J.
ANONYMUS
gető

Deák Ferenc: Megvan a kiutalás egy új karosszékre!

Ez a magyar futballcsapat melyet, sajnos, Bécsben elkentek...

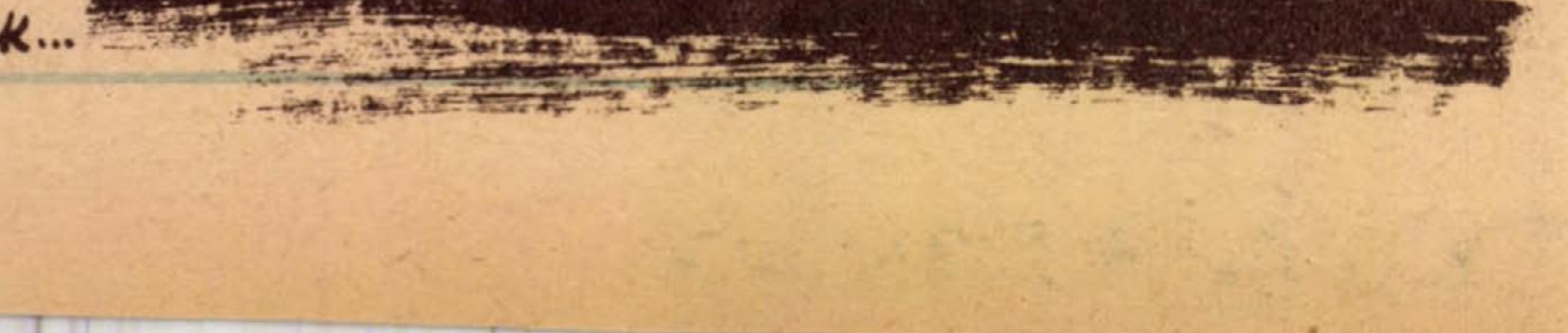

Divatbemutató az üzemekben

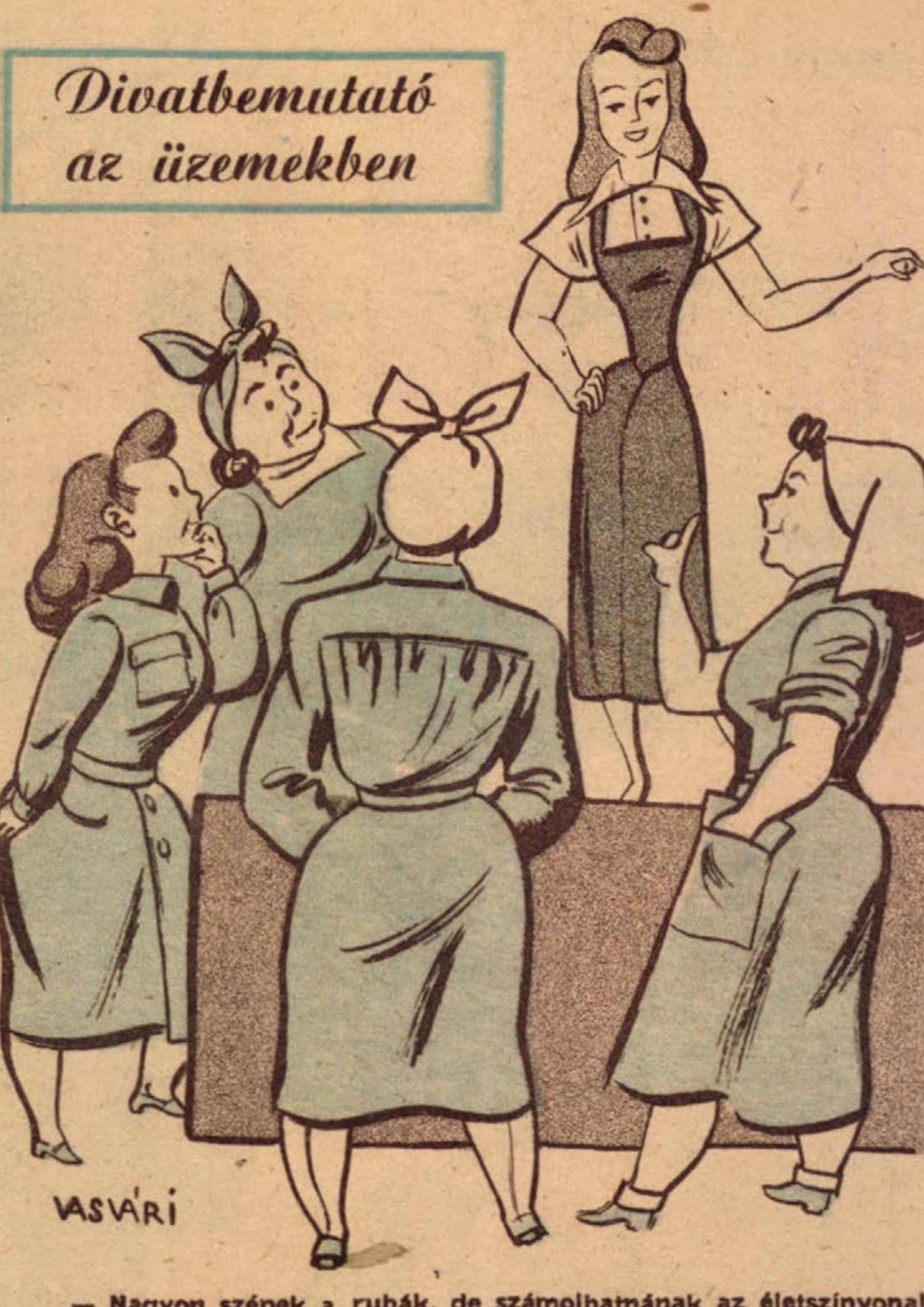

— Nagyon szépek a ruhák, de számolhatnának az életszínvonal emelkedésével. Ma már nemcsak több, de bővebb ruhákra van szükségünk.

MHK próba

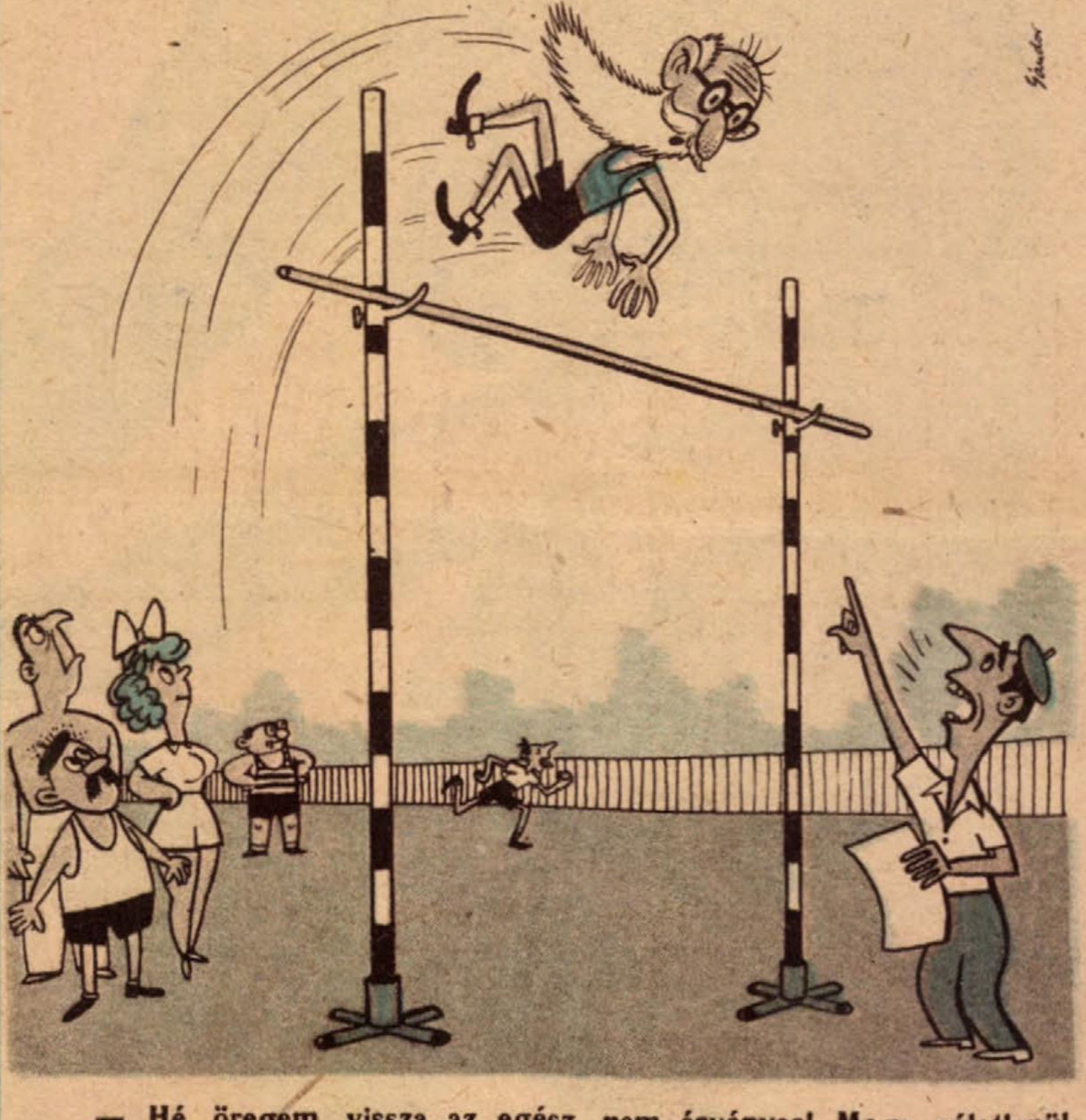

— Hé, öregem, vissza az egész, nem érvényes! Maga véletlenül a 18—22 évesek számára előírt magasságot ugrotta át!

A plakátragasztó (és Gobbi Hilda) ötlete

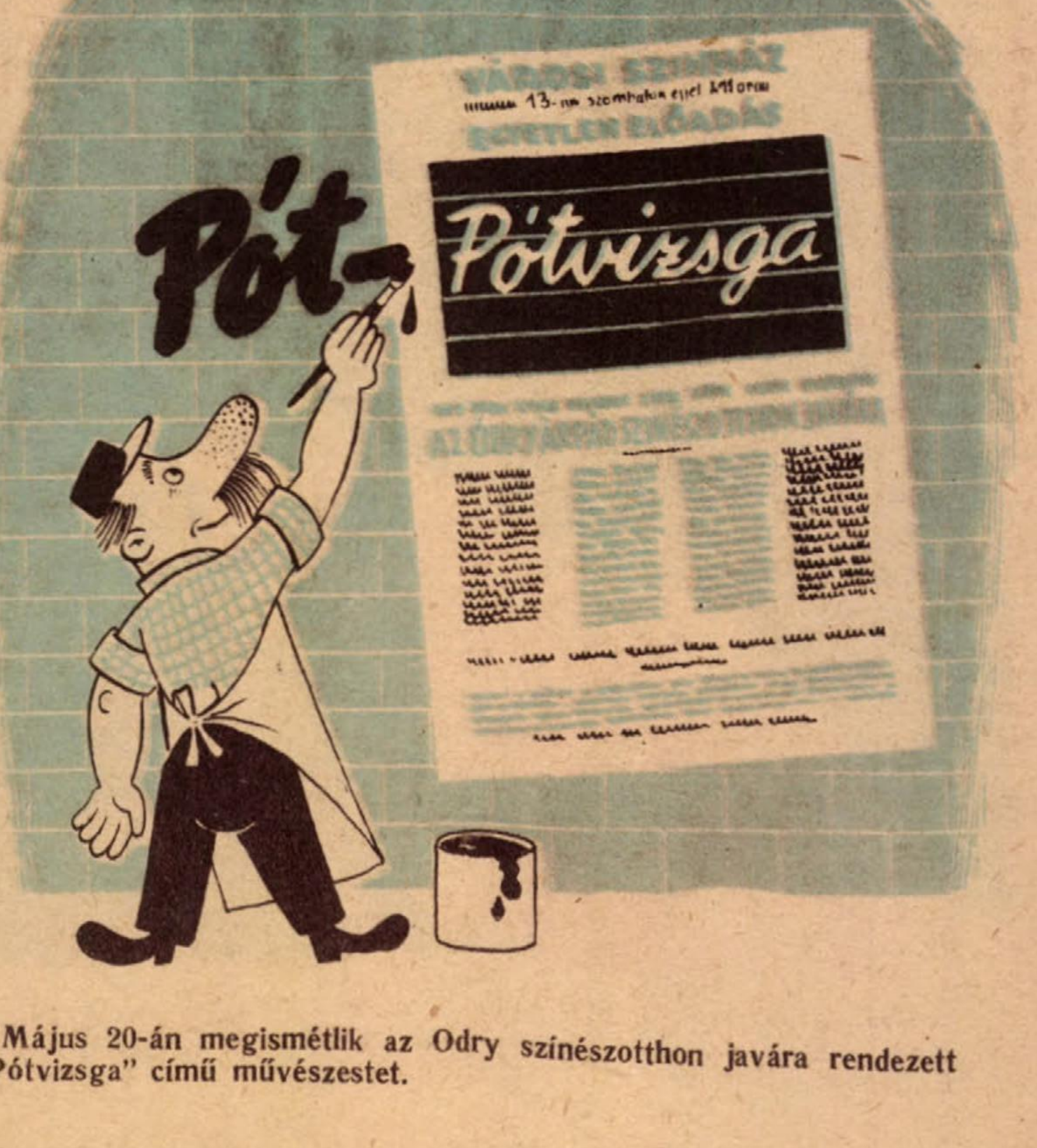

Május 20-án megismétlik az Odry színészotthon javára rendezett „Pótvizsga" című művészestet.

Ingyen skarlátellenes oltás a gyerekeknek hároméves kortól

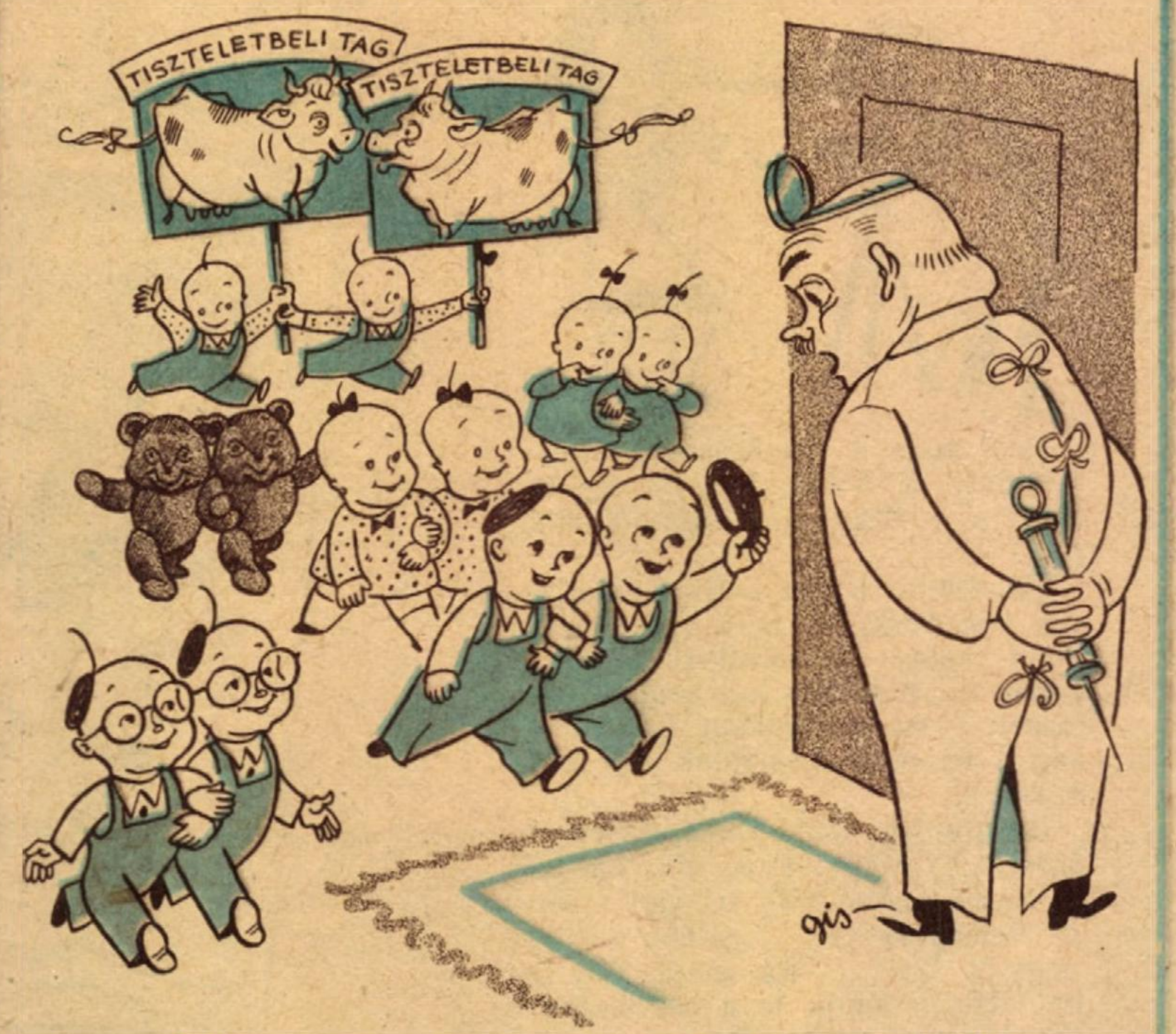

A legifijabbak párosan jönnek, mert csak ketten együtt háromévesek.

Öt évvel ezelőtt

1945 májust írtak azok, akik tudtak cserélni egy zakóért egy félüveg tintát. A hétemeletes bérháznak, amelyben laktunk, a felét elvitte a bomba; és még szerencse, hogy a felső felét, mert ha az alsót viszi el, a felső ott maradt volna a levegőben és leesett volna az is.

Óvatosan lépkedtem lefelé a tekervényes lépcsőzeten, amelyből csak a lépcsők maradtak meg, korlát nélkül; ami azonban megint csak jobb volt közlekedés szempontjából, mintha a korlátok maradtak volna meg lépcső nélkül. Az egyik nyitott elsőemeleti lakás hálószobájának ablakából (nem az ablak volt nyitva, hanem a fal volt nyitva) féltékeny pillantást vetett rám Csubaki főorvos, mert tapintatlanul benéztem a hálószoba nyitott falán és észrevettem, hogy egy jóképű tyúk van nála. Csubaki főorvos féltékeny, gyanakvó természetű ember volt; félt, hogy szemet vetek a tyúkjára és valamelyik éjszaka ellopom a nyitott falon keresztül. Mert bár igaz, hogy a tyúk telepiszkolta a hálószobát, de majdnem mindennap tojt egy valódi tojást, amit meg is lehetett volna főzni, ha lett volna gáz, fa, szén, vagy legalább papír.

Ilyen töprengések közepette értem le a kapualjba, ahol egy kövér kulák mérte a lakóknak a cserelisztet szabott áron, kilóját egy zakó három ingért. A cserelisztről másnap kiderült, hogy gipsz; most utólag remélem, hogy a zakókról és az ingekről meg a kulákról is kiderült azóta valami.

Kint az utcán világvárosi forgalom volt, kézikocsi kézikocsi után dübörgött a kövezeten. A járdán gyönyörű nők suhantak nadrágban, május volt, tavasz, látszott minden nő arcán, hogy türelmetlenül várja valaki valahol: az a férfi, aki kölcsönadta neki az egyetlen nadrágját, hogy eljöhessen az utcára és a szoknyáját elcserélhesse öt kiló szárazbabra.

A kirakatok tele voltak mindenfélével, de legfőképpen lehullott malterral, háztörmelékkel és repeszdarabokkal. Jellemző a pestiek becsületességére, hogy noha a kirakatokban ezidőben nem volt üveg, mégsem vittek el belőlük semmit.

Be akartam fordulni a szomszéd utcába, azonban nem lehetett, mert hasig ért benne a törmelék. Akkor éles hang süvített fel a hátam mögött:

— Megjelent a Ludas Matyi!

Visszafordultam. A rikkancs körül vagy száz ember lökdösődött. A Ludas Matyit, amely megjelent, miként a rikkancs közölte, negyedperc alatt széjjelkapkodták. Az embereknek ugyan sejtelmük se volt róla, hogy mi az, de megjelent és **pénzért lehetett kapni!** Nem zakóért, nem felöltőért, nem kombinéért, hanem **pénzért!** Hát hallottak már ilyet?

A tyúkos Csubaki főorvos állt mellettem, izgatottan bontotta széjjel a lapot.

— Vicclap — lökött oldalba. — Nagyszerű! Nyert ügyünk van! **Már tudunk viccelni!...**

Gergely Miklós

Megalakulnak a helyi tanácsok

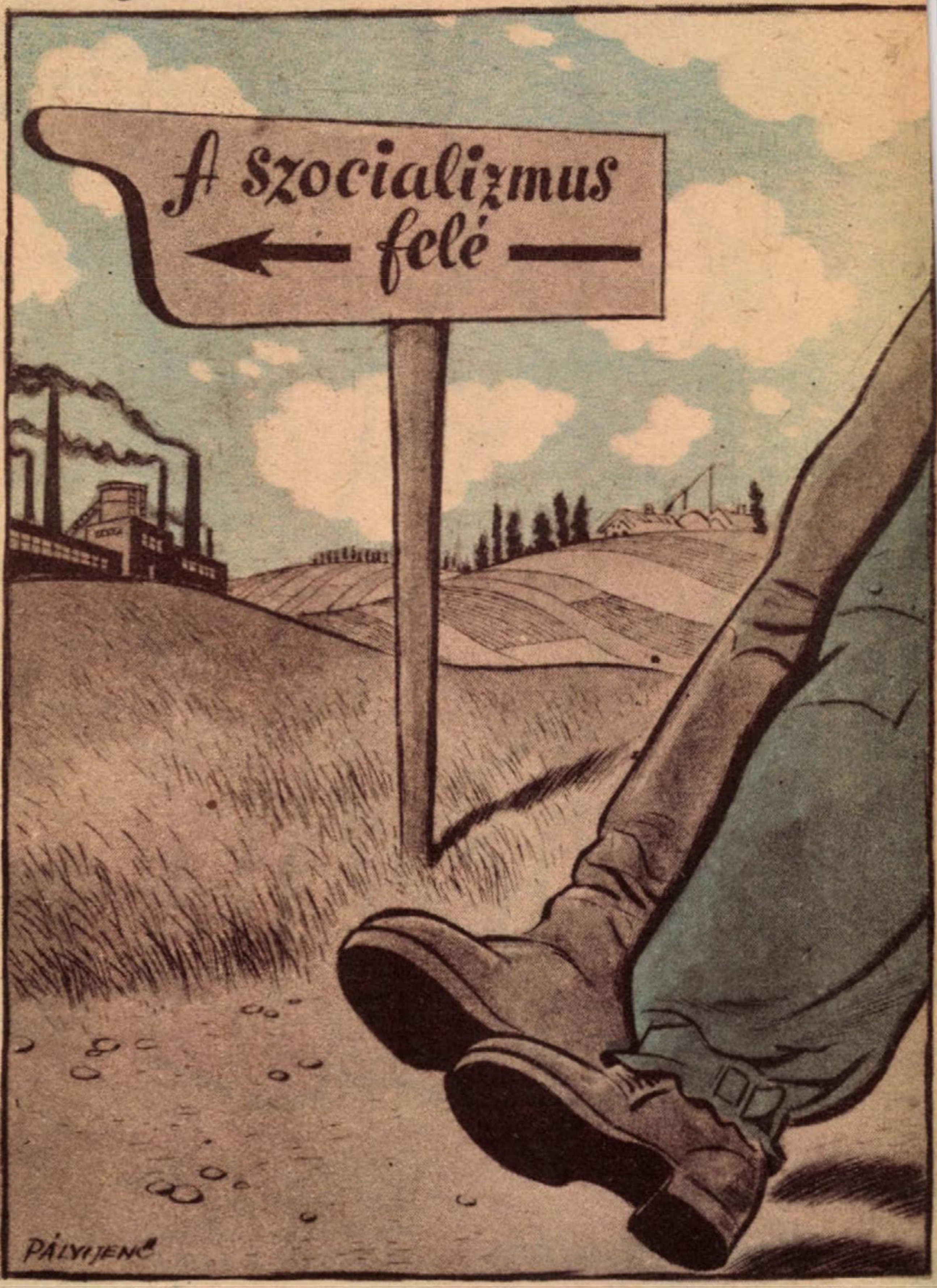

Újabb lépés előre!

A sakkozás rabja

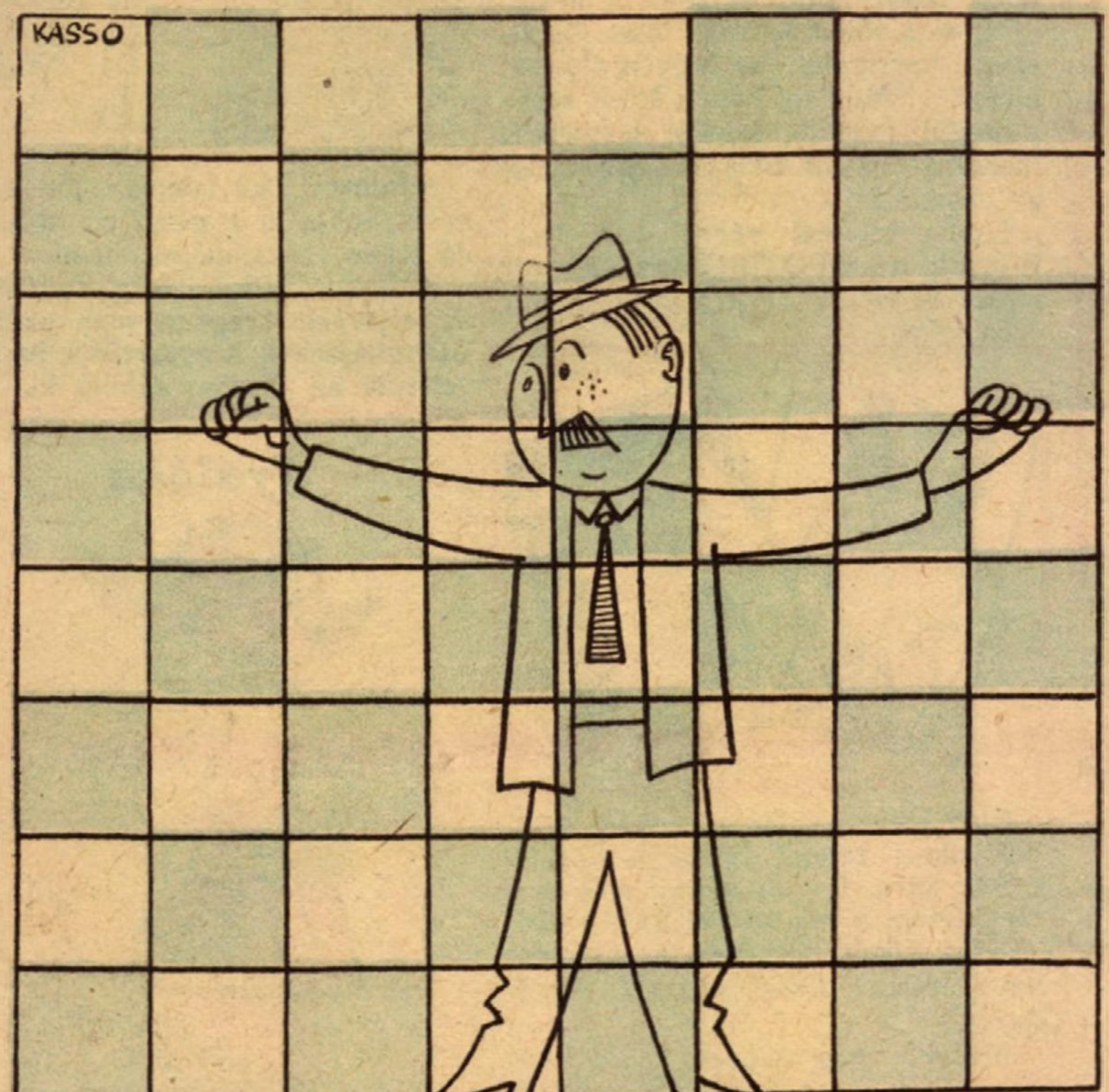

Darvas Szilárd:

Autarkia*

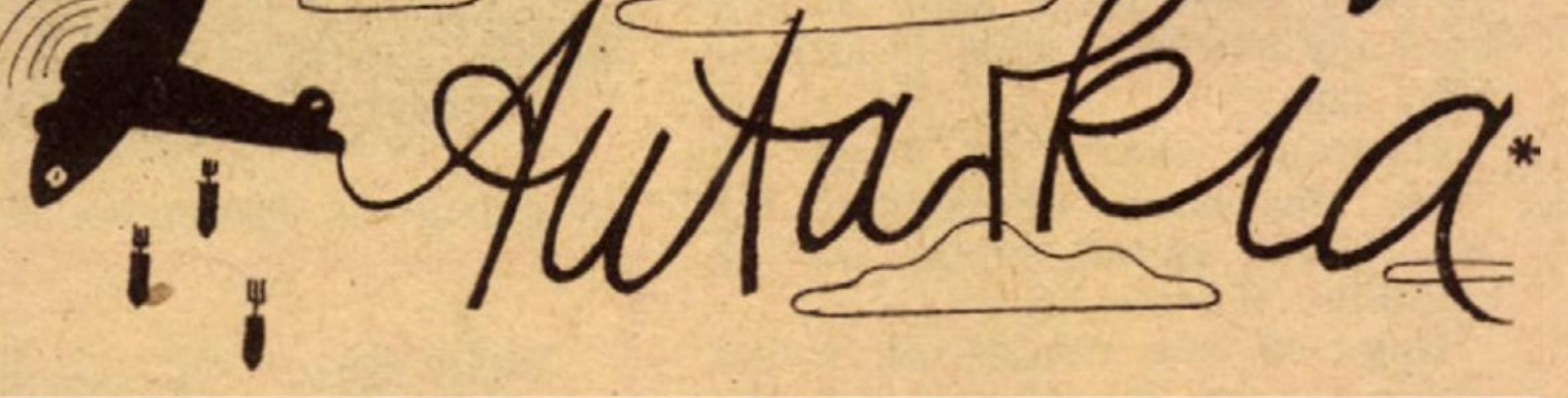

Ez a görög szó a lexikon adatai szerint Platon és Aristoteles filozófiájában a lelki függetlenség állapotát jelentette. Később aztán kiderült, hogy a lélek függetlensége nem egészen független bizonyos gazdasági vonatkozású dolgoktól, minélfogva az említett szó helyes értelmezése is megváltozott, mivelhogy a független gyomor túlkorogta a lelket. Ma már autarkián önellátást értünk, vagyis hogy valamely ország mily módon tudja magát függetleníteni egyéb államoktól.

Mondanom se kell, hogy minden ország többé-kevésbbé erre törekszik s Amerika például joggal lehet büszke arra, hogy nácikban hosszú ideig nem szorul behozatalra, mert máris sikerült egy háborúra való készletet tárolnia. Az önellátás legszebb példáját azonban mégis Anglia produkálta napjainkban.

Köztudomású ugyanis, hogy Palesztinában nemrég úgynevezett szentháború folyt, mert a háború is szent lehet, ha istenes életet él, továbbá ha a közelkeleti olajmezők és egyéb zarándokhelyek megszerzésére irányul, minélfogva centháborúnak is nevezhető. Ezt az arabok művelik és rohammunkájuk a „Sarccal a dollár felé" című [illegible] akció jegyében folyik.

Mármost, hogy egy ilyen háborút hogy lehet lehetőleg önellátva lebonyolítani, arra az alábbi újsághír figyelemreméltó útmutatást nyujtott:

„Egyiptomi repülőgépek három hullámban támadást intéztek egy Haifa melletti angol repülőtér ellen. Három angol katona meghalt, hat megsebesült. Az angol légierő gépei lelőtték az egyiptomi légierő négy angol Spitfire-típusú gépét."

Eddig szólt a jelentés, azt az anekdótát juttatván eszembe, amely szerint egy fiatal hölgy mindenféle bonyolult házasodási műveletek során a saját anyósa lesz, ami szintén az autarkiának egy neme. Mert nézzük csak szép sorjában a dolgokat:

1. Angol munkások repülőgépeket gyártanak.
2. A kormány eladja a gépeket az egyiptomiaknak, hogy még szentebb legyen a háború.
3. Az angol munkást a repülőgépgyárból katonának viszik és beosztják az egyiptomi angol repülőtérre.
4. Megjelenik felette az általa gyártott gép és szent bombákat dob a fejére.
5. Az angol munkás meghal.

Vitathatatlan, hogy ez az önellátás teteje, amikor egy állam a munkást, a gépet, a háborút és a hullát is maga állítja elő. Aki ennél autarkiában többet produkál, az csal vagy festi magát.

Mint látható, Anglia máris mind a kettőt csinálja.

A kitűnő humorista és közíró „Ugyanaz viccben" címen most megjelent kötetéből.

Tanácskozás Budapesten — és Londonban

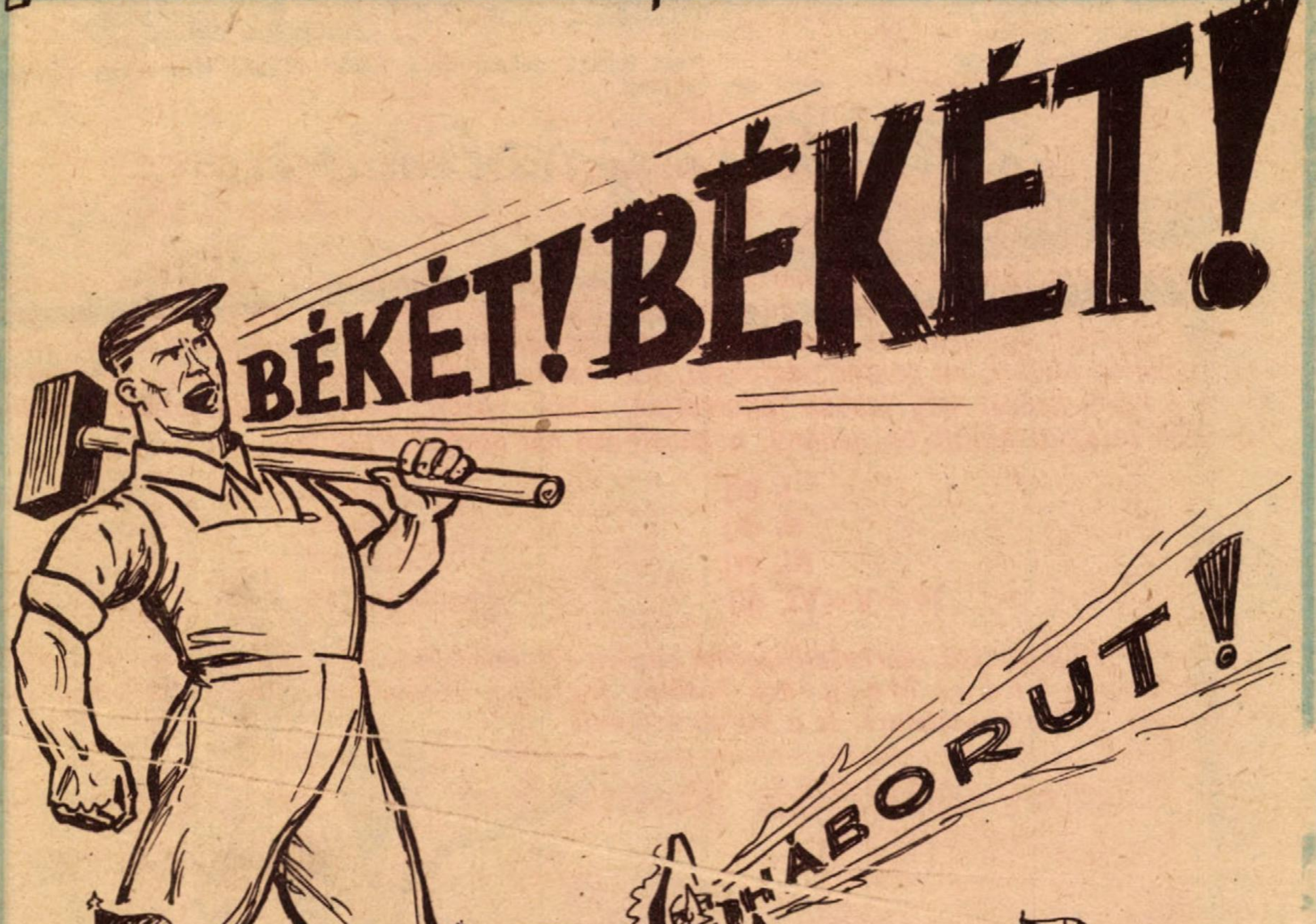
BÉKÉT! BÉKÉT!
HÁBORUT!

Schuman francia-nyugatnémet fegyverkezési csúcskonszernt javasol

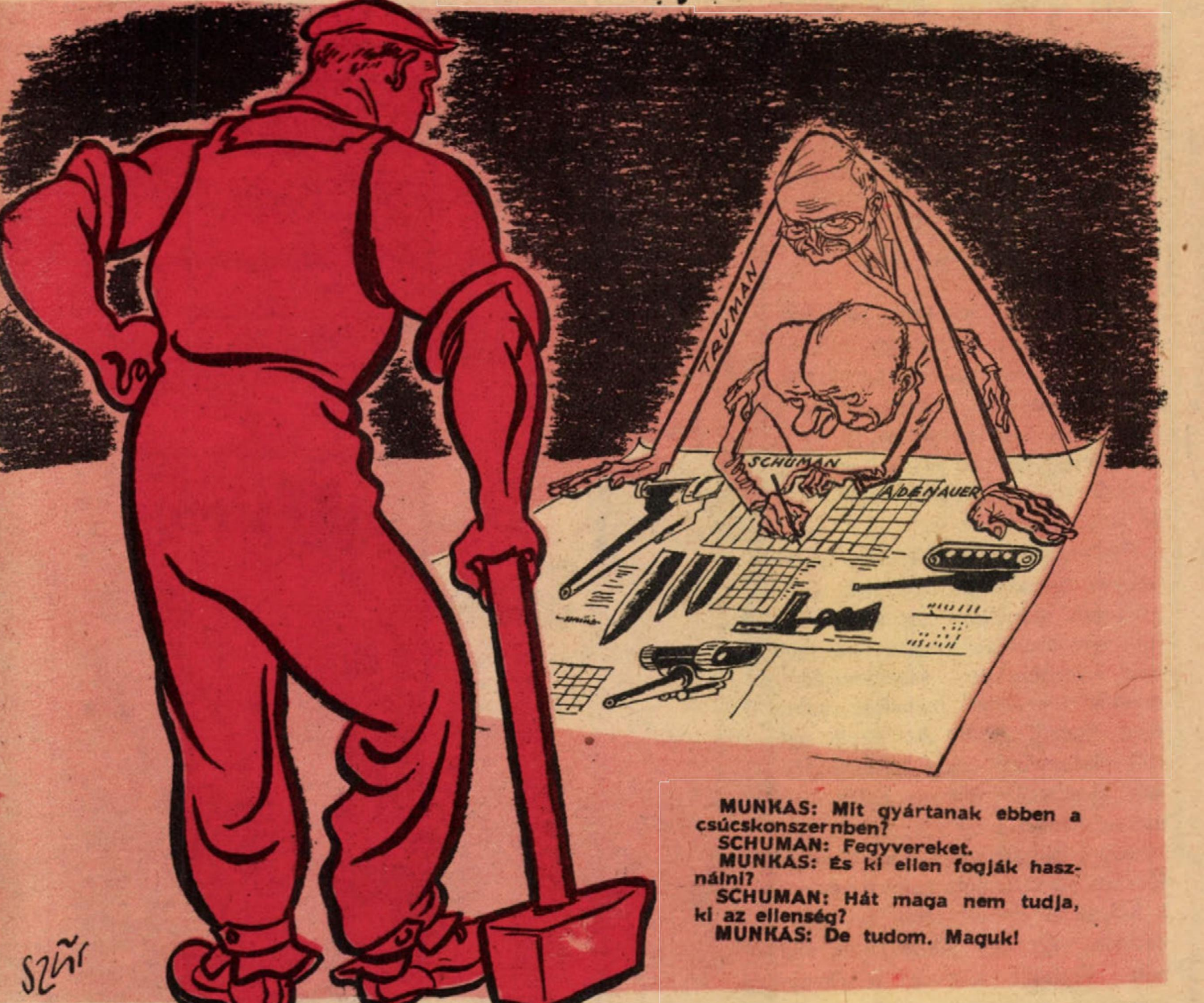

MUNKÁS: Mit gyártanak ebben a csúcskonszernben?
SCHUMAN: Fegyvereket.
MUNKÁS: És ki ellen fogják használni?
SCHUMAN: Hát maga nem tudja, ki az ellenség?
MUNKÁS: De tudom. Maguk!

Sztyepán Olejnyik:

Nincs utasítás

Fordította: Tóth Eszter

„Falutanács! Rossz a híd!
Javíttasd ki nyáron!”
Szól az elnök csak annyit:
„Nincs utasításom!”

Nem nagy munka az egész,
hozzá kéne lásson,
ám ő ül csak, vár és néz:
„Nincs utasításom!”

Zúg a falu, kiabál,
hajtogatja váltig:
Nem kell csak egy deszkaszál,
nem márvány, se gránit.

Hisz, te vagy a gazda itt!
Ácsokat menessz hát!
Egyszerű az egész híd,
szerezz hát egy deszkát!

Felszögezzük, hogyha kell,
segítünk egymáson…
„Nem rendelem mégsem el,
nincs utasításom!”

Pedig jobb lett volna, ha
reánk hallgat, úgy ám!
Mert így egyszer ő maga
fizetett rá csúnyán.

Zajló jéggel kis hidunk
tova vitorlázott,
nem maradt más vízi út,
csupáncsak a gázlók.

Elnökünk, mint a vihar
által akart vágni,
lovaival mihamar
túlsó partra hágni.

Épp a gázló közepén
pattogott az ostor,
midőn, puff, a nagy legény
jeges vízbe kóstol.

Elestek a lovai
s nyakig áll a vízbe’,
vacognak a fogai
s reszket minden ízbe.

Míg evickél, kecmereg,
rákiáltnak tízen:
„Ne kapálózz! Hogy mered
Maradj csak a vízben!

Ki se húzunk ’virágszál,
Nem hat meg sírásod,
hisz’, hogy innét kijussál:
nincs utasításod!”

Rajzos példázat

arról, hogy miért nem szereti Truman az ellenzéki sajtót.

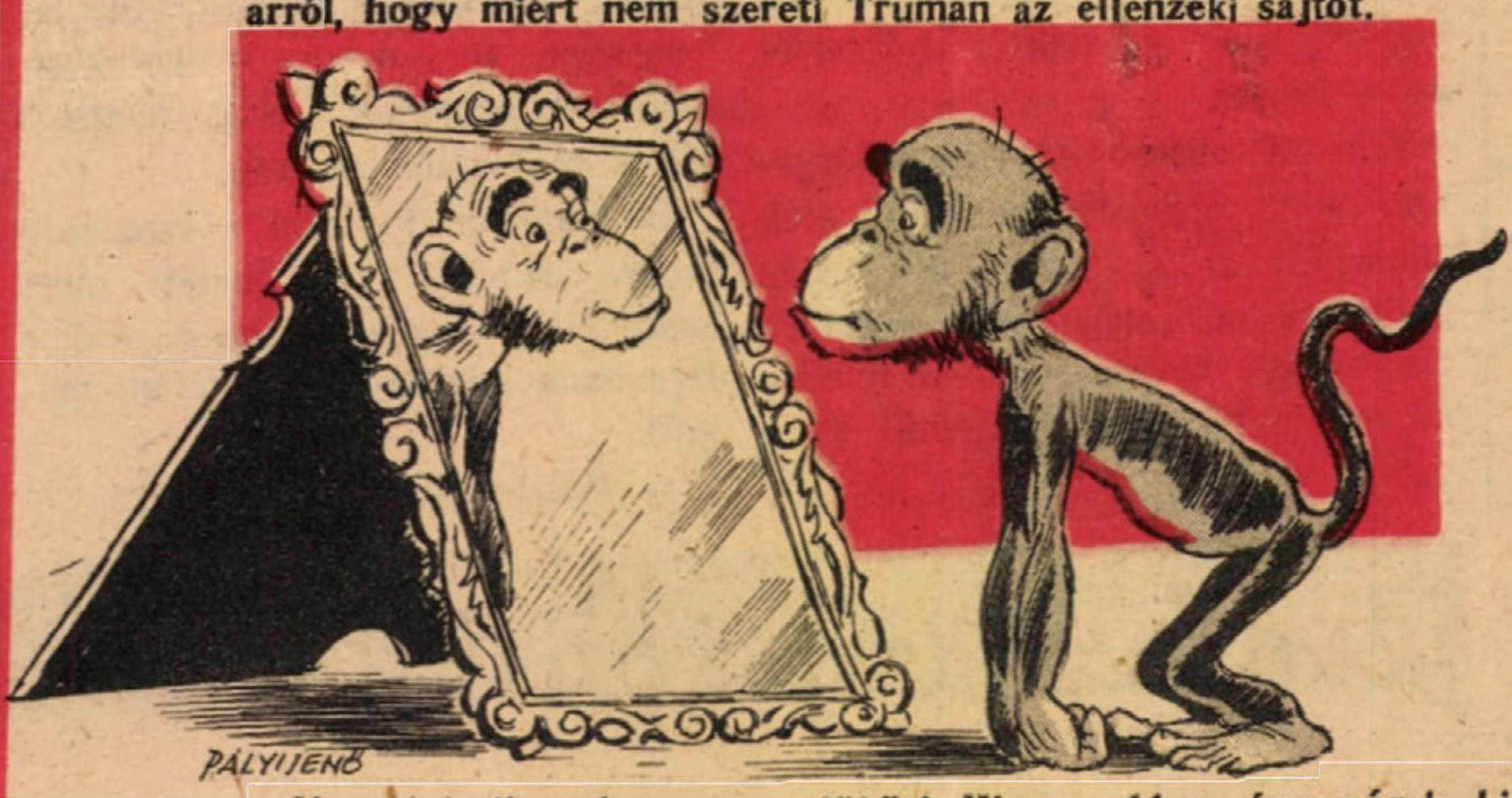

— Nem tetszik nekem ez a tükör! Hiszen ebben úgy nézek ki, mint egy majom!

Tavaszi grafikon

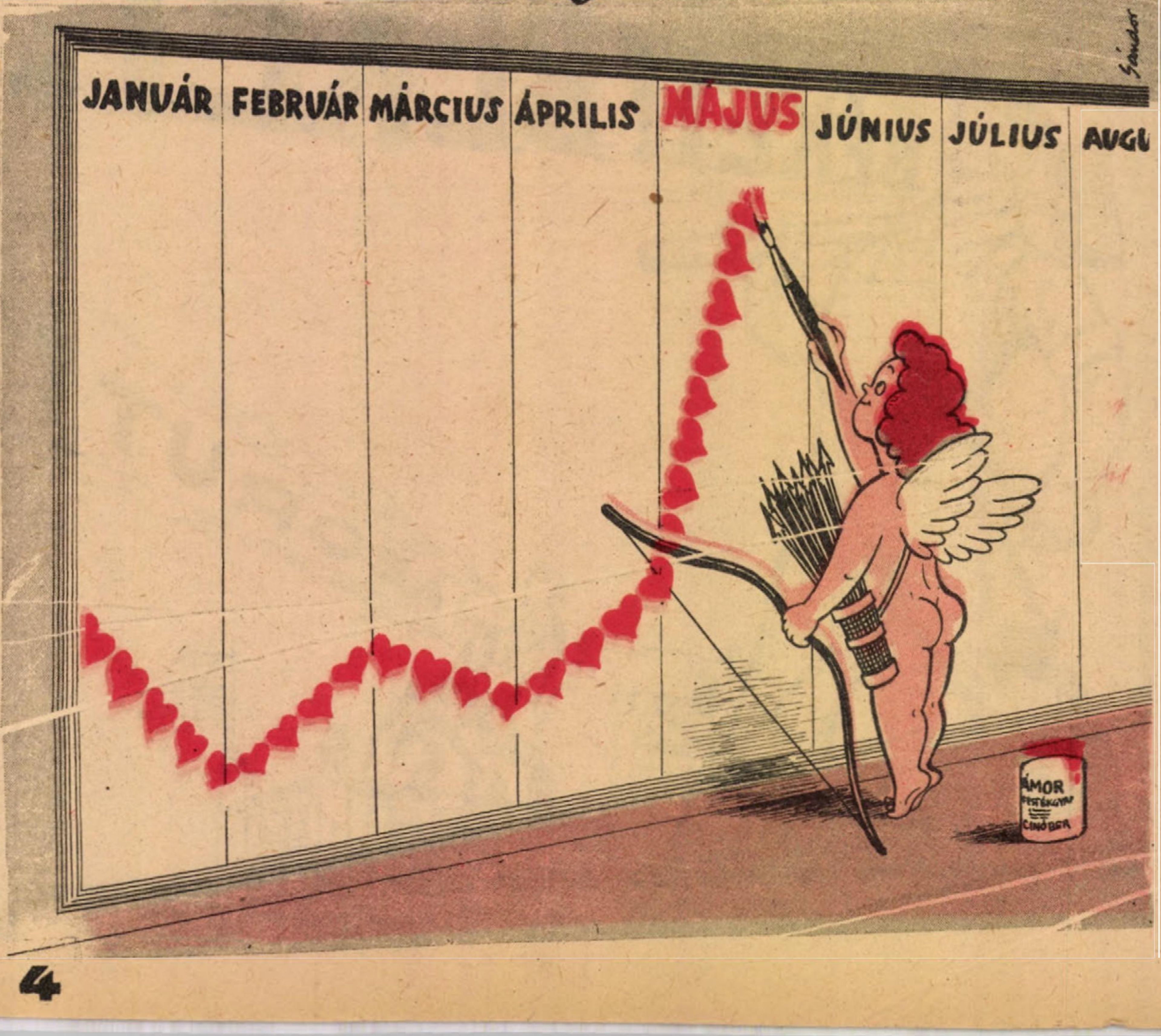

Nem luxus a fényképezés!

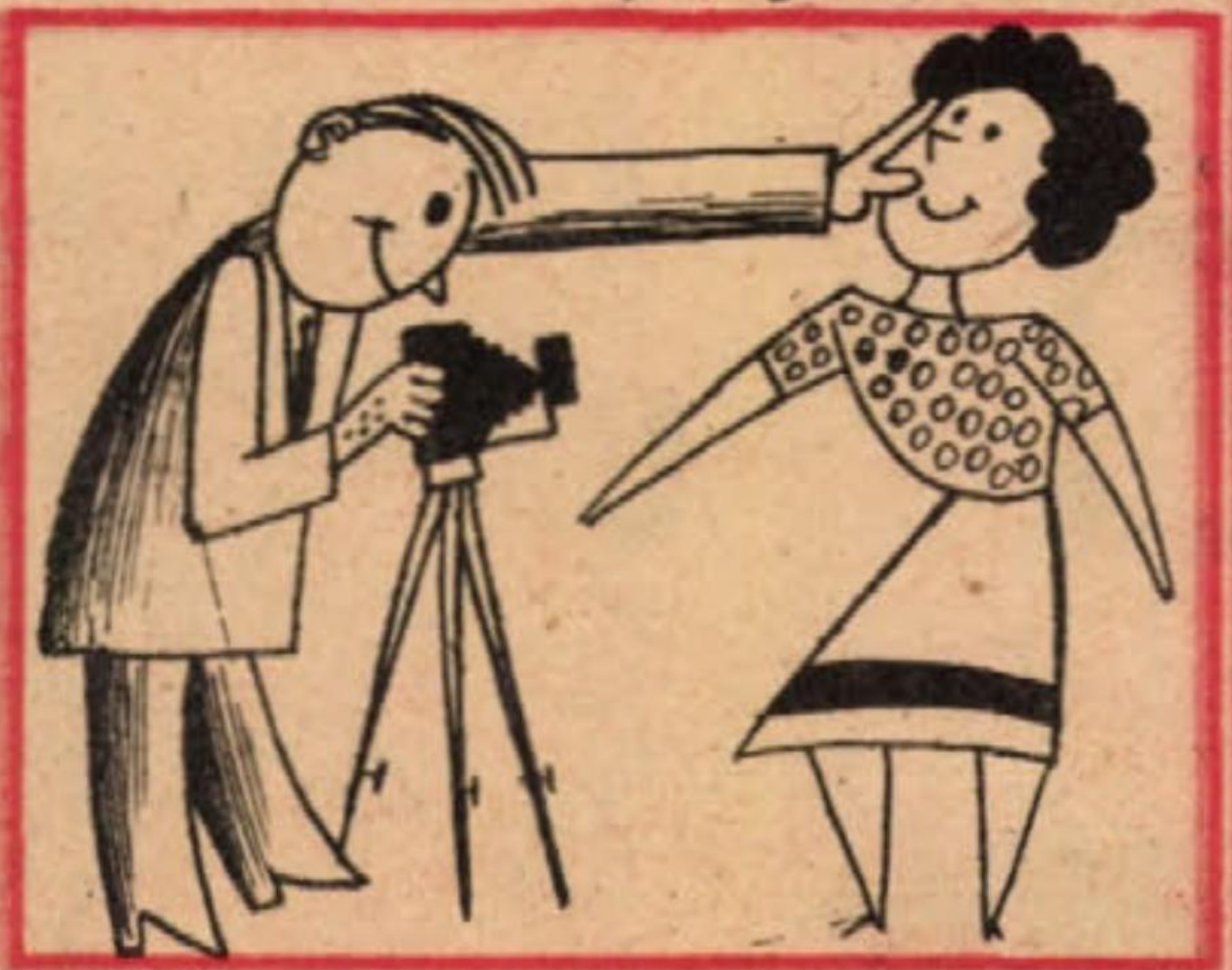

Nem luxus a fényképezés; művelője nem is kevés. Kék az ég és zöld a háttér, — fotografál, aki ráér.

Hivatalból ha jön Ödön, családjának odaköszön, — kertbe siet, napfényt keres. Félszemmel a boxgépbe les. Áldozatot néz azután. Bekiabál: — Szép anyukám, gyere ide, hagyd az ételt. Csinálunk egy pár felvételt!

Beugrik az Ödön neje. Érkezése öröm-tele. Megkívánja, sőt, kirója: — képre jusson zöld trikója! Ödön őt lefényképezze, legalább vagy négy-öt mezbe’. És majd úgy a hatodízben: **kapja le a panofixben!** Fényképezze **agyba-főbe**…

Szegény nő, így ugrik ő be.

Igéretben Ödön vezet, (bár még sohse fényképezett). De most adja, hogy szakértő. **Beállítást roppant ért** ő. Szedi **nejét ízekre** szét: másképp rakja lábát, **kezét**. **A** fejét is átrendezi, — a füleit **hátrább** teszi. Orrát, száját korrigálja. Ne legyen oly sok hibája… Még nyakán is kicsit teker s végül mondja, legyen lezser! A mosolya legyen **hálás**… Ez eddig az exponálás.

Nyolc felvétel végre kész lesz. E viszik az OFOTÉRT-hez. E bolt másol és előhív… A képekhez kell erős szív!

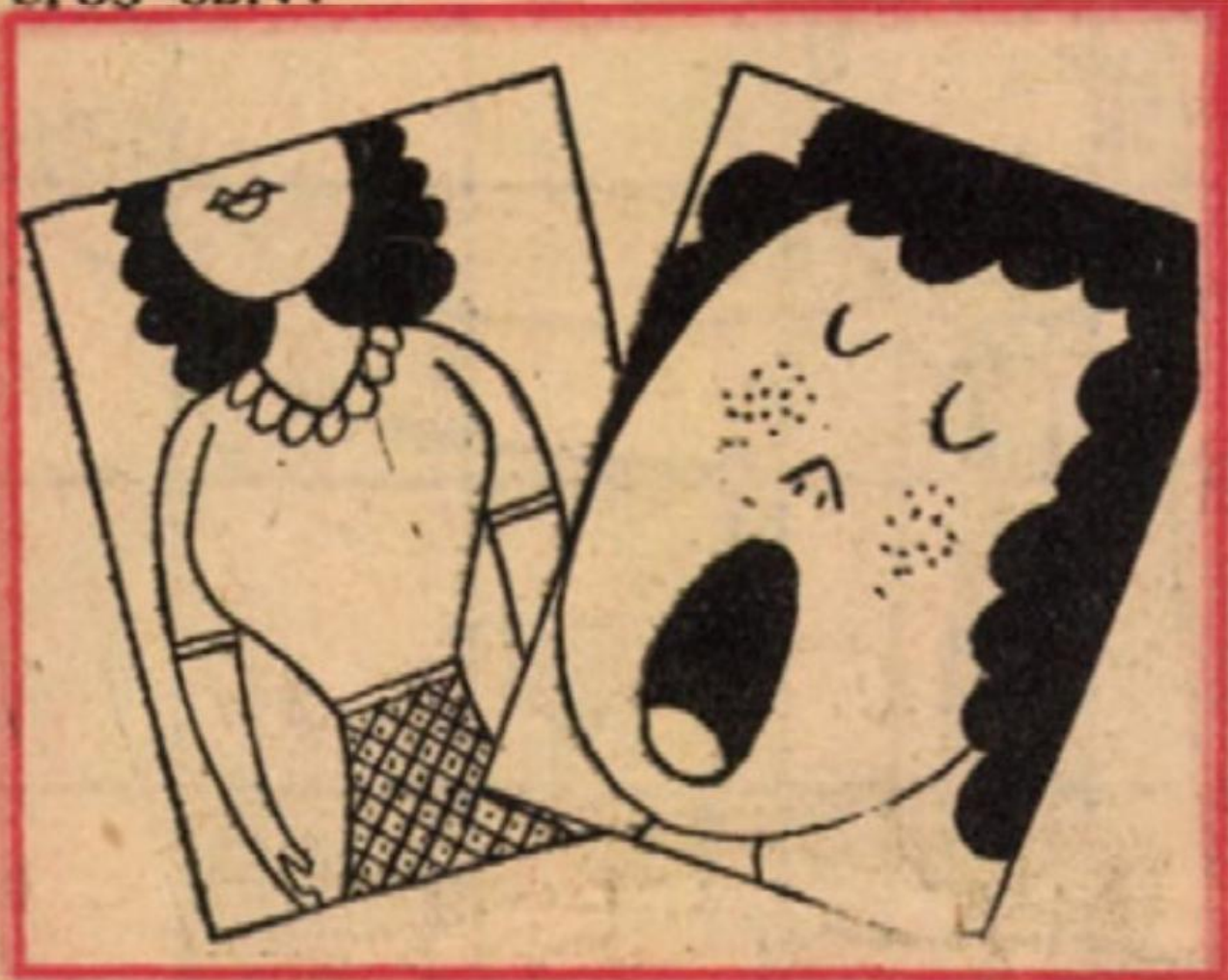

Első képen: Ödön neje szép fejének nincs teteje! Nincs a képnek szeme, orra. Így marad az utókorra. Hej, Ödön, a baj utolér! Szól a nőd: — Hát mondd, te hóhér, az agyamat hova tetted? Ezért húztam toalettet?!

Második kép mindent pótol. Ott már sok is tán a jóból? Ott a nőnek két feje nőtt! Érthetetlen Ödön előtt… Két feje, négy keze, lába.. Szegény Ödön szinte kába. A nejéből hogy lett iker? Nem jó ez a túlzott siker…

Harmadik kép? Az derék kép. Feje, lába nincs, de végkép. Egy nő látszik válltól térdig. Az absztraktok tán megértik…

Negyedik kép: röhögtető! A csuklás is Ödönre jő. A neje úgy áll e képen, — létra van a hátterében. Minden bajnak az az oka: fejre nőtt a létra foka. Fejen lévő létra fokán ül egy macska, vézna, sovány. Diadémnak rém hatásos… Szegény Ödön, peche átkos.

Ötödik kép: paccer munka. A nő szeme csukva, humva. De a szája éppen ásít. Látni torka tág nyílását…

Hatodik kép: kerti részlet. — Ödön téged ver a végzet! A fásfészer van a képen. — csak a nőd nincs rajta éppen. Se egészben, se nyomokban. Nem csoda, ha szinte robban…

Ödön szívét járja a tőr… Vigasztalódj, te amatőr! Minden kezdő ezzel kezdi, — a fajtája mégse vesz ki! Siker is jut talán neked. A vak tyúk is talál szemet!

K. Tóth Lenke

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**

Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.

Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ.**

Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.

Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3
Telefon: 143—012, 143—017.

Nyomatott
a Budapesti Sz[illegible]
offs[illegible]ikra Nyomda NV.
[illegible]set-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.

Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Acheson Párisban

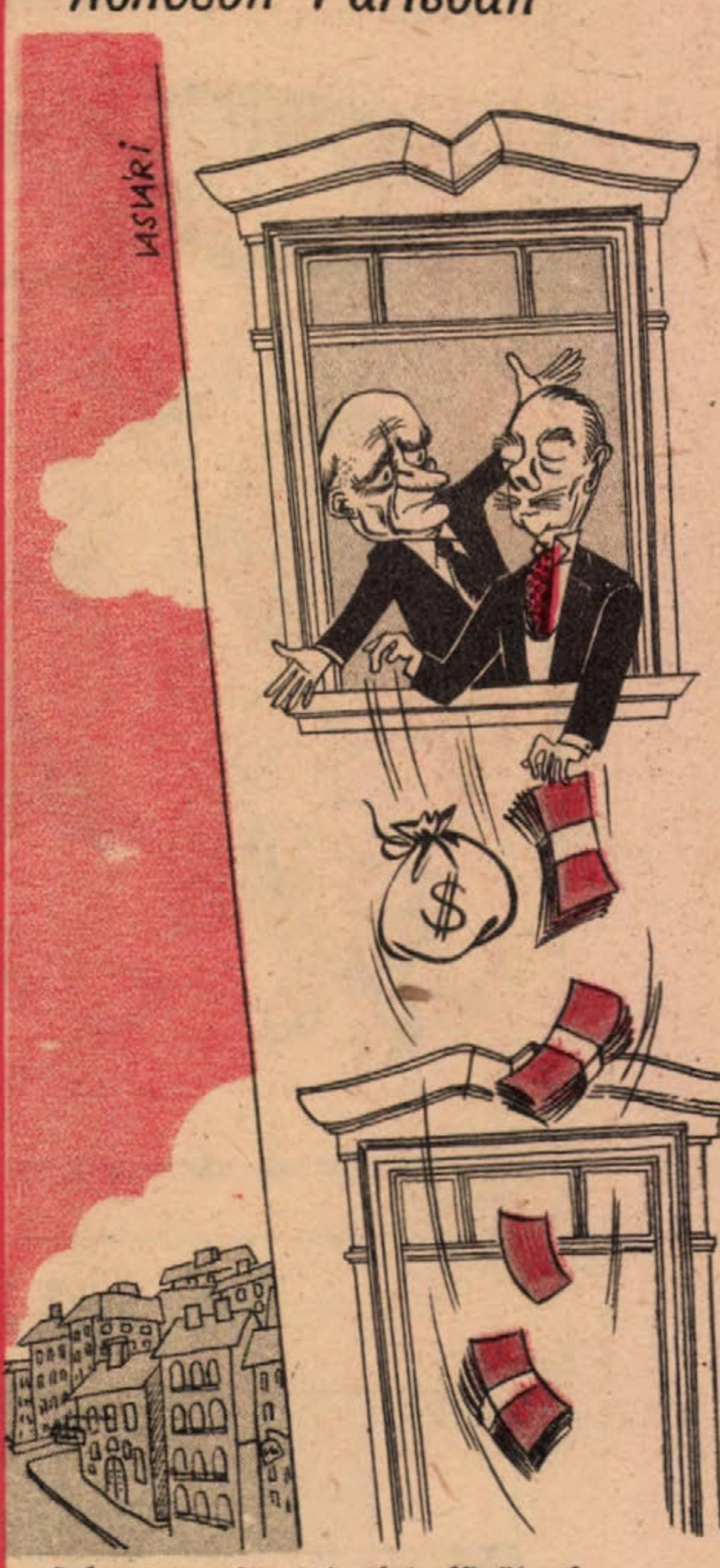

Schuman: Az istenért főnök úr, miért dobja ki a pénzt az ablakon? Jó lenne az indonézek ellen!

Acheson: Csak leegyszerűsítem az eljárást, öregem, már okultam Csangkájseken. Egyszerűbb, ha közvetlenül az ablakon dobom ki.

Nyalóka

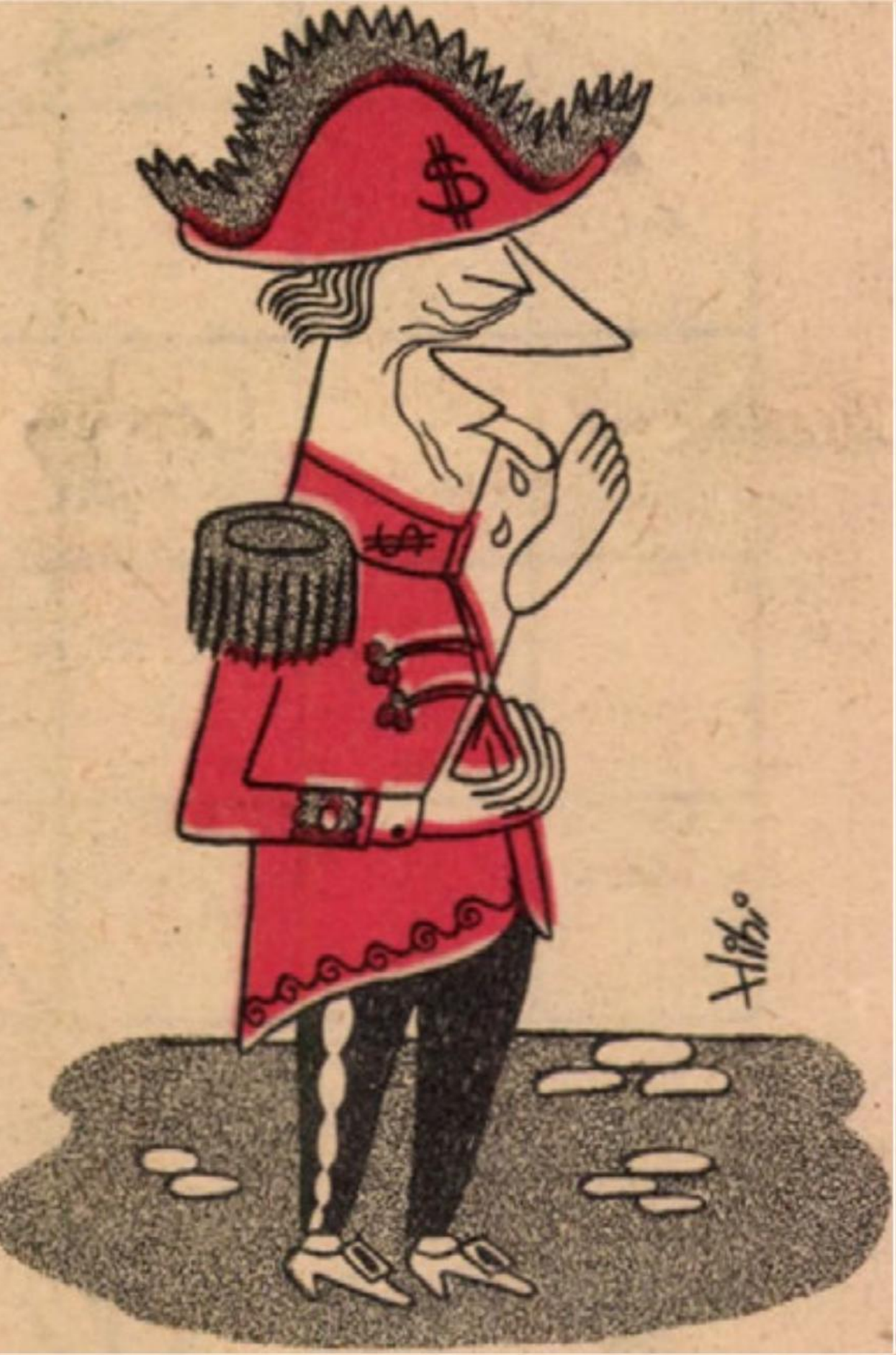

nyugateurópai diplomaták számára.

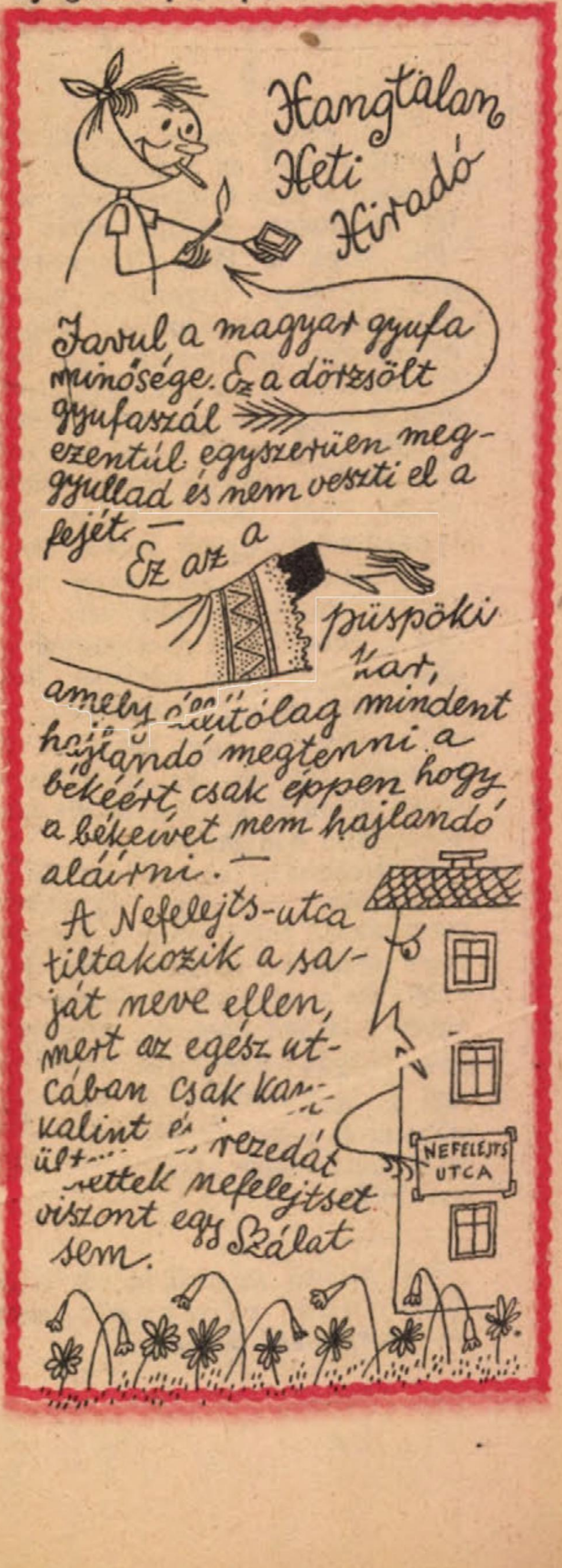

Hangtalan Heti Híradó

Javul a magyar gyufa minősége. Ez a dörzsölt gyufaszál ezentúl egyszerűen meggyullad és nem veszti el a fejét. —

Ez az a püspöki kar, amely állítólag mindent hajlandó megtenni a békéért, csak éppen hogy a békeívet nem hajlandó aláírni. —

A Nefelejts-utca tiltakozik a saját neve ellen, mert az egész utcában csak kankalint és rezedát ültettek nefelejtset viszont egy szálat sem.

Maradi tisztviselők védőszentje

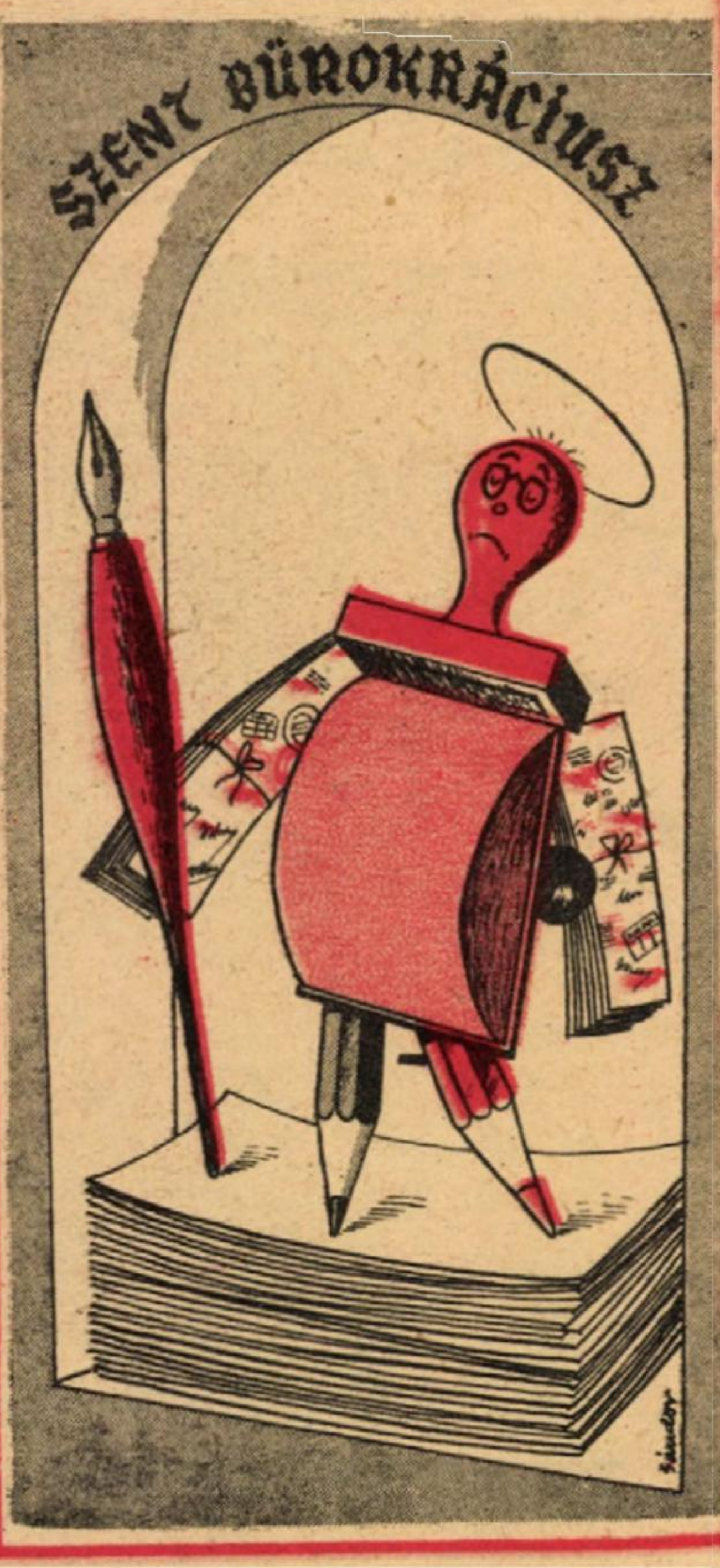

DUETT

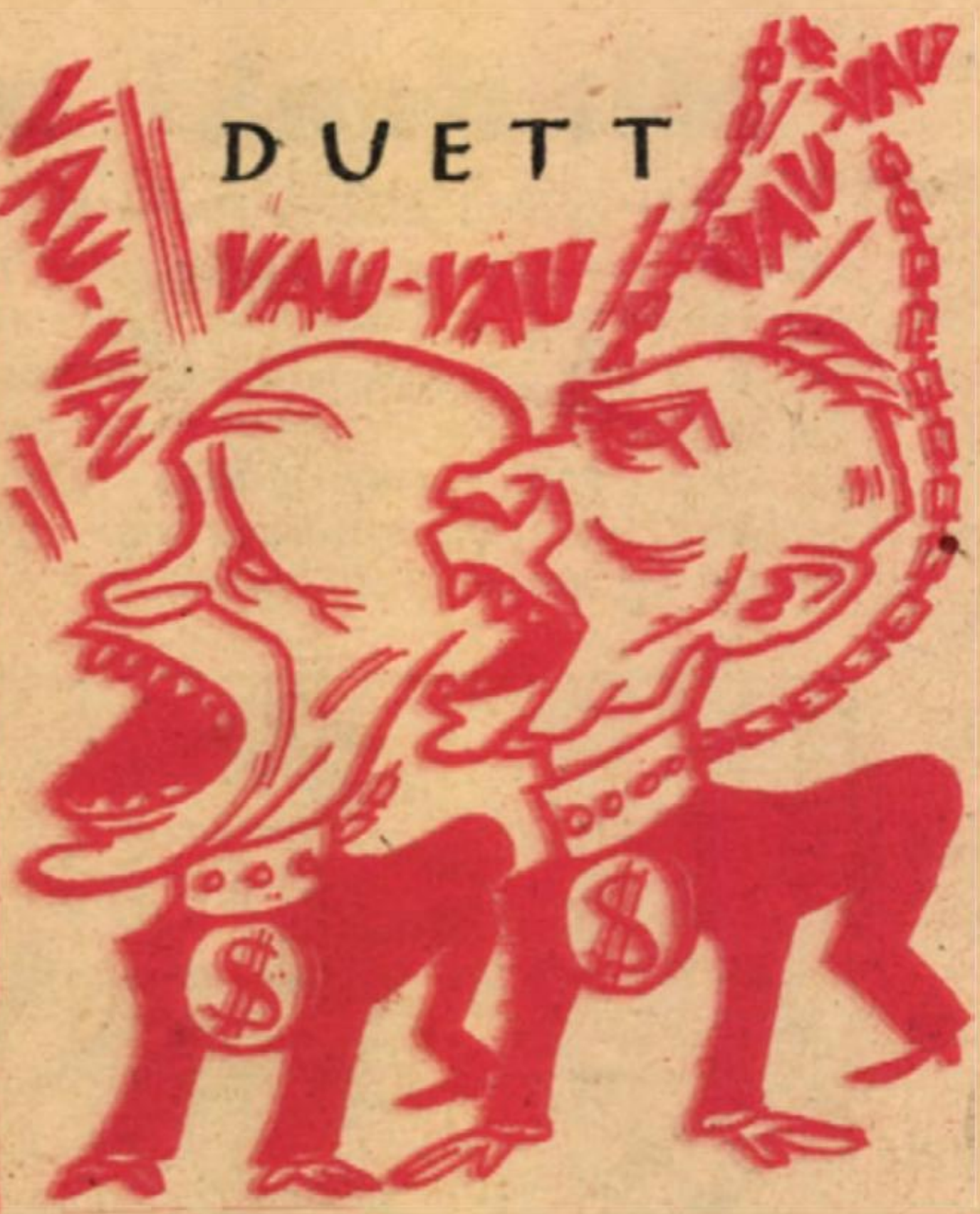

ADENAUER:
Az én nevem Adenauer!
SCHUMAN:
Az én nevem Robert Schuman!
Ugasd meg a német munkást,
Azt üzente Harry Truman!
EGYÜTT:
Vau! Vau! Vau!
SCHUMAN:
Kutyában már régen láttam
Ilyen kedves öreg rókát!
Azt üzeni Truman gazdi:
Ugassad meg Európát!
EGYÜTT:
Vau! Vau! Vau!
SCHUMAN:
Truman úr még azt üzeni
Hű kollégám, Bodri kutyám,
Hogy a fegyvert mi mutyiba
Gyártogassuk ezekután!
EGYÜTT:
Vau! Vau! Vau!
ADENAUER:
Hát ez bizony új figura,
Ámde Truman utat mutat:
Ne csudálkozz, Schuman Bodri:
Pénz beszél és kutya ugat!
EGYÜTT:
Vau! Vau! Vau!

Aminek nem szabadna lennie

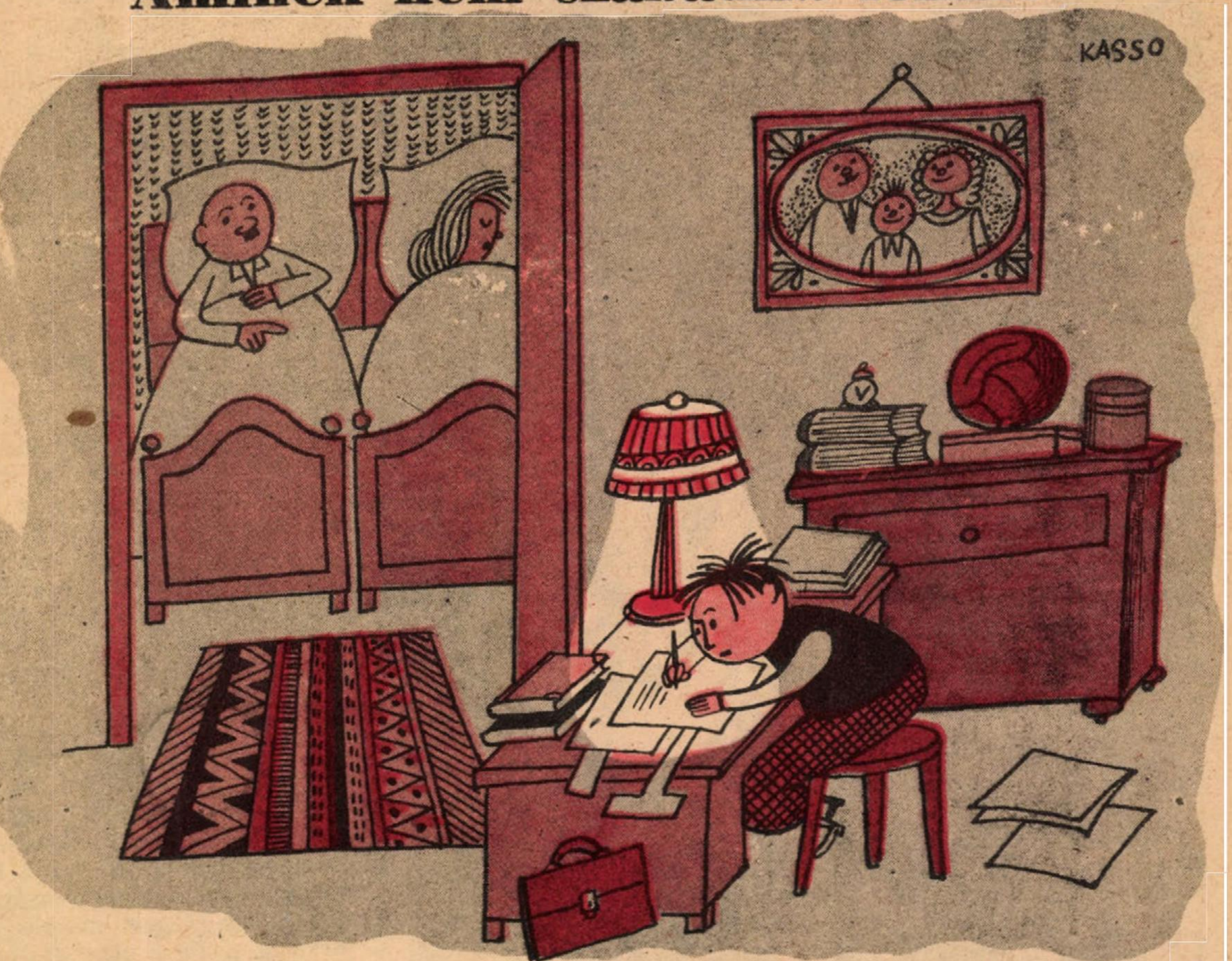

— Na fiacskám, már elmult éjfél, én elalszom. Csináld csak szépen a leckédet és ne felejts el reggel hatkor engem felkelteni!

Zsírosjánosok bánata

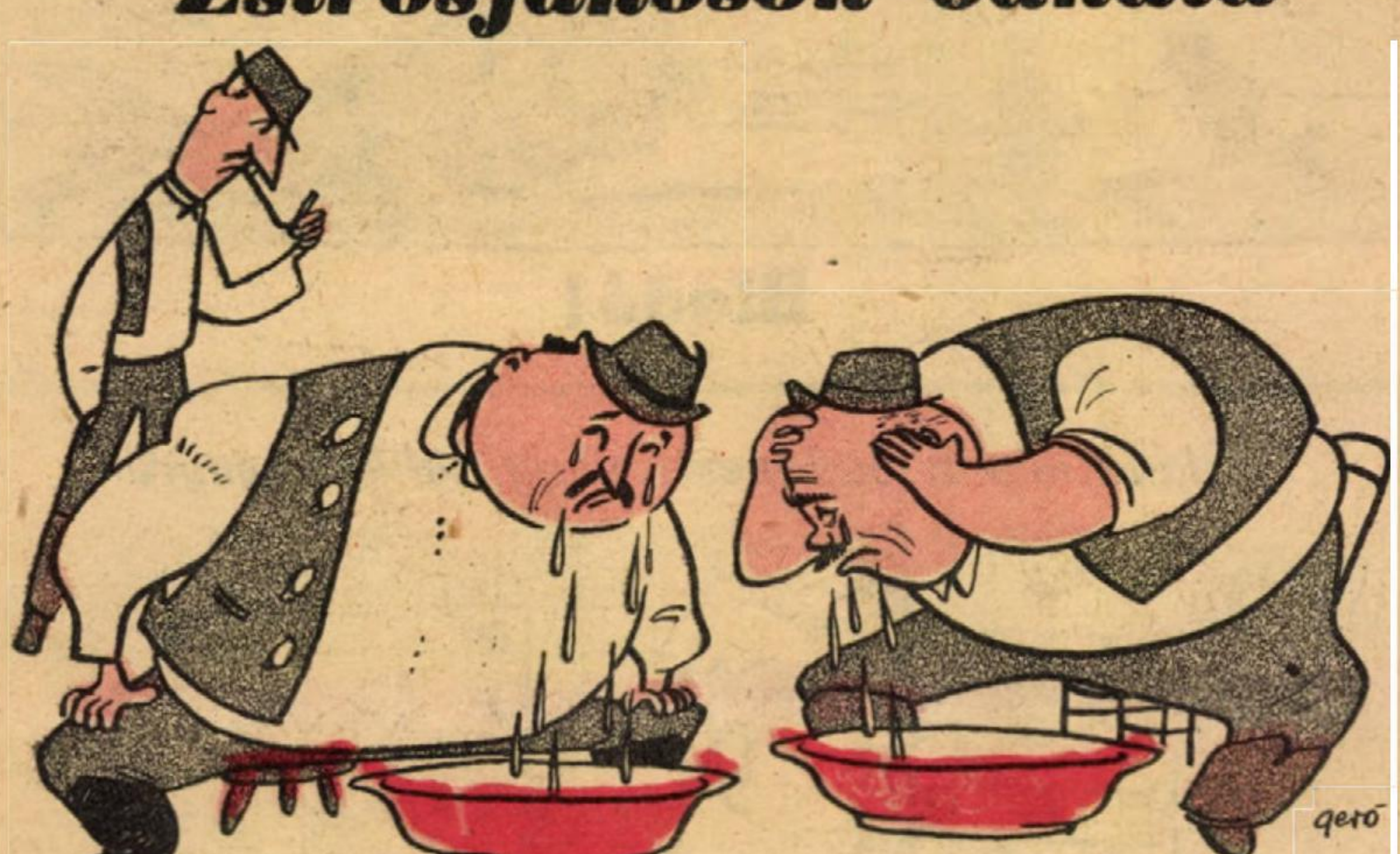

— Miért zokognak, Zsiros gazda?
— Mert jó lesz a termés.
— De miért lavorba zokognak?
— Mert még a könnyeinkkel sem akarjuk a földet öntözni.

Ráfér a szeminárium

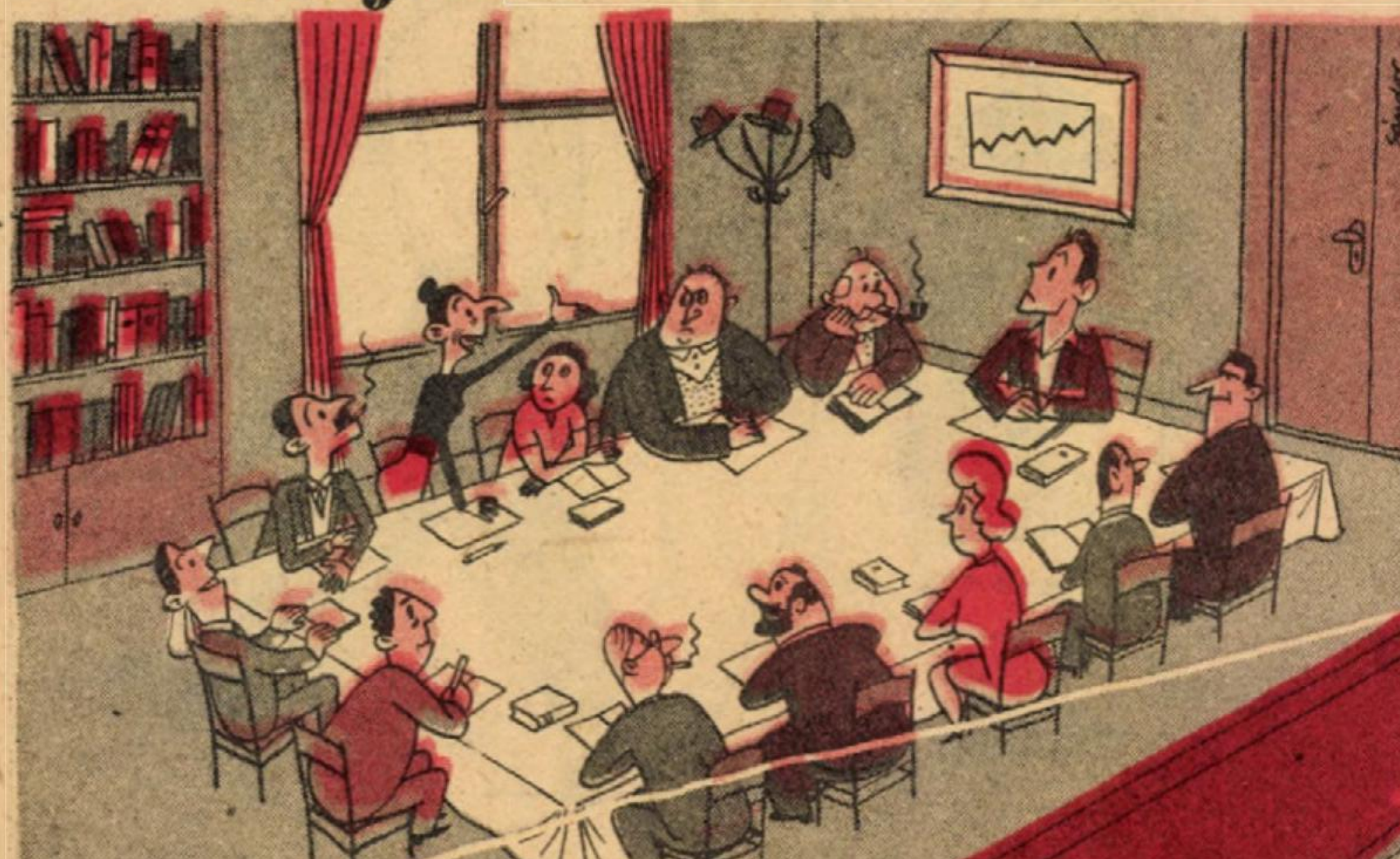

— Mai szemináriumunk tárgya a babonák eleni küzdelem.
— Ne kezdje még, előadó elvtárs! Éppen tizenhárman vagyunk...

A fogyókúra áldozata

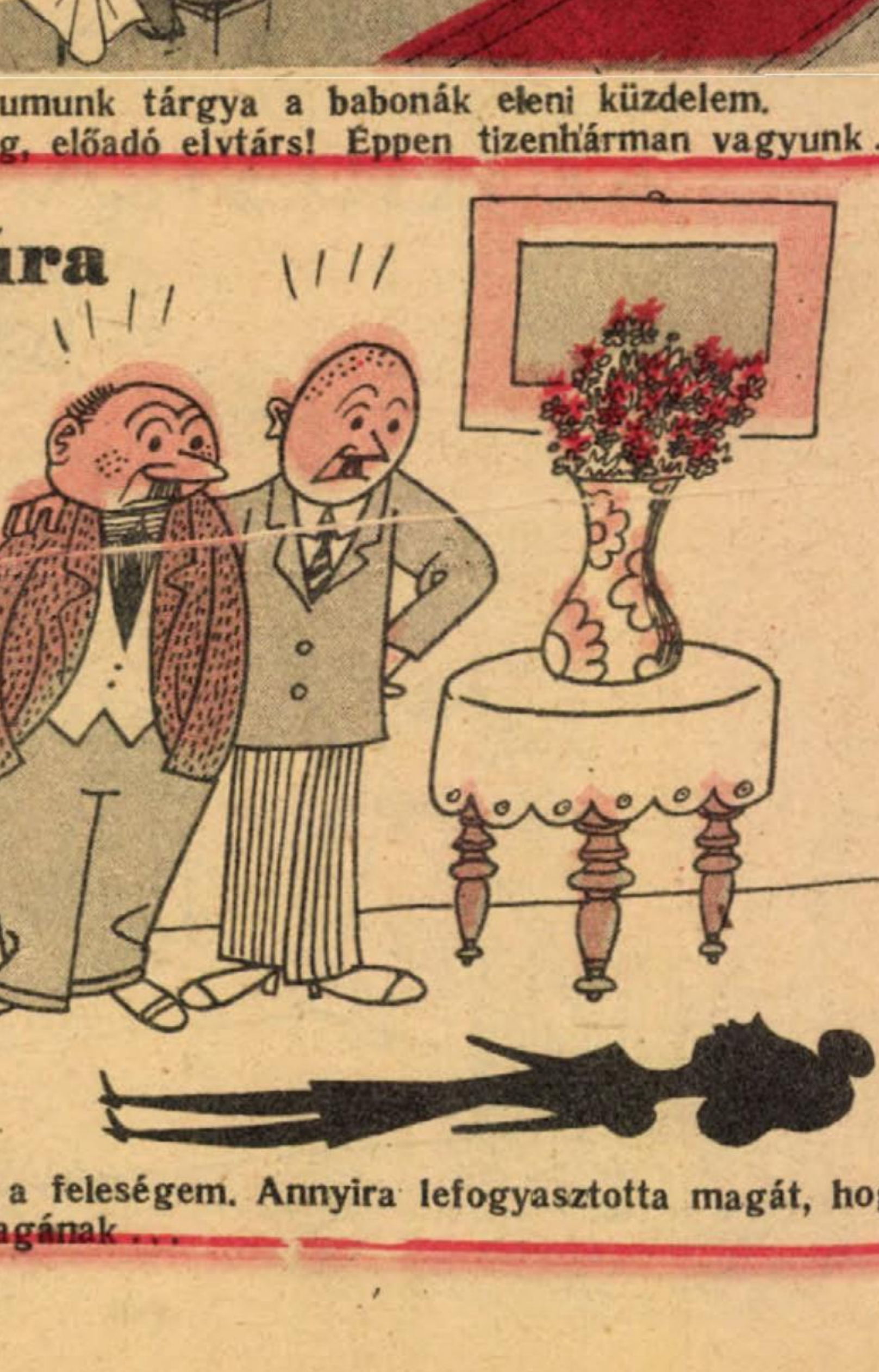

— Kérlek, ez itt a feleségem. Annyira lefogyasztotta magát, hogy már csak árnyéka önmagának...

Gádor Béla:

Mélyenhűtött dinnye

Ez a Mirelite-kaland még télen esett meg velem, de akkor nem akartam elmesélni a dolgot azon hidegében, mert újabb tapasztalatokra óhajtottam szert tenni ezen a téren. Ez megtörtént s így most más semmi akadálya annak, hogy közkinccsé tegyem kalandomat.

Azon kezdem, hogy konzervatív gyomrú egyén vagyok, amit eléggé restelek. Szeretem az egyszerű, derék ételeket és ha a Közértbe besuhanok, hogy vacsorát vásároljak kis háztartásom számára, habozás nélkül a húsos pult felé tartok, ahol tisztalelkű szalonnák és nyájas, családias kolbászok integetnek felém. Itt aztán, a magasra halmozott hústornyok tövében addig pipiskedek, hízelgek és fenyegetőzöm, míg megkapom a magam tíz deka valamijét s diadalmasan térek meg otthonomba.

Egy idő óta, suhantomban, gyakran figyelmes lettem egy titokzatos emberre, aki fehér köpenybe öltözve állt a bejáratnál. A köpönyegre piros betűkkel ez a szó van behimezve: Mirelite. Maga az ember, szelídarcú, javakorabeli férfi, megértő mosollyal nézte a hús-zabálókat, amint egymást tiporva igyekeznek megragadni zsíros falatjukat. A kimenőknek azonban szerényen és illedelmesen fülébesúgta a rejtélyes szót: Mirelite. Majd esetlen invitálással egy zuzmarás tartály felé intett, ahol csodálatos épségű gyümölcsök és főzelékféleségek tároltak.

Nem tudom, mi történhetett lelkem mélyén azon a napon, amikor hirtelen megálltam a Mirelite-ember előtt, de tény az, hogy valami meleg rokonszenvet éreztem abban a pillanatban a jéghideg ember iránt. Egy negyedkiló sárgadinnyét kértem és izgalmamban nem is hallva a bőséges használati utasítást, rohantam hazafelé.

A csinos dobozkába zárt friss dinnyeszeletek határozottan hidegek voltak. Előbb a jobb hónom alja hűlt ki, majd a bal, később egyik kezemből a másikba dobáltam a csomagot, mint a forró palacsintát szokás.

Feleségem halk örömsikollyal fogadta a meglepetést. Arcán a hála és bizonytalanság jelei sűrűn váltakoztak.

— Mélyenhűtött sárgadinnye! — kiáltott fel végül logikusan. — Ezt azonnal megesszük.

Megmagyaráztam, hogy a dolog nem olyan egyszerű, egy kicsit várni kell. Feleségem azonban rögtön letört egy kis üvegszerű darabkát és a szájába tette, majd felsóhajtott.

— Nagyon hideg. Nem érezni az ízét.

— Na látod, — mondtam fölényesen, mert valamire azért emlékeztem a segéd magyarázatából. — Ezt egy darabig tartani kell a meleg szobában, míg felenged. Nem adok neki egy félórát és olyan pompás sárgadinnyeevés lesz itt, hogy no.

Körülültük a dobozkát és vártunk. Egy félóra mulva az olvadás örvendetes jelei kezdtek mutatkozni. Ha azonban egy szeletkét kiszakítottunk az egymásra préselt masszából, a gleccserek jeges fuvallatát éreztük a dobozból. Most kiraktuk az egész csomócskát egy tányérra, egyre közelebb vittük a kályhához, majd rövid tanácskozás után felraktuk a kályha tetejére. Rövid negyedóra mulva a metamorfózis újabb jelei mutatkoztak. A tányérban sárgás tócsa keletkezett, a felső rétegek pedig ellágyultan tapadtak az alsókhoz. Egy újabb boncolás kiderítette, hogy a lágy és langyos réteg alatt még mindig az északi sarki hómezők klímája uralkodik.

— Van egy ötletem — kiáltott fel örömmel a feleségem.

Egy törülköző segítségével felmarkolta a tüzes tányéron fekvő jeges gyurmát és kivitte a konyhába. Vizet forralt, a masszát bedobta egy fazékba és leforrázta. A vizet ezek után leöntötte róla és az anyagot ügyes kézzel golyóbissá formálva, alaposan kiszorította belőle a vizet. A dolog egyre izgalmasabb lett. Feleségem konyhakést ragadott és az egész golyót kettévágta. A gőzölgő gombóc belsejében hidegen és gúnyosan csillogott a jég.

Egy pillanatig úgy látszott, hogy nőm elcsüggedt, mert a konyhakéssel a kezében leült egy hokkedlira és tompán meredt maga elé. De csakhamar egy újabb energiahullám villamosárama ismét talpra rántotta. Feltűrte két ruhaujját és a késsel apró szeletekre metélte a golyóbist, majd a szeletkéket egy tepsibe szórva, az egészet betette a sütőbe.

Rövid negyedóra mulva ínycsiklandó dinnyeillat kezdett terjengeni a konyhában. Kivettük a tepsit és a pirosrasült gusztusos szeletkéket tányérra rakva szervíroztuk. Amikor az első szeletet megízleltük, kérdően néztünk egymásra. Dinnyeíze határozottan nem volt a dolognak, de azért egész jó volt. Rövid megbeszélés után döntöttünk és pompás étvággyal megettük az egészet, mint sülttököt.

*

Azóta rájöttünk, hogy a mélyenhűtött gyümölcs kezelése körül bizonyos hibákat követtünk el. Ezeket kiküszöböltük és mi is, mint annyian hívei lettünk a Mirelite-készítményeknek. De a magam részéről dinnyét azóta sem ettem. Mondom, konzervatív gyomrú ember vagyok.

SZERZŐI JOGBITORLÁS

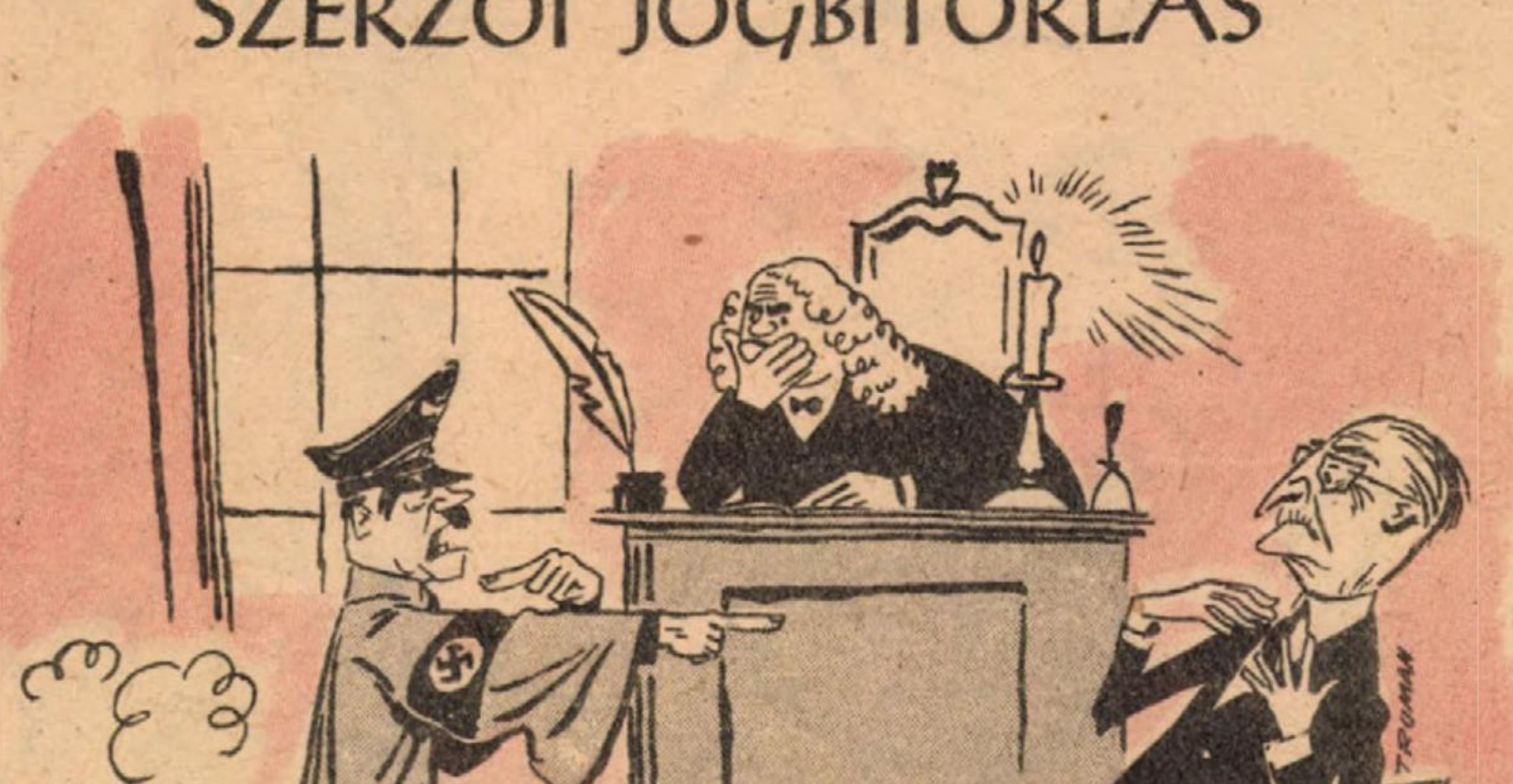

Hitler szelleme: Kérem, bíró úr, amit ez az ember csinál a kommunistákkal, az közönséges plágium! Tőlem lopta az ideát!

A lengyel plakátművészet kiállításáról

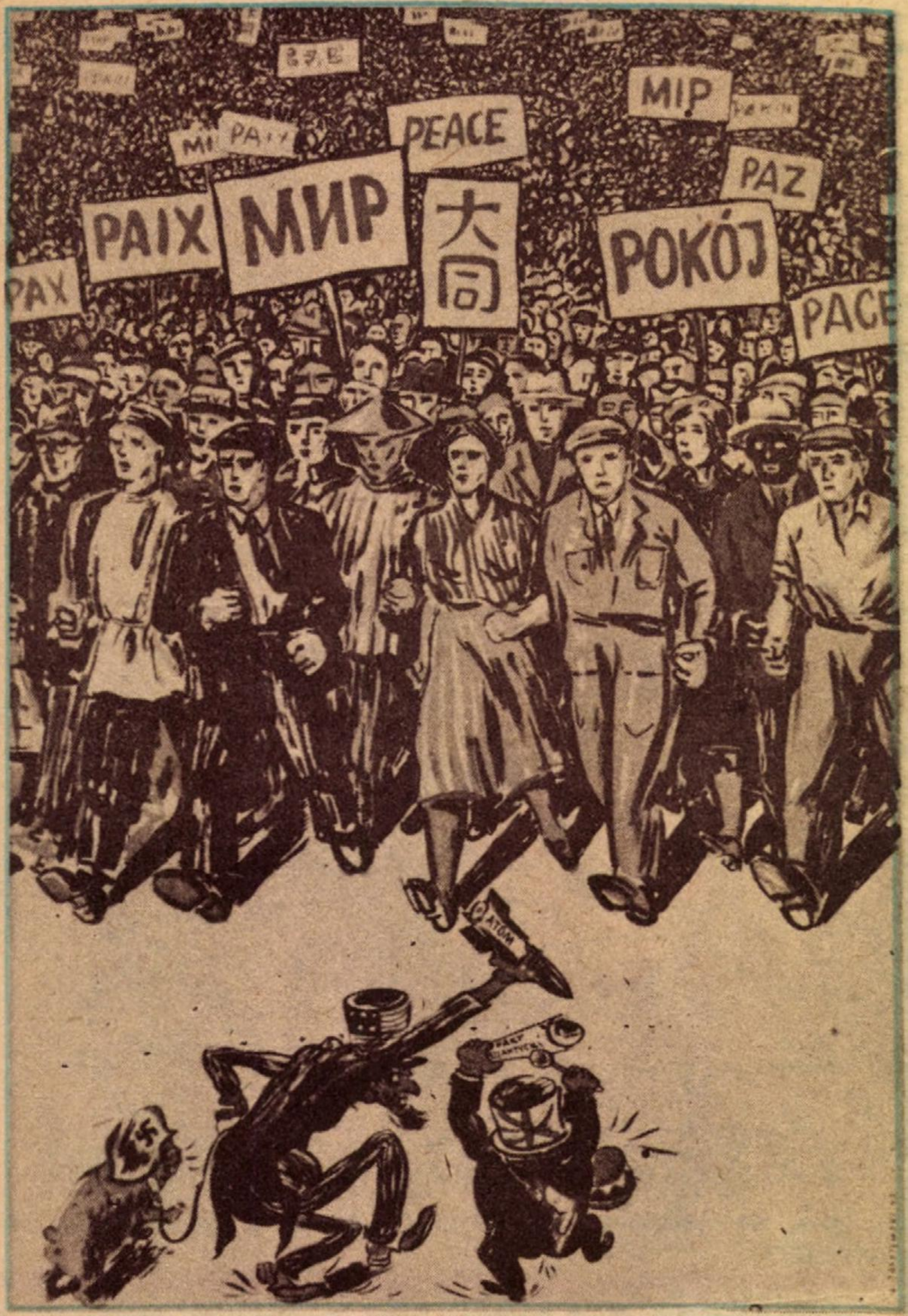

Zakrzewski W. és Pirotte J. plakátja: „A béke nevében."

ÓRIÁSKIFLI

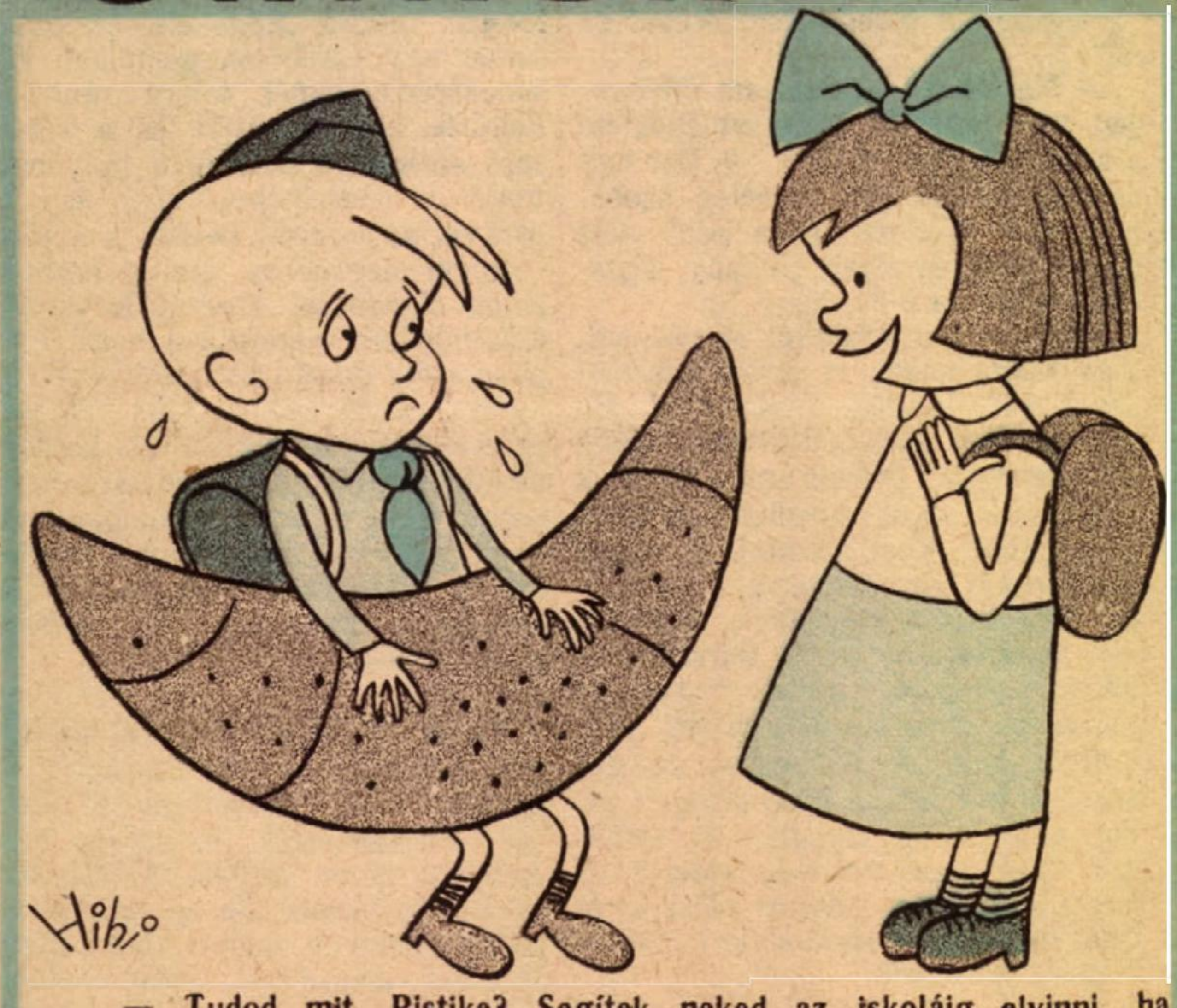

— Tudod mit, Pistike? Segítek neked az iskoláig elvinni, ha azután felezel velem.

A rémhírterjesztő

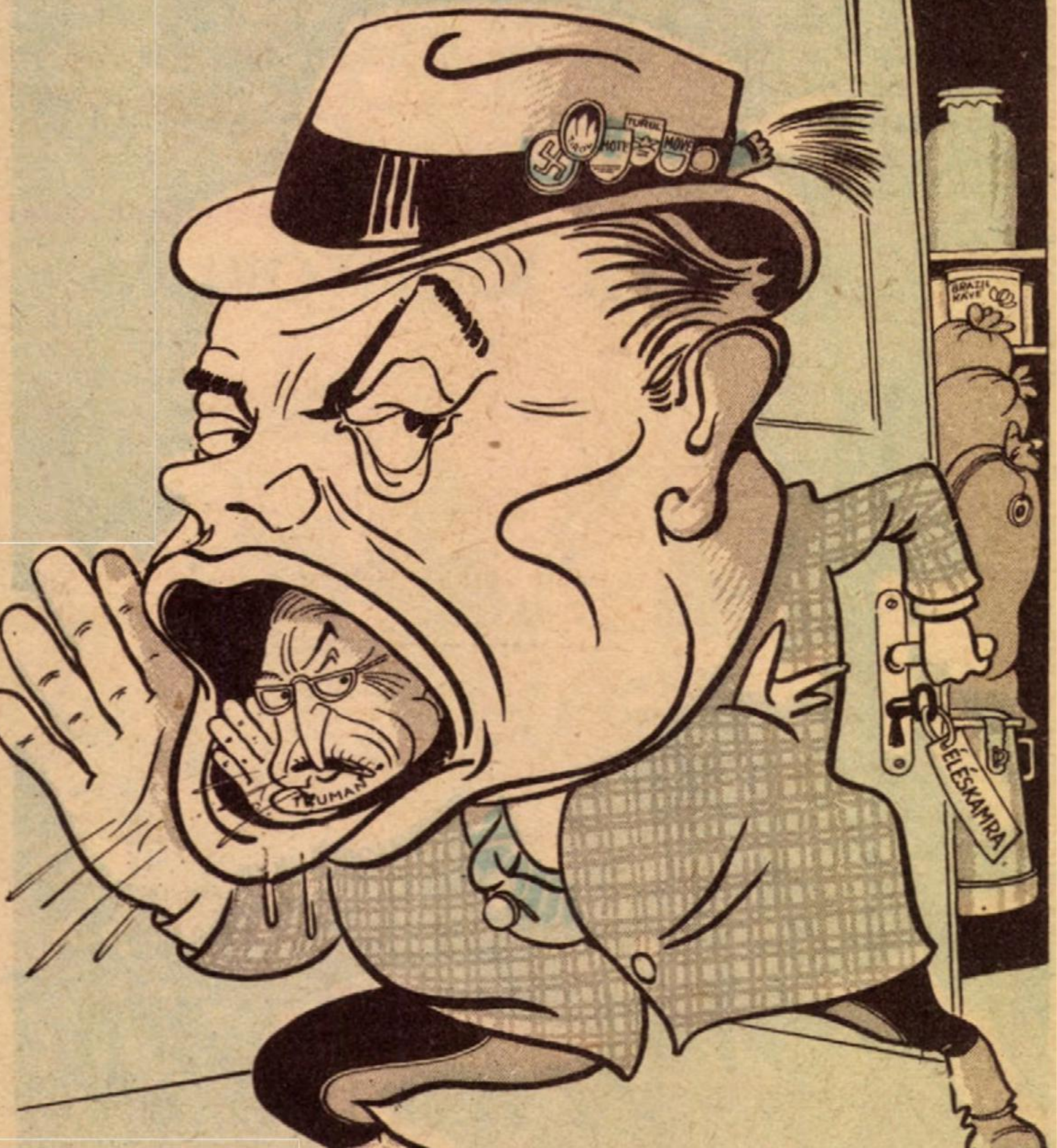

Olvasóim Között

Társaságban voltam egyik este — elvtársak társaságában — s kiderült, hogy én írtam a „Nincsen rózsa tövis nélkül" című vidám regényt, amit csakugyan én írtam, s ami nagy példányszámban kelt el, az olvasók zajos tetszésével találkozván.

— Hát ha te írtad — mondta Haluska barátom, a kitűnő ügyvéd — akkor én most pártszerű kritikát fogok gyakorolni a műveden.

Enyhén elpirultam, mert nem szeretem, ha szembe dícsérnek.

— A regényed pocsék — mondta megfontoltan — s a dögvész lehellete árad belőle.

A többiek zajos derültséggel jelezték, hogy a bírálattal egyetértenek. Szikora elvtárs, a jeles kettőskönyvelő így szólt hozzám:

— Csodálom, hogy még nem gyült meg a bajod a rendőrséggel. De ami késik, nem múlik!

Zajos derültség. Simicsek, a méltán mellőzött filmszínész hozzámfordult:

— Amikor fércművedet olvastam, elvtársam, egy helyen felnevettem. Tudniillik olvasás közben eszembe jutott egy régi vicc. A feleségem hallva, hogy nevetek, így szólt: „mit tudsz röhögni azon a marhaságon?" Igen, a feleségem marhaságnak nevezte, pedig ő okos asszonyka.

— Máskor írjál épeszű dolgokat — szólt közbe Csupy elvtárs, író kollégám általános kacagás közben — és egyáltalán: honnan vetted az egész hülye történetet?

— Kitaláltam — hebegtem szélütötten — mert csakugyan kitaláltam, s ezen nem találtam semmi röstelnivalót.

— Hahahaha, kitalálta! — kiáltottak fel többen is — hát azért lett olyan, amilyen!

Vártam, hogy megnyíljék a föld alattam, de nem nyílt meg. Aztán arra gondoltam, hogy bejön a szobába egy köztisztasági alkalmazott lapáttal, és kiseper — de ez sem történt meg. Kénytelen voltam felelni.

— Elvtársaim — mondtam — én ezt a bírálatot visszautasítom. Igaz, hogy regényem nem olyan jó, mint amilyen lehetne, node . . .

Nem folytathattam, mert Haluska elvtárs felállt és most már nagyon komoly arccal így szólt:

— Ez már súlyos baj. A kritikához való viszonyod rossz!

— Magatartásod pártszerűtlen!

— Nézz magadba!

Magamba néztem s aztán azt mondtam:

— Először is egészen otrombán ledorongoltatok. Másodszor is nem mondtátok meg, hogy miért rossz az én nagyszerű művem. Harmadszor nem mutattatok rá, hogyan írjak jobbat. S negyedszer nem mondtátok meg, hogyan fogtok segíteni a jövőben.

— A baj egyre súlyosabb — állapította meg paprikavörös fejjel Haluska. — Ahelyett, hogy hálás lennél a pártszerű bírálatért, itt mosakodsz és vádaskodsz.

— Nem dorongoltunk le — mondta Simicsek — csak rámutattunk a hibáidra. Az, hogy „marhaság" az neked ledorongolás?

— A regényed pedig azért rossz, mert nekünk nem tetszik — tette hozzá Szikora.

— Én pedig — szólt Csupy — megmutattam a helyes utat: mondtam, hogy máskor írjál épeszű dolgokat.

— És a jövőben is ilyen pártszerű kritikával fogunk segíteni — mondták valamennyien, kórusban.

De ennek a mondatnak már nem vártam meg a végét. Kisiettem az előszobába, egy pohár vízben feloldottam három revolvert s aztán felkötöttem magam rá.

Tabi László.

Mindenki a fedélzetre!

Az utóbbi időben egyre fokozódik az Egyesült Államokban a kormány által mesterségesen szitott háborús hisztéria. Nemrégiben például egy USA-gép pilótája azt jelentette, hogy idegen tengeralattjárót vett észre a san-franciscoi kikötő közelében. A haditengerészet felderitőket küldött a jelzett területre, ezek azonban semmiféle tengeralattjárót nem találván, kénytelenek voltak jelenteni, hogy a pilóta valószínűleg egy cethalat hitt tengeralattjárónak. Ebből az alkalomból közli az Izvesztija Borisz Jefimov alábbi rajzát:

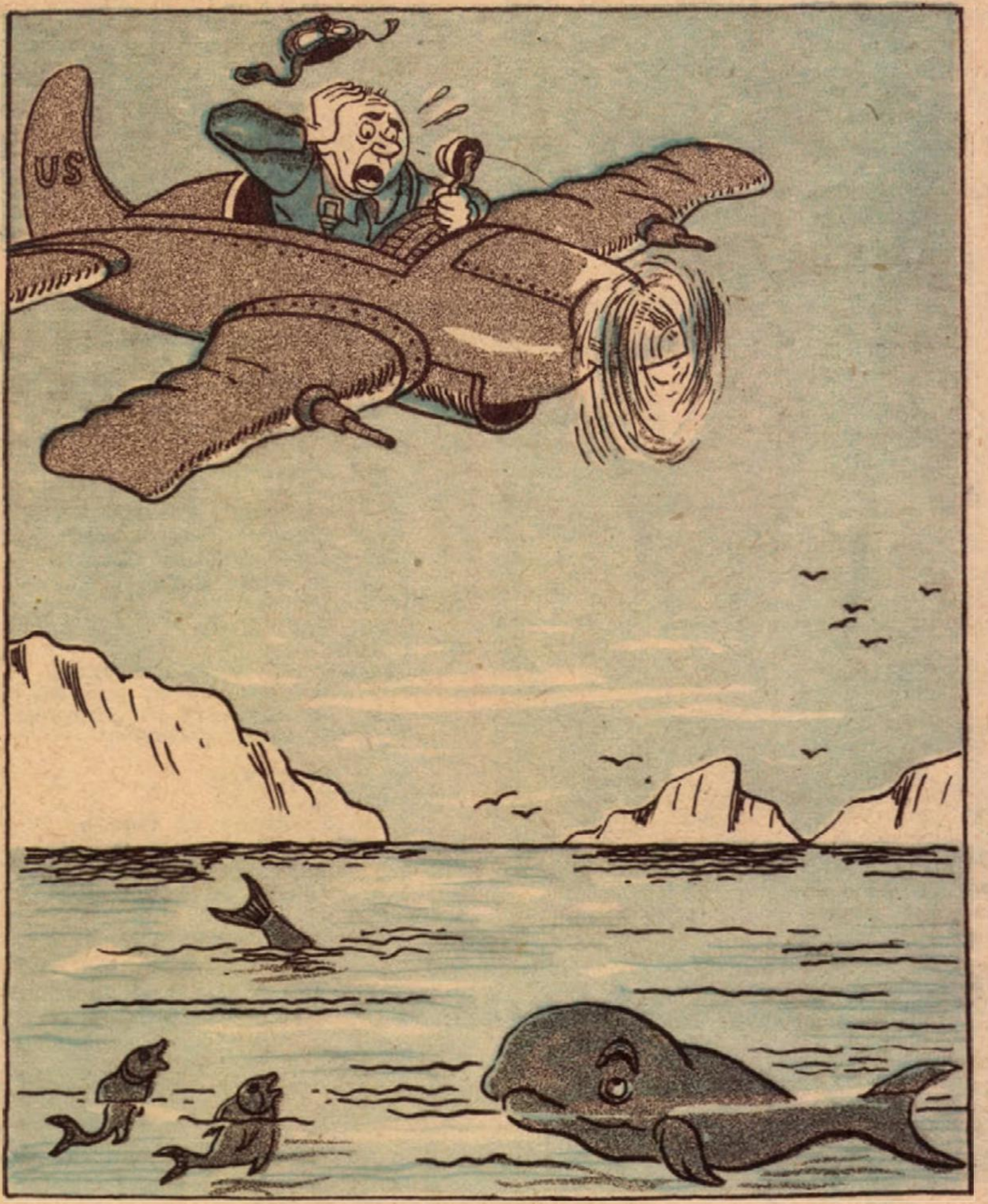

Riadó!

Pillanatkép a budapesti nagy sakkversenyről

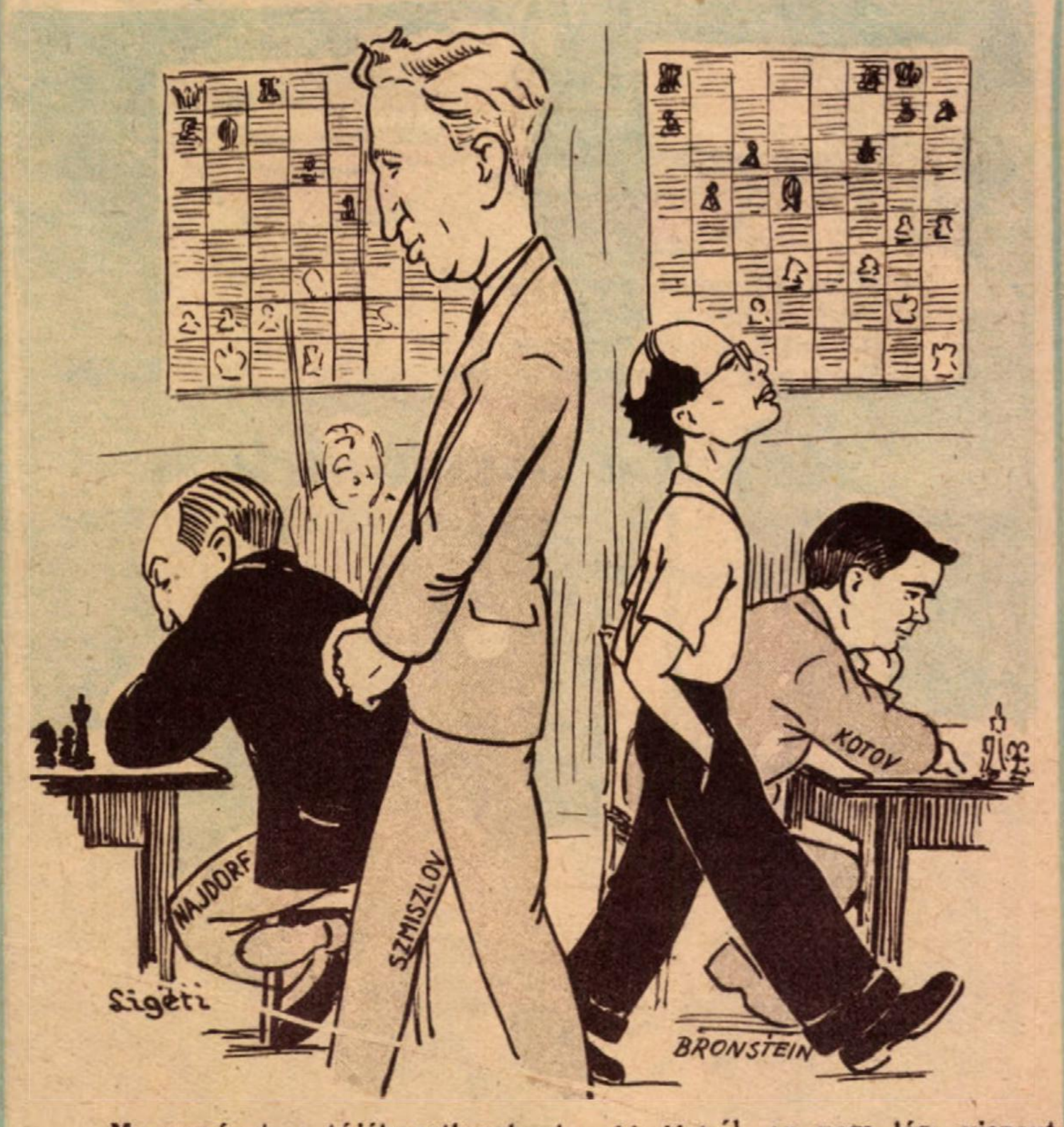

Magyarázat a tájékozatlanoknak: aki járkál, az nem lép, viszont aki lép, az ül.

AZ ELSŐ STRANDNAP

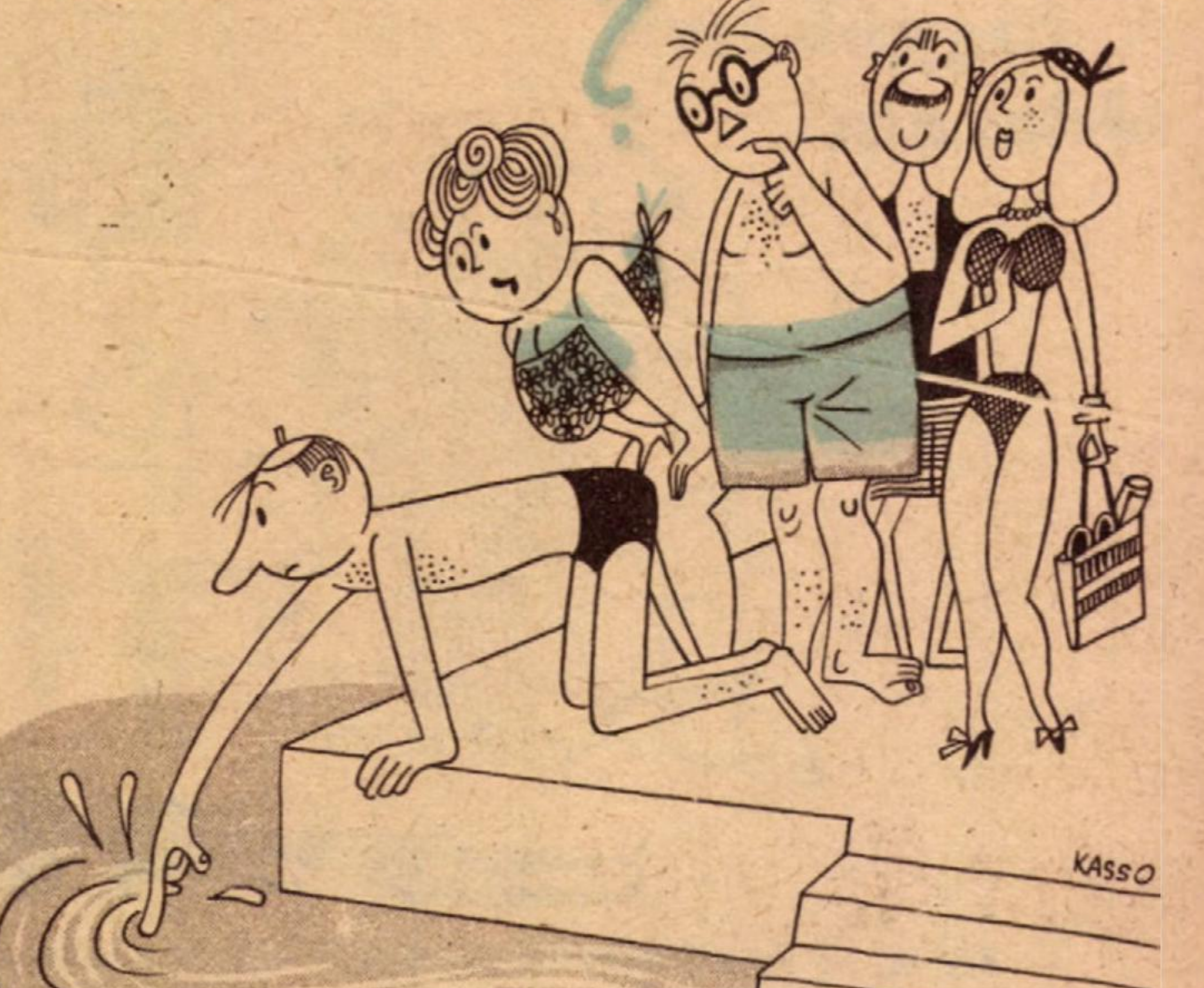

A májusi eső nyilatkozik

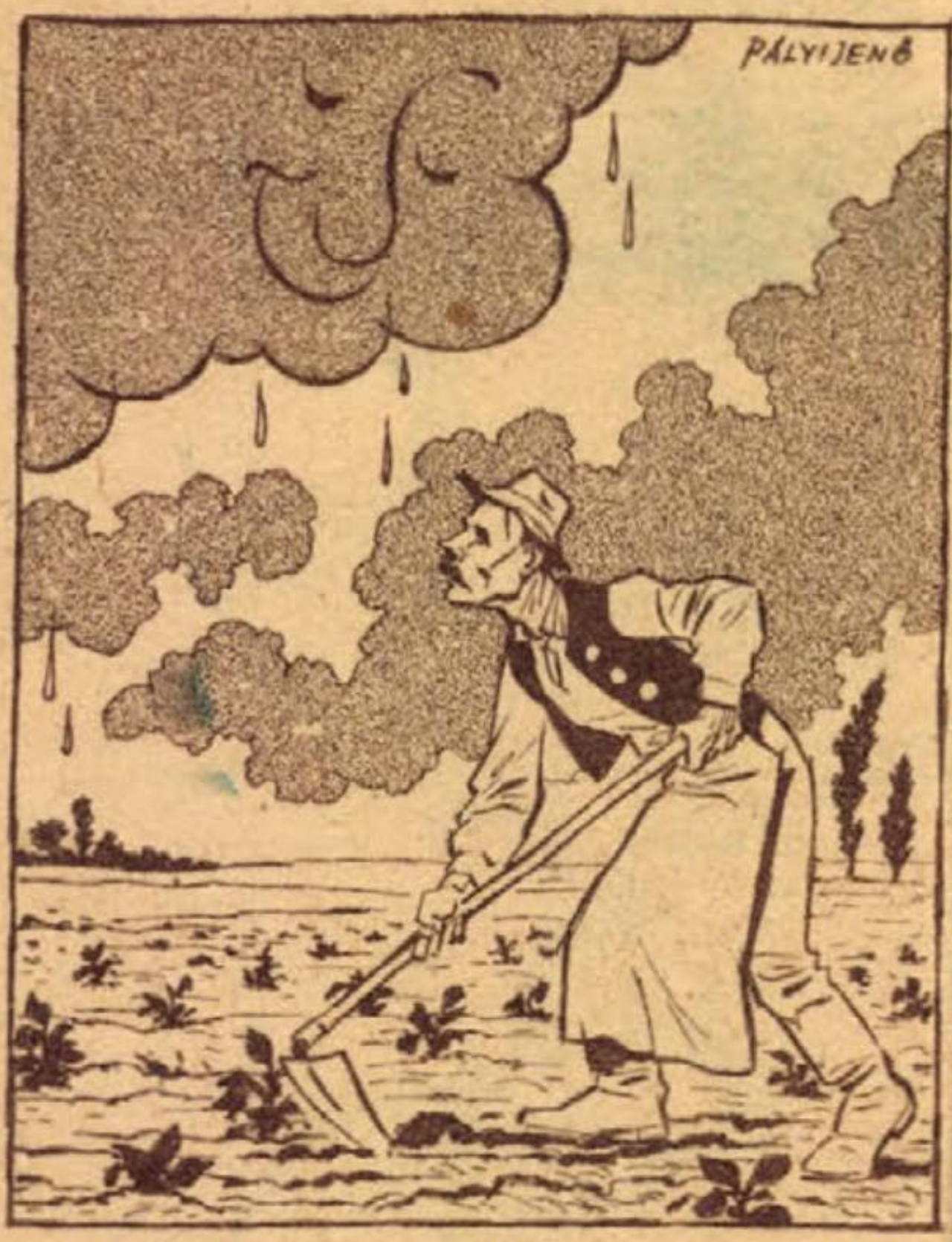

— En esek szorgalmasan, te meg kapálj minél többször, így lesz bő a termés!

Mit csináljon szegény?

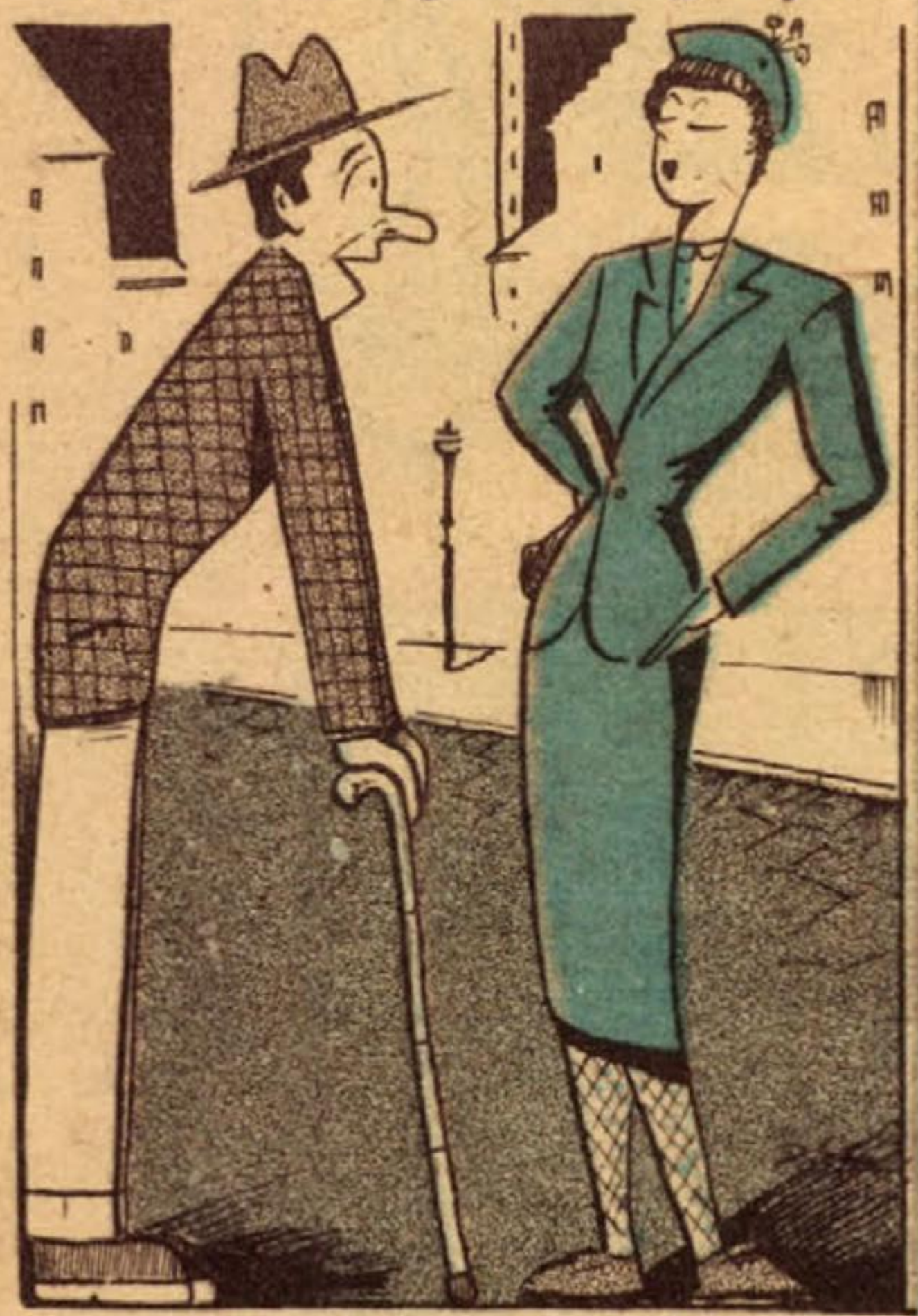

— Miért van magánál bot?
— Na hallja? A maga erős kölnijével szemben?

Egy kis szivesség . . .

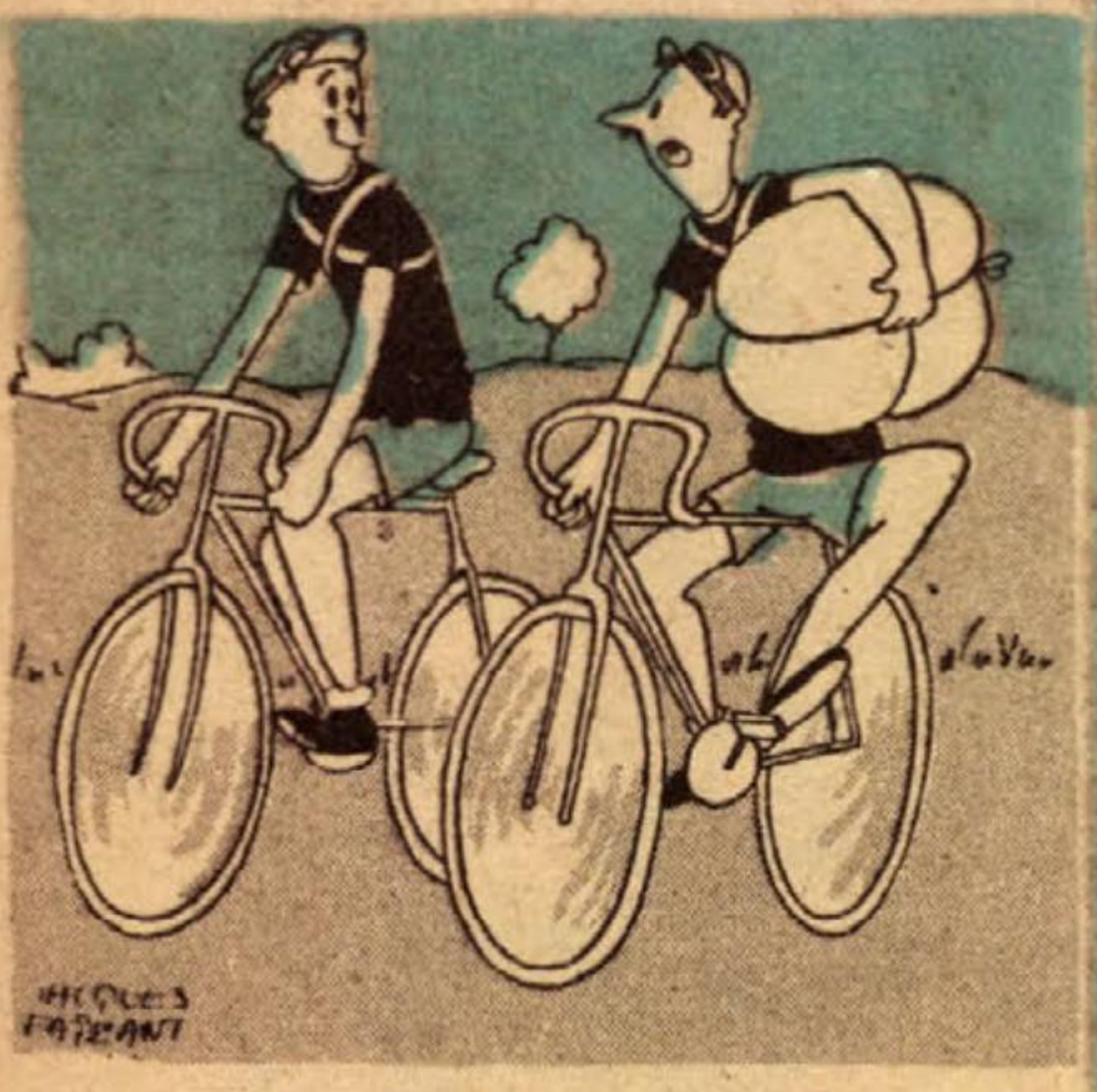

— Feleségem megkért, hogy mivel az ötnapos verseny során úgyis áthaladunk Debrecenen, adjam át ezt a csomagot a nagynénjének.

A virág közbeszól

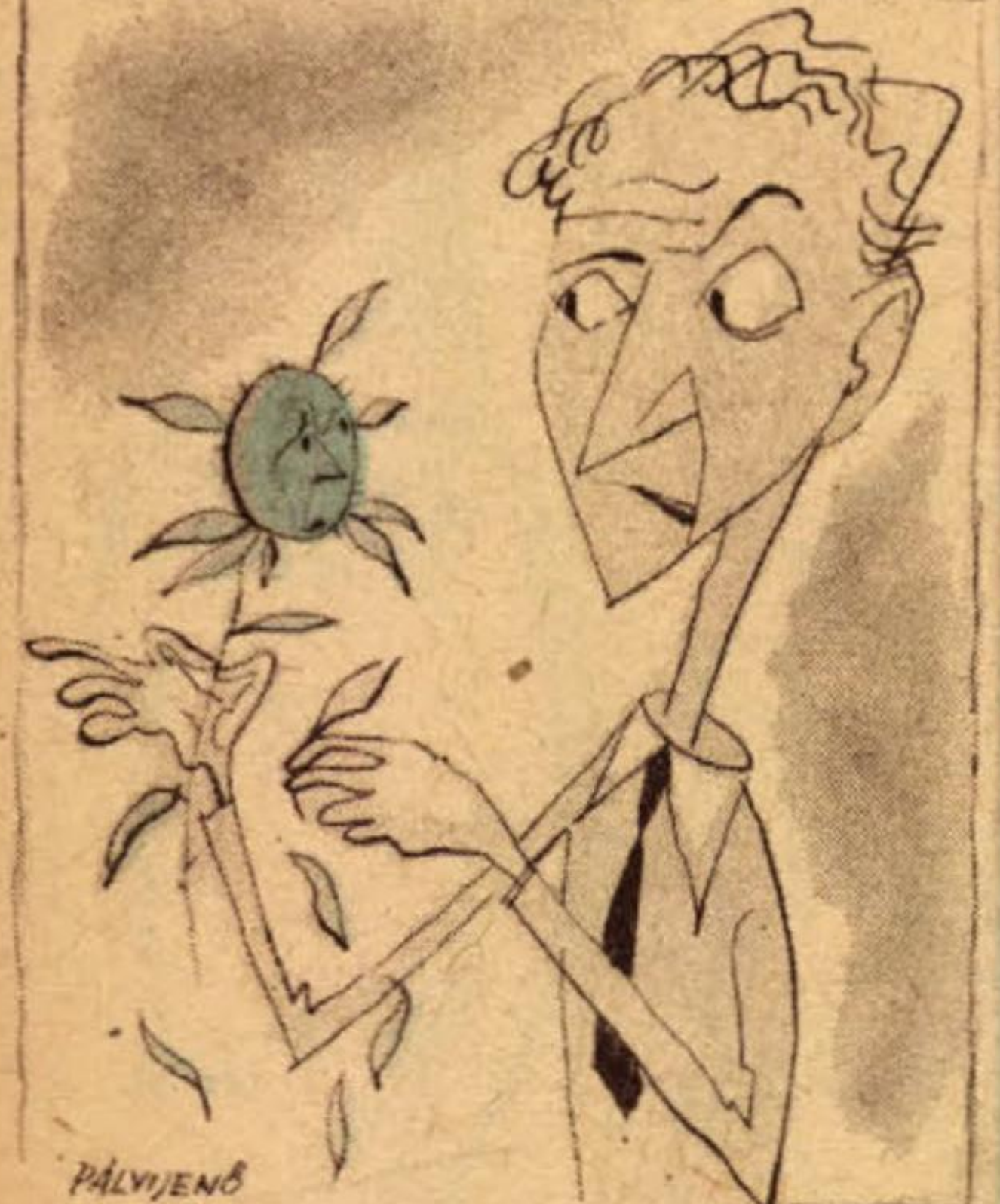

A fiú: Szeret? Nem szeret? Szeret? Nem szeret?
A virág: Ezért kár engem tépdesni, éppen most ment moziba a Pistával . .

Fizessen elő a
Ludas Matyira!

A newyorki temetőben

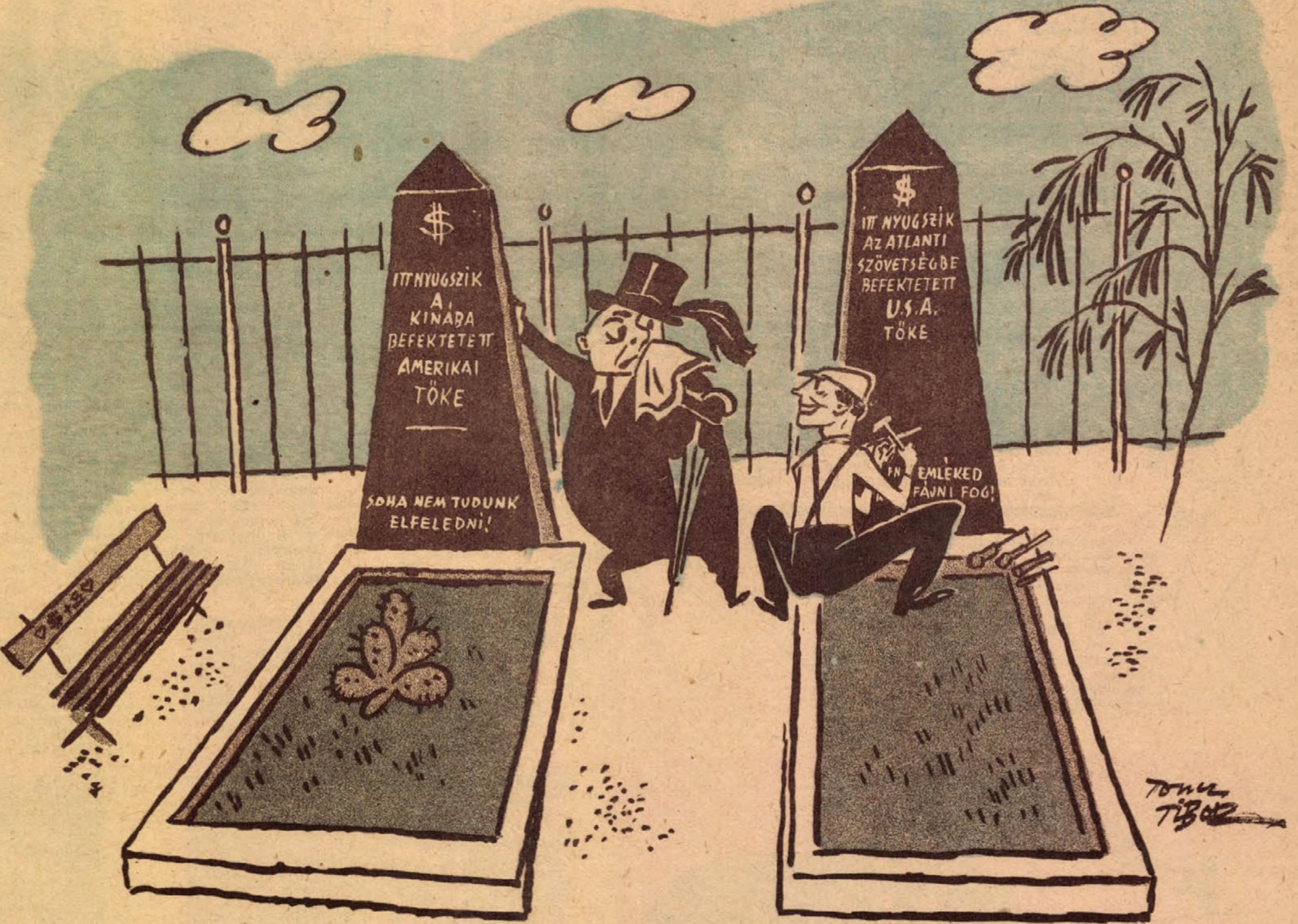
$
ITT NYUGSZIK A KINÁBA BEFEKTETETT AMERIKAI TŐKE
SOHA NEM TUDUNK ELFELEDNI!
$
ITT NYUGSZIK AZ ATLANTI SZÖVETSÉGBE BEFEKTETETT U.S.A. TŐKE
EMLÉKED FÁJNI FOG!
TONCZ TIBOR

Tőkés: Rémes . . . alig, hogy elvesztettem az egyiket, már lassankint sirathatom a másikat.
Kőfaragó: Vigasztalja magát az a tudat, hogy ugysem sok öröme volt belőlük.

A rajongóm

Írta Szép Ernő

Mikor fiatal voltam és nem szégyelltem még így magamat, mindennap kiadtam a kezem alól egy verset. Annyi verset írtam össze, végre magamnak is jelentkezett egy rajongóm, mint költőnek.

Valaha, tudni kell, minden nagy embernek volt rajongója. Olyan rajongót értek, aki közvetlen közelből rajong a rajongása tárgyáért, úgy mint az a csillagocska, amelyik a legközelebb férkőzött a Holdhoz.

Adynknak, Bródy Sándornak, Krudy Gyulának egypár rajongója mindig ott virrasztott mellettük, nem is tudom mikor sziesztálhattak kicsit magukban az írnivalón gondolkozni.

No most jön az én rajongóm.

Tudniillik a Rákóczi-úton jön, kitátja rám a két karját, beléharsog a számba:

— Édes egy cimborám!

Majd összeesem az ijedtségtől. Már meg is ölelt, azt hittem minden bordám összetörik.

— Te vagy az cimborám, nahát, hogy egyszer mégis csak összetalálkoztunk! Esküszöm, nem tudod ki vagyok.

— Esküszöm, nem tudom.

Szóval egy bizonyos jogász gyerek (vagyis most már ügyvéd), tipikus vidéki pofa, valami színészkocsmában koccintottunk valaha.

— Cimborám, büszke vagyok rád, hírneves ember lettél! — Elkapta a jobbkezemet, az öt ujjam egyszerre kezdett haldokolni. — Mindig elolvasom a versedet, patent verseket írsz, cimborám, esküszöm nem néztem volna ki belőled. Tudnád mennyit emlegetlek, az arcképed is kivágtam múltkor a Világlapból, rajongom érted cimborám, tudd meg rajongok érted!

Gyönyörködtem minden lelkemmel, ami még megmaradt, a rajongómban, aki ott született meg a szemem előtt, a flaszteren. Szép kerek fekete feje van, kiberetvált angol bajuszkával, a két teli szeme majd kiömlik, a szemöldöke összeér az orra felett, azt nem idomította a borbély, ne is bántsa, mert ez a legszebb a férfiszépségben. Amint a kezemet markolja, ni hogy feszítik a szövetet a felsőkarján azok a tolongó muszklik. Patent rajongó, tartós, egy életre szól.

Nohát a végin: most már osztán nem szabad egymástól elszakadni, mondjam meg hova járok vacsorázni, hogy odajöjjön estére, ma és mindörökké.

Sajnos, ma este nem vagyok szabad; abban maradtunk, hogy telefonozok holnap ebéd után a kávéházába, majd aztán megbeszéljük.

Nem telefonoztam, szégyellem.

De ha hajlamom gerjedt büszkének lenni, mindig feléje néztem, messzire, a rajongóm felé, a tükör felé, mely nagyobbnak mutat, mint az állatkerti hosszító tükör. Mese dolog ez kérem, van egy rajongóm Pesten, aki biztos meghal értem, ha ráparancsolom.

Két esztendő mulva találkoztam megint a rajongómmal, ezúttal a Dunaparton.

Olyan zajjal esett nekem, mintha valaki ráismert a tolvajára.

Miután tönkretette a jobb kezem, megrázta két karral a két vállamat, egyben az agyvelőmet is:

— Hej cimborám, de régen meg akarom mondani neked, hogy irigyellek. A nőkért cimborám! Az semmi, hogy én rajongok, de a nők! Azok meg vannak érted veszve, ne is beszélj édes cimborám, van nékem egy aranyos kis barátném, csak terólad álmodik, olyanokat sóhajt érted cimborám, majd leszédül! A napokban is, hogy moziban voltunk, és persze megcsókoltam cimborám, mert nagyon szeretjük egymást, hát nem a te nevedet suttogta a csók után a bestia, mintha én ott se volnék?

Evvel a rajongó a rajongástól lángoló szemekkel irtózatosat bokszolt a vesémbe:

— Fene a pofádat, zsivány gazember!

AZ ELNÖK KÖZVETLEN VONALAI

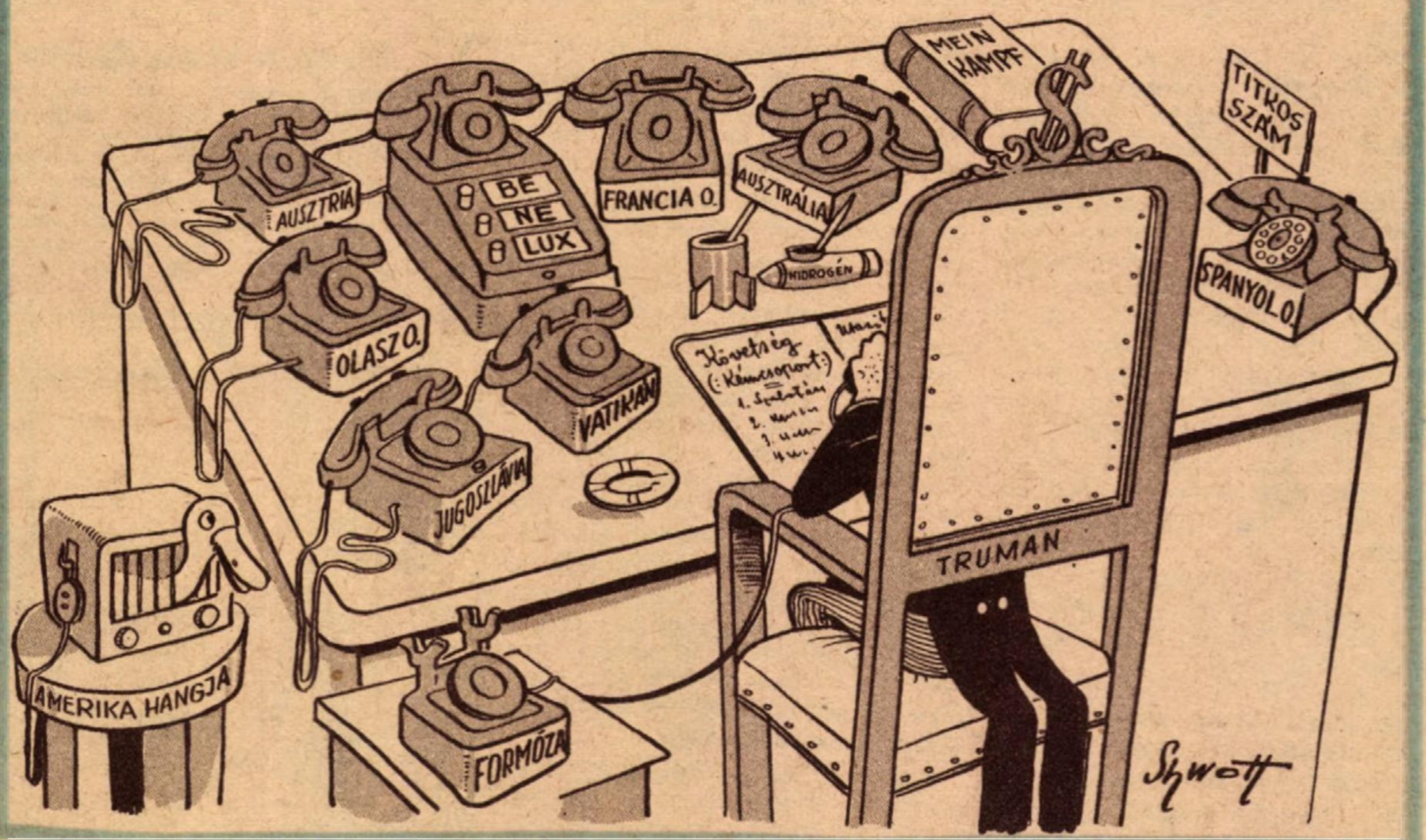

Segítség a tájékozatlan méhcsaládnak

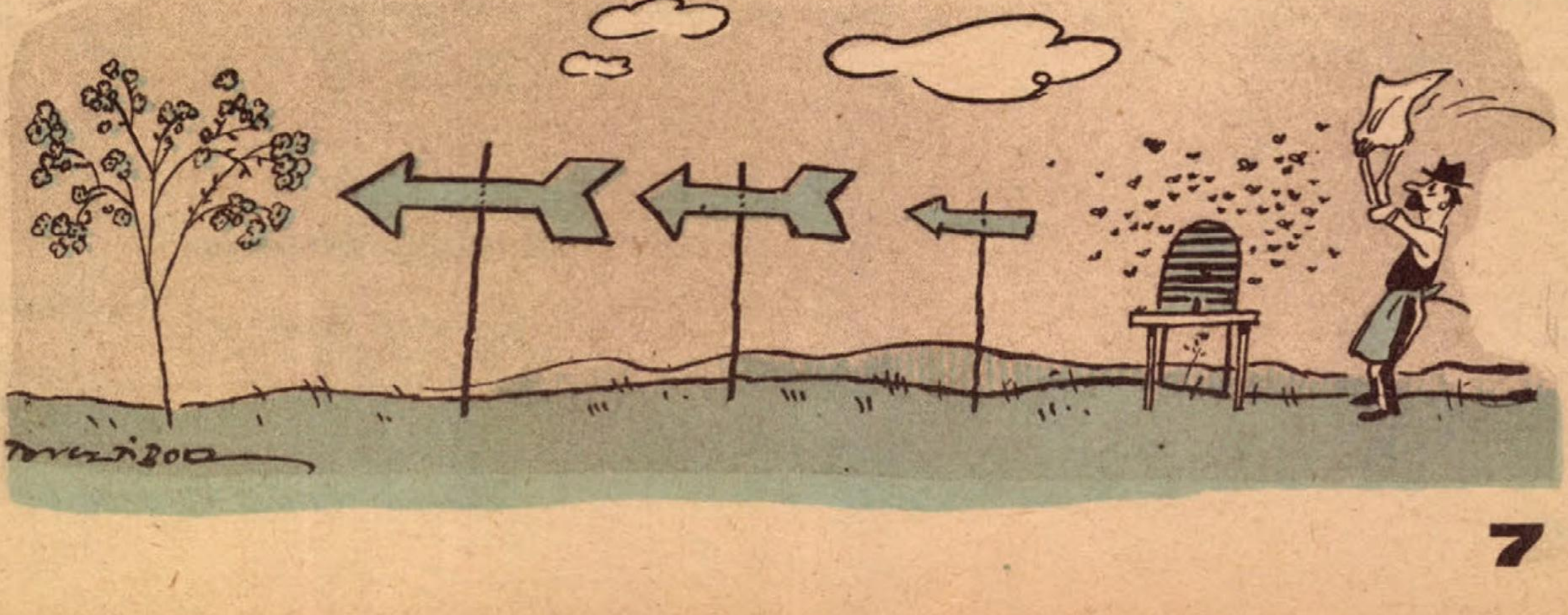

Mosonyi elvtárs vállalatvezető úgylátszik csak a saját kocsijával nem törődik, mert a soproni országúton ilyen kevéssé praktikus módon igyekszik hazafelé, hogy a Ludas Matyit fogadja. (Egyébként ez utóbbit nem hittük el neki, mert rövid egyórás beszélgetésünk alatt pontosan kilenc hivatalos telefont bonyolított le.)

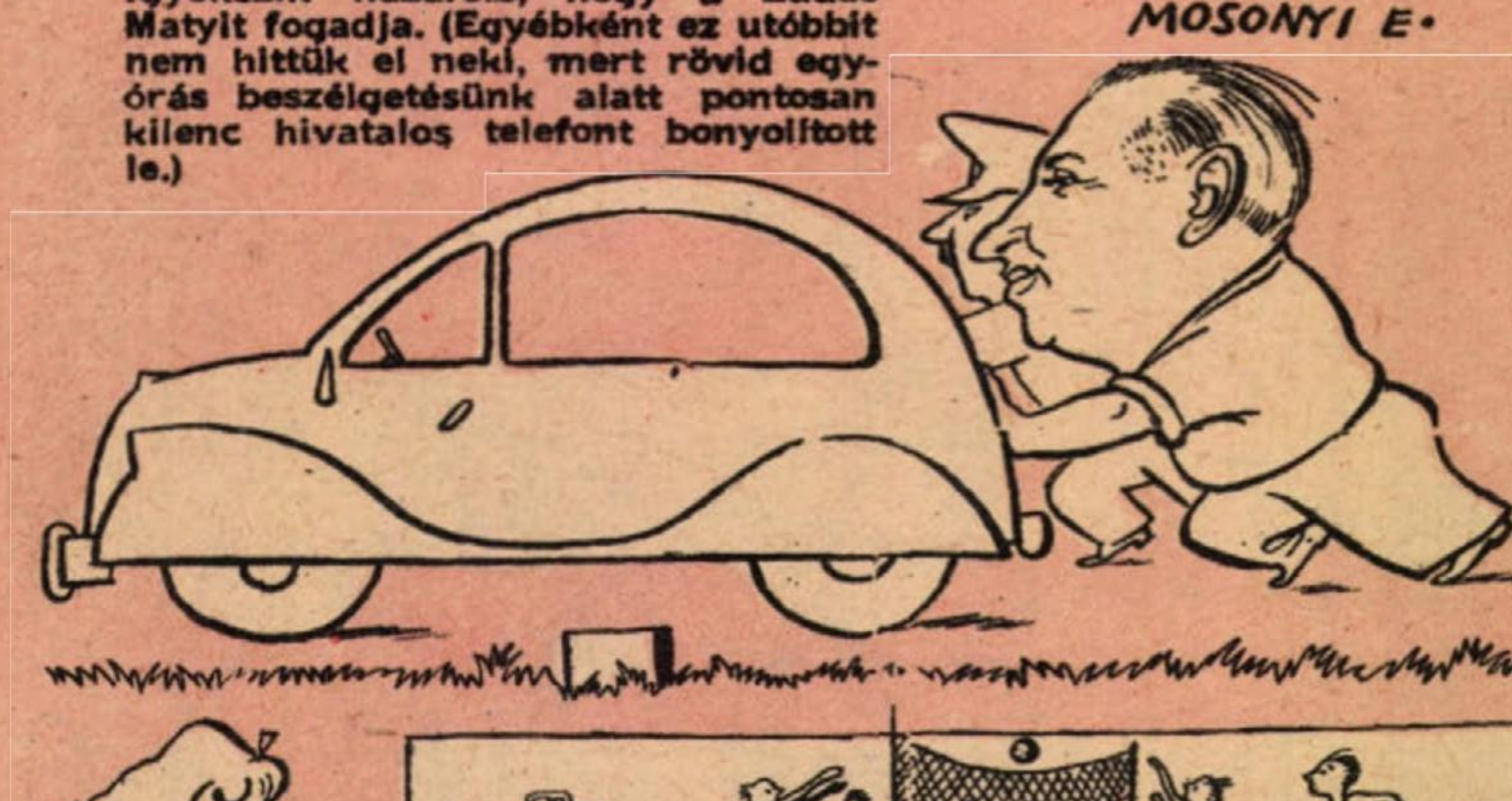

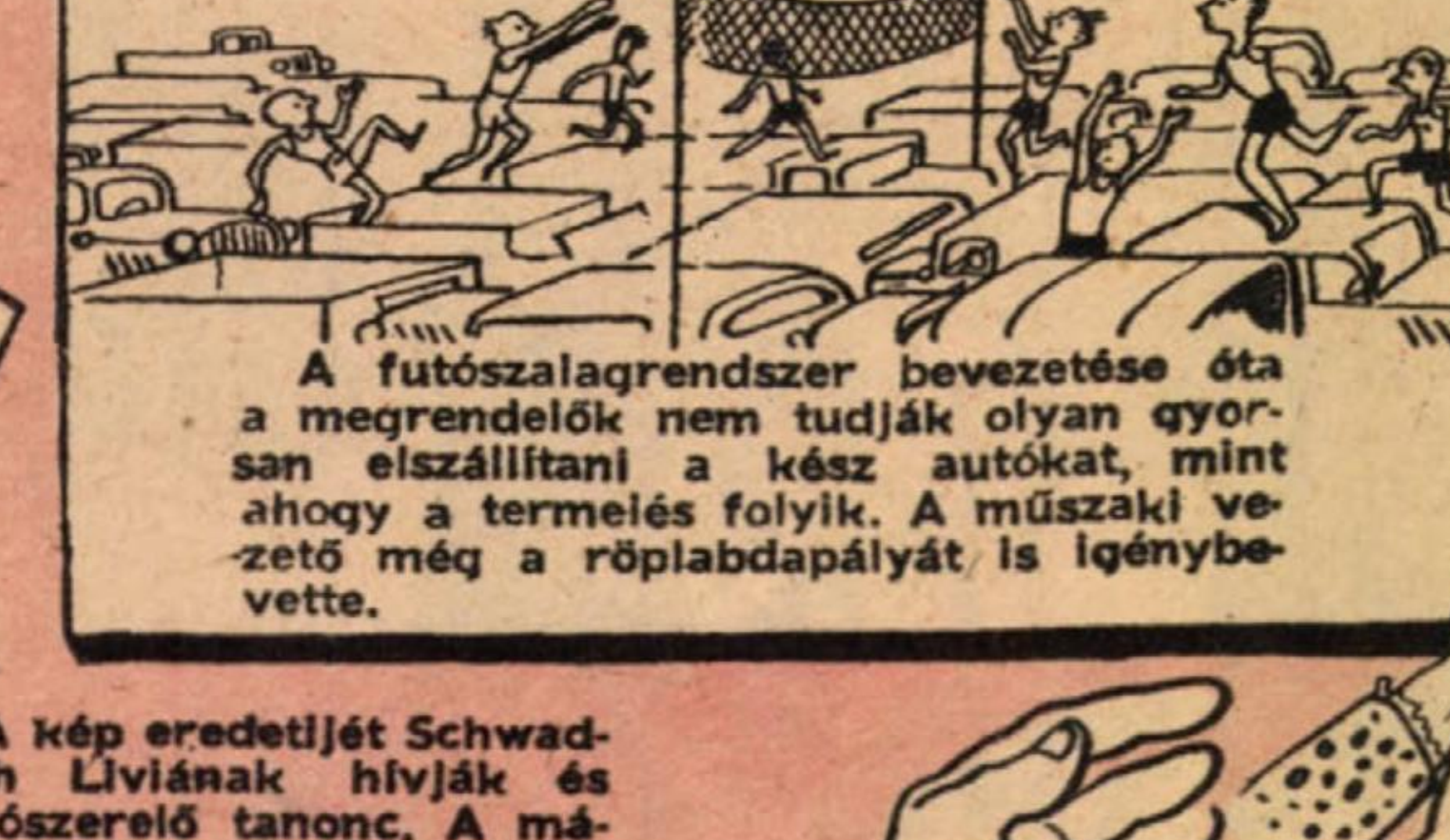

A futószalagrendszer bevezetése óta a megrendelők nem tudják olyan gyorsan elszállítani a kész autókat, mint ahogy a termelés folyik. A műszaki vezető még a röplabdapályát is igénybevette.

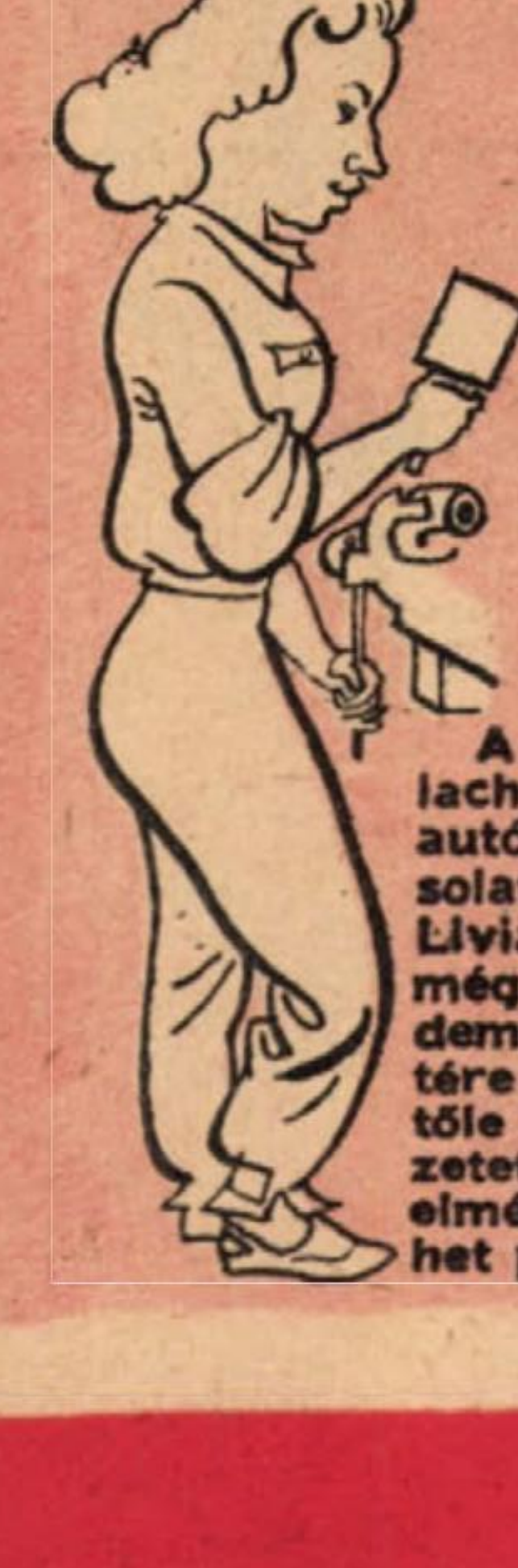

A kép eredetijét Schwadlach Líviának hívják és autószerelő tanonc. A másolaton jól látható, hogy Lívia csinos kislány, de ez még nem érdem. Az érdeme az, hogy tanuló létére máris tanulni lehet tőle szorgalmat és igyekezetet és a munkába való elmélyülését nyugodtan lehet példásnak nevezni.

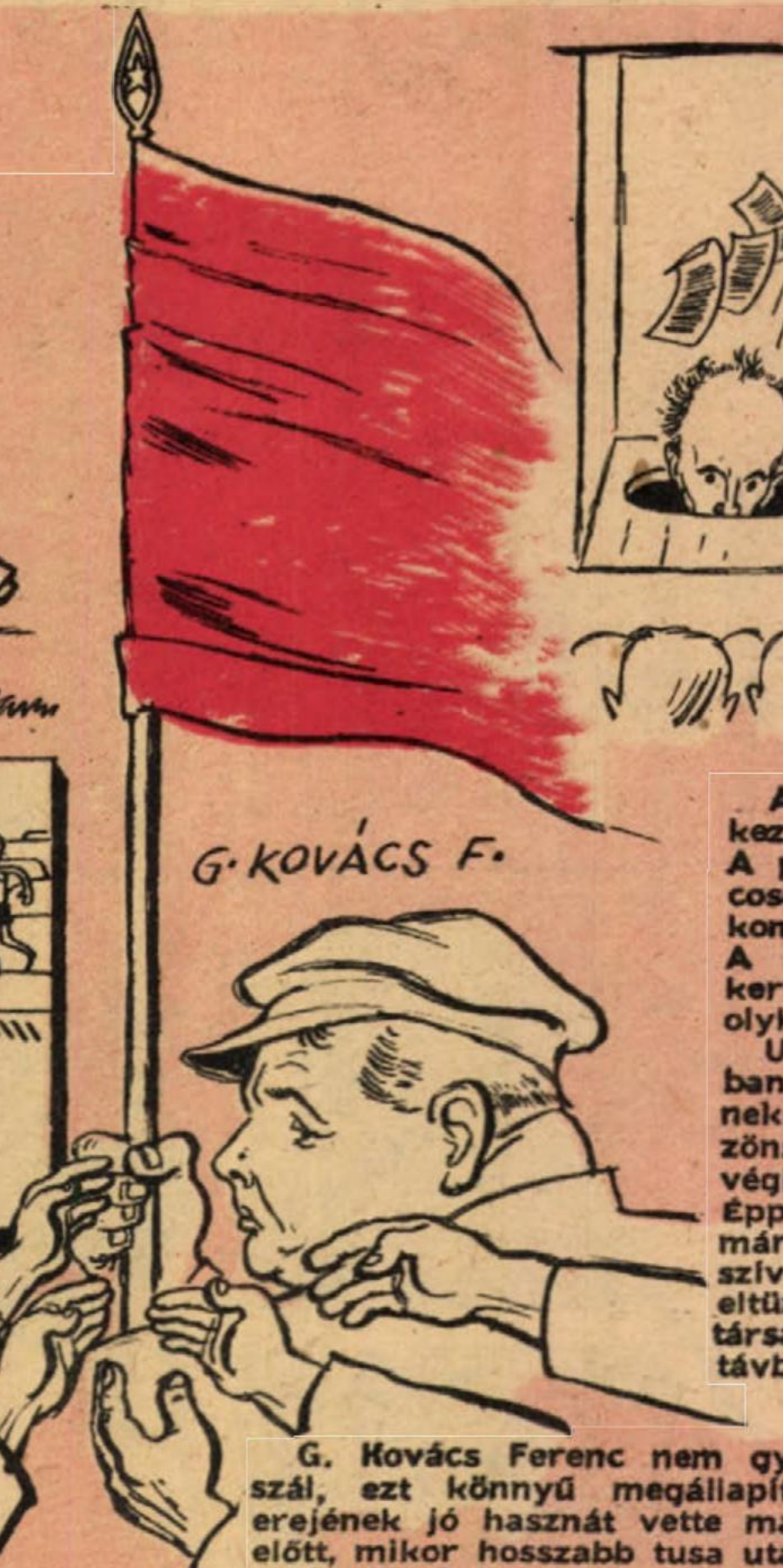

G. Kovács Ferenc nem gyönge nádszál, ezt könnyű megállapítani. Testi erejének jó hasznát vette május elseje előtt, mikor hosszabb tusa után sikerült csak elérni, hogy ő vigye a legnagyobb zászlót. Csak az volt a baj, hogy egész úton birkóznia kellett a jussért, mert több pályázó is akadt a szép szerepre.

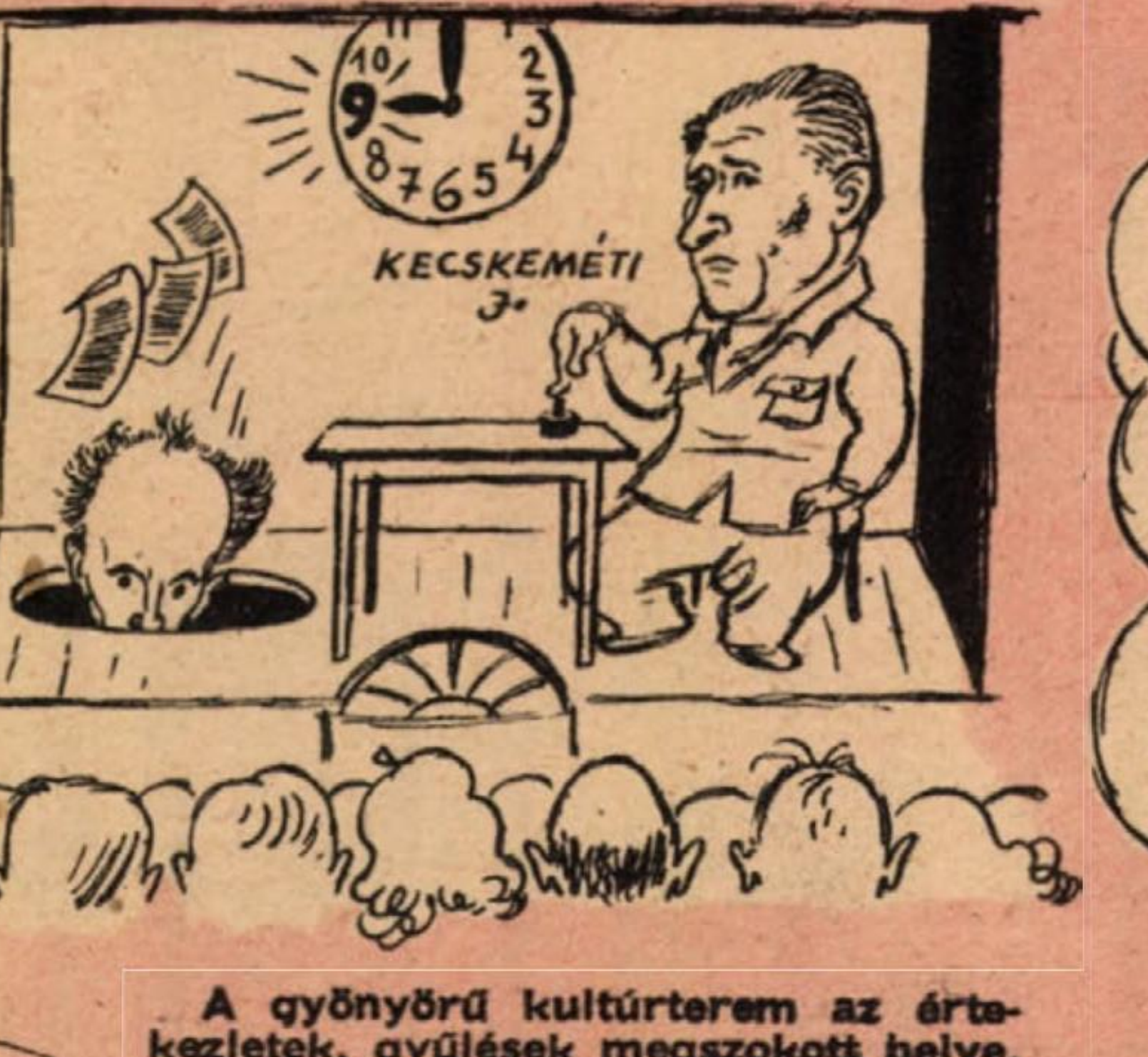
KECSKEMÉTI J.

A gyönyörű kultúrterem az értekezletek, gyűlések megszokott helye. A pódiumot ilyenkor nem népi táncosok, színjátszók töltik be, hanem komoly témákba elmerülő előadók. A színpadi kellékek persze sutbakerülnek és csak a süllyesztőre van olykor-olykor szükség.

Ugyanis van egy elvtárs a gyárban, aki szeret sokat beszélni. Ha ő nekilódul, nehéz megállítani és a közönséget ez esetben megfertőzi a végkimerülés borzalmas betegsége. Éppen ezért, ha a páciensek állapota már nagyon aggasztó, a gyengédszívű übé-titkár egy gombnyomással eltünteti a süllyesztőbe Nurmi elvtársat, aki nem távfutásban, hanem távbeszélésben kitűnő.

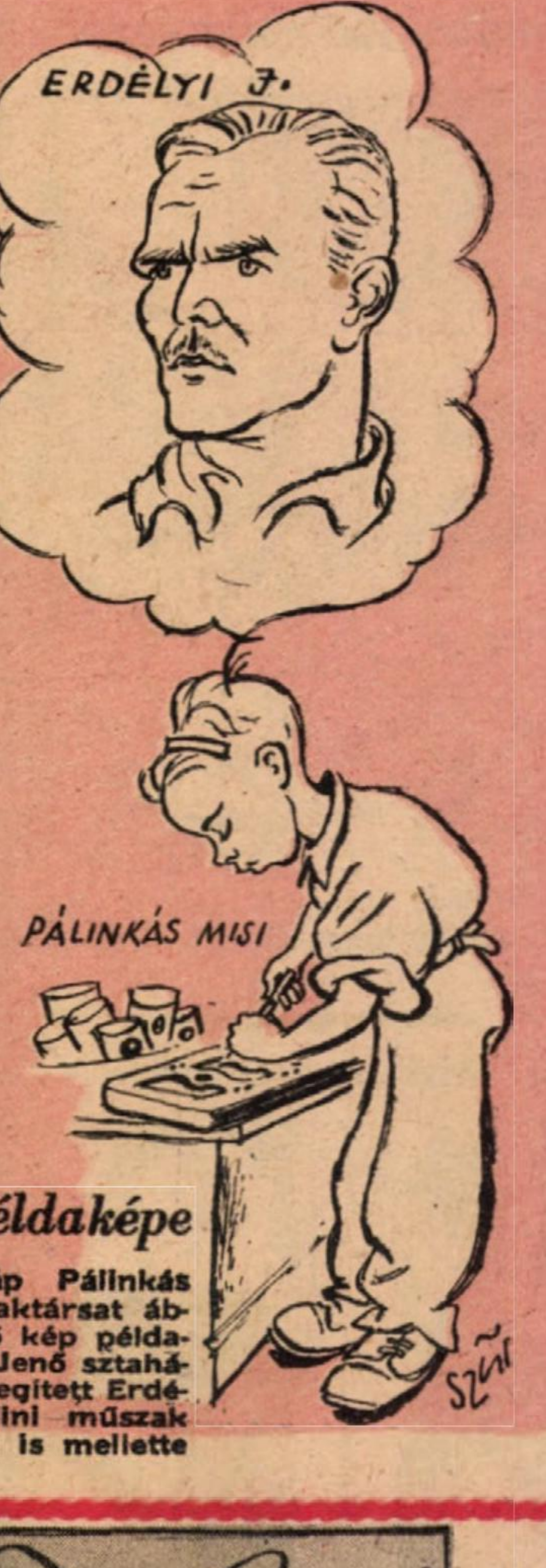

Misi és példaképe

Az alsó kép Pálinkás Misi tanuló szaktársat ábrázolja, a felső kép példaképét, Erdélyi Jenő sztahánovistát. Misi segített Erdélyinek a sztálini műszak alatt és azóta is mellette dolgozik.

Ludas Matyi az I. sz. AUTÓJAVITÓban

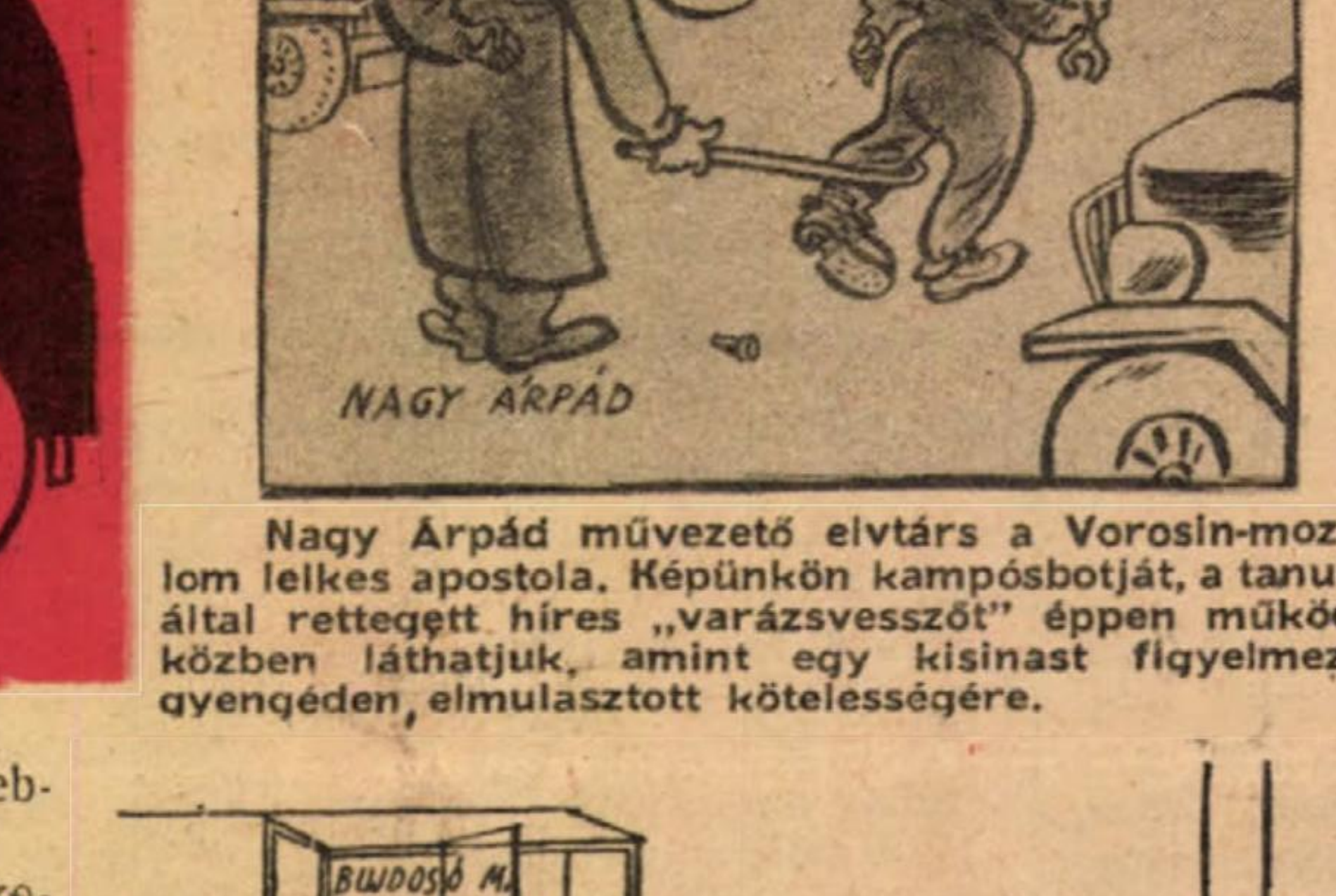

Nagy Árpád művezető elvtárs a Vorosin-mozgalom lelkes apostola. Képünkön kampósbotját, a tanulók által rettegett híres „varázsvesszőt" éppen működés közben láthatjuk, amint egy kisinast figyelmeztet gyengéden elmulasztott kötelességére.

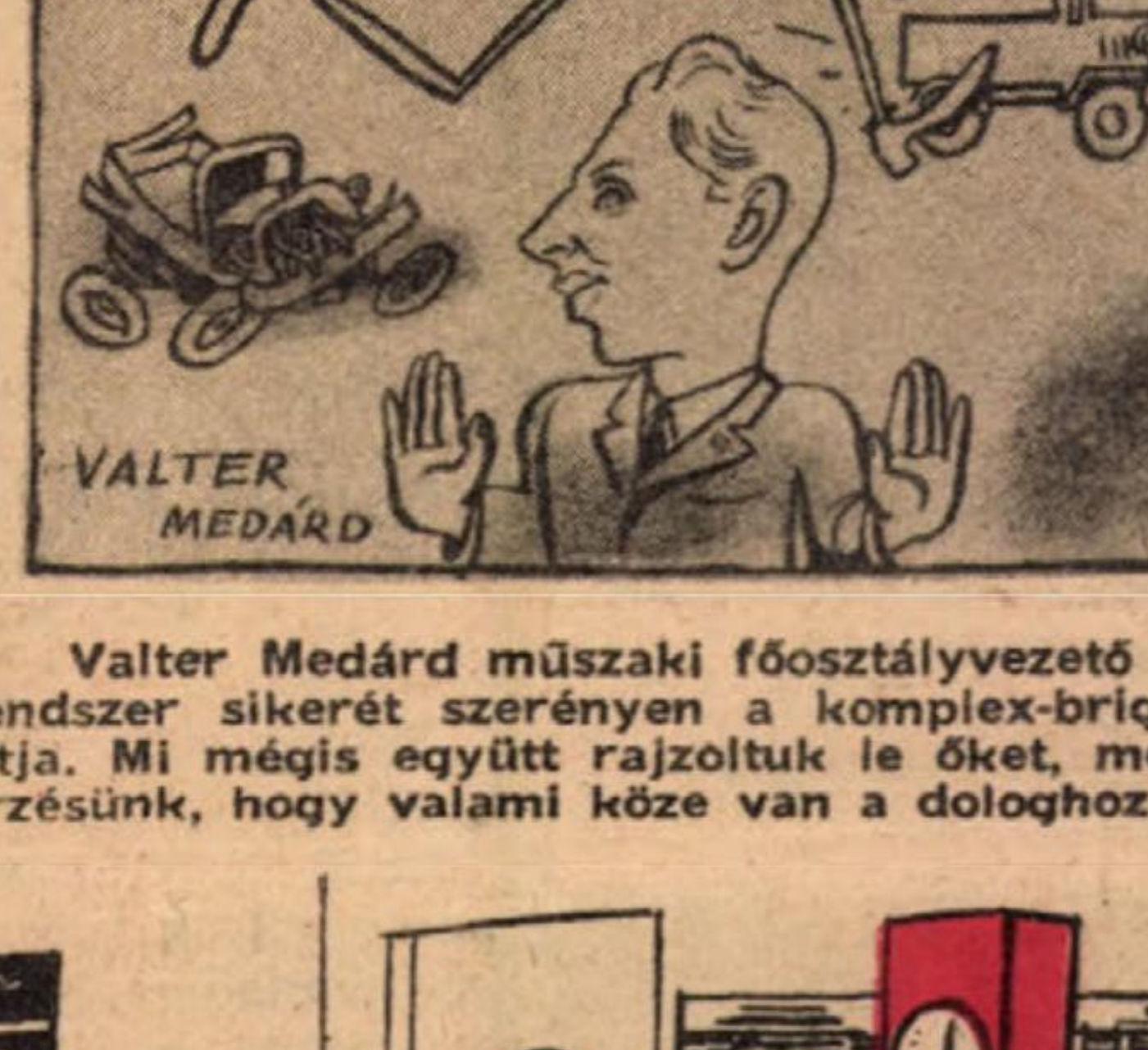

Valter Medárd műszaki főosztályvezető a szalagrendszer sikerét szerényen a komplex-brigádra hárítja. Mi mégis együtt rajzoltuk le őket, mert az az érzésünk, hogy valami köze van a dologhoz.

Csupa jó

Még át sem léptük a kerítést, mikor megtudtuk, hogy élüzembe teszszük a lábunkat. Ezt onnan sejtettük, hogy láttuk a kapun a jelvényt, meg olvastuk az újságban is. De különben is az újságírónak mindent kell tudnia. No majd körülnézünk mi benned, te élüzem — morogtuk csendesen — megnézzük, milyen is az a sokat emlegetett híres futószalag.

Javítás futószalaggal? — évődtünk magunkkal gúnyosan. De érdekes, észre sem akarták venni, hogy született kételkedőkkel és valódi újságírókkal van dolguk, kívánságunkat rögtön teljesítették. A sors látni engedte és a gyárvezetőség megmutatta a javítást, a számunkra kétkedve fogadott futószalagon. Hát igen, olvasó, valóban nyitva maradt a szánk, mikor láttuk, hogy gyönyörű egymásutánban hogyan lesz a vacak roncsból remek kocsi, amely mire kész, jobb, mint újkorában.

— És ki volt a nagy tervező? — érdeklődtünk felajzva és a leghőbb kívánságunk volt, hogy megszorítsuk az alkotó kezét.

Erre kitört a közlési láz és csak úgy repültek a nevek a levegőben.

— Valter, Bogsitz, Nagy András, Erdélyi, Kecskeméti . . .

— Állj, állj! — estünk kétségbe, annyi kezet pillanatnyilag nem tudunk megszorítani. Szóval senki és mindenki benne volt a boltban.

— A komplex brigádé az érdem, — felelte könnyezve Kecskeméti elvtárs. — tudjátok, ez olyan brigád, amiben benne van az értelmiségi és fizikai melós egyaránt.

— Ahá, — jeleztük, — de miért sírsz, drága Kecskeméti elvtárs? — és felajánlottuk patyolatfehér zsebkendőnket.

— Hogyne sírnék, ha nem is keseregve, — szipogta Kecskeméti elvtárs és hatalmasat trombitált a keszkenőbe, — mikor a meghatottságtól majd szétreped az a férfias szívem.

Majd megnyugodva folytatta, csak befelé folyatva boldog könnyeit:

— A felszabadulás után ócska gépekkel meg egy komisz tőkéssel kezdtük s ma hol állunk. A tőkést kivitte a huzat, az ócska gépeket kicseréltük, rátértünk a szalagrendszerre s ma mi vagyunk a császárok az autójavítók között. A sztálini műszak óta 135 százalékról 240-re ment föl a termelési átlag.

— Ez igen, — dícsértük őket, a jelen pillanatban nagyon is szegény szóval, — de mi van a Vorosin-mozgalommal? Biztos minden szutykot gép alá sepertek. Azonban végigjárva a gyárat, mindössze egy fogpiszkálót találtunk, azt is mi dobtuk el. A körút után lementünk a konyhára, megízlelni Vér néni főztjét, aki egyesek szerint a főzésnek nem Paganinije. A koszt azonban príma volt, bár lehet arra is gondolni, hogy tiszteletünkre a szomszéd étkezdéből hozatták. Végül felmentünk az adminisztrációba is. Ott sem volt semmi baj, kicsit ugyan nagy rakást láttunk papírokból, de mindegyikre volt valami írva s reméljük, hogy nem tisztelik szent Bürokráciuszt, az aktagyártók védapostolát

Legvégül pedig közöljük az olvasóval, hogy még több jó és szép dolgot láttunk. Ami pedig a hibákat illeti . . . hát persze nincsen rózsa tövis nélkül. Ezeknek a töviseknek az ábrázolását okos furfanggal rábíztuk rajzolónk szakavatott, veséző irónjára.

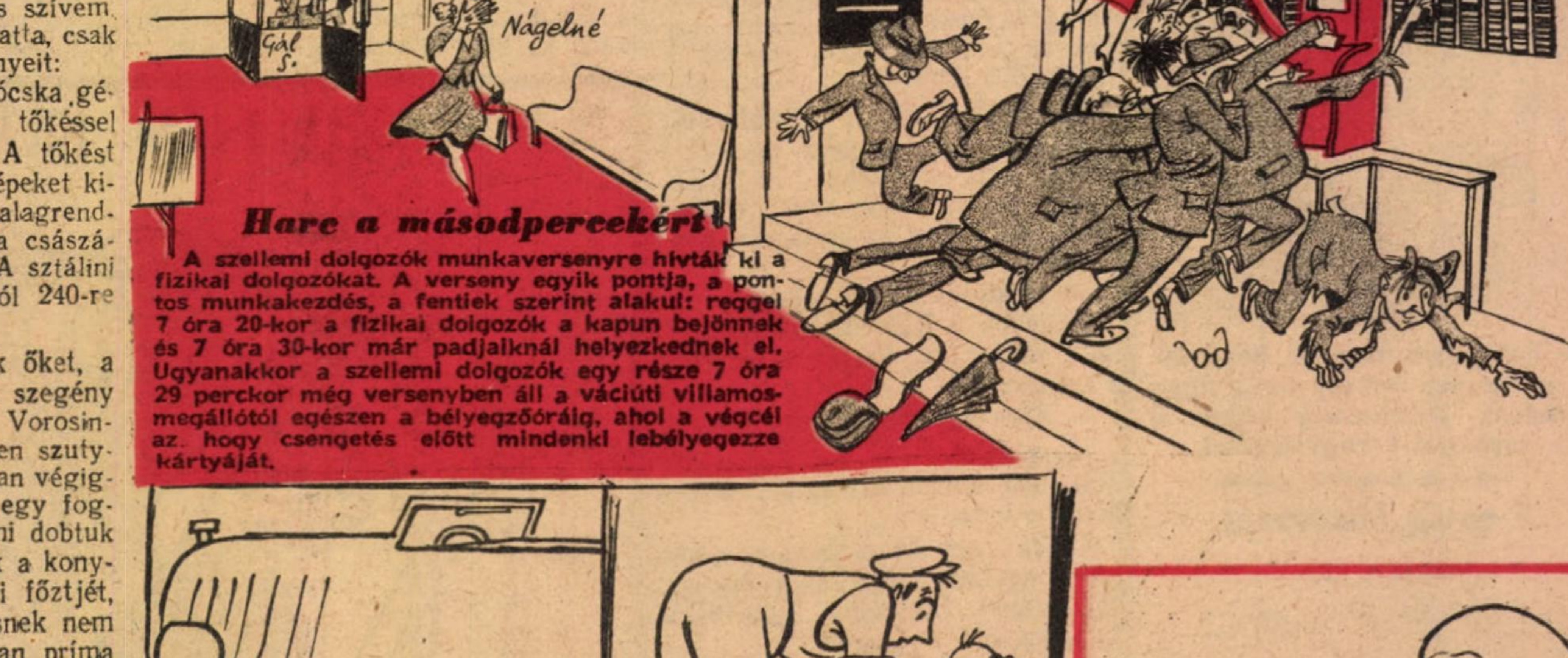
BUDOSÓ M.
Gál S.
Nágelné

Harc a másodpercekért

A szellemi dolgozók munkaversenyre hívták ki a fizikai dolgozókat. A verseny egyik pontja, a pontos munkakezdés, a fentiek szerint alakul: reggel 7 óra 20-kor a fizikai dolgozók a kapun bejönnek és 7 óra 30-kor már padjaiknál helyezkednek el. Ugyanakkor a szellemi dolgozók egy része 7 óra 29 perckor még versenyben áll a váciúti villamosmegállótól egészen a bélyegzőóráig, ahol a végcél az, hogy csengetés előtt mindenki lebélyegezze kártyáját.

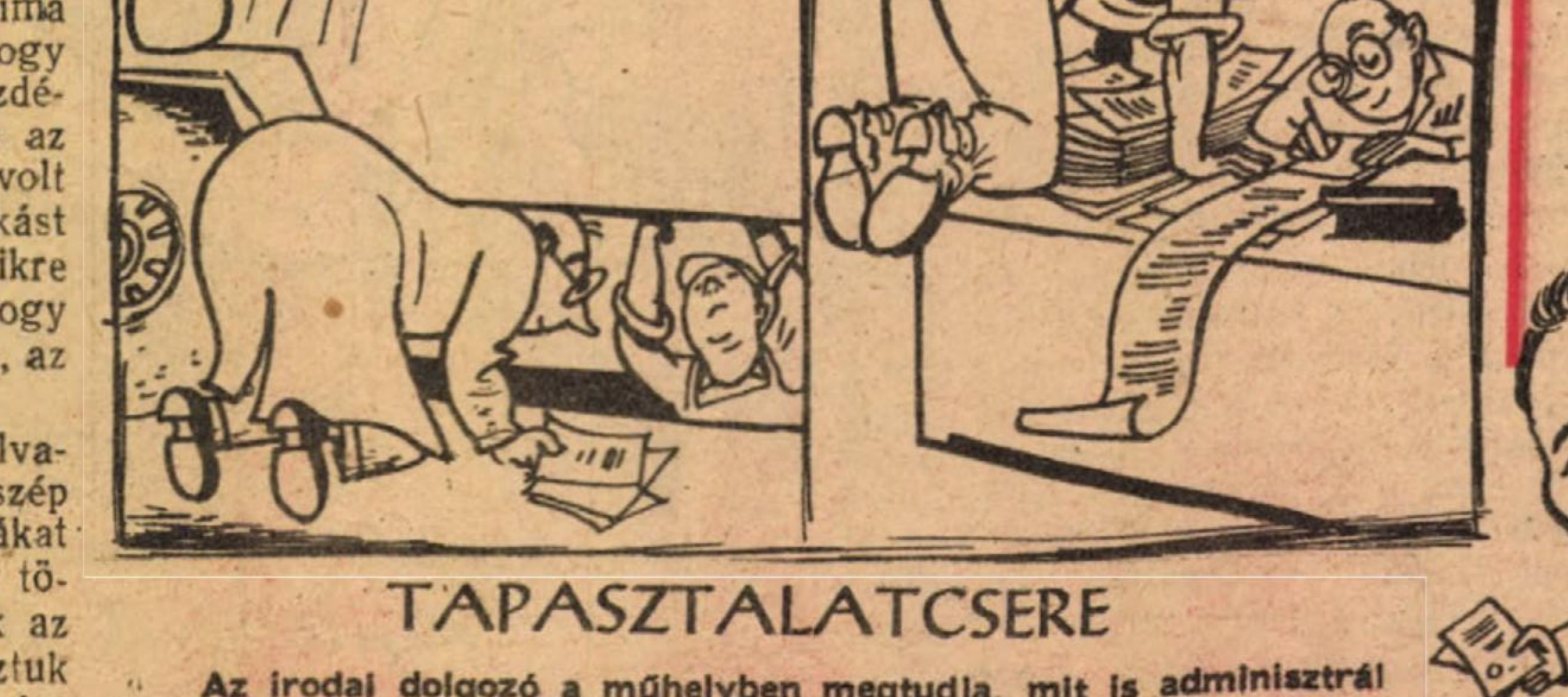

TAPASZTALATCSERE

Az irodai dolgozó a műhelyben megtudja, mit is adminisztrál ő tulajdonképpen.

A fizikai dolgozó az irodában meglátja, hogy az adminisztráció sem kutya és ha nem bürokratikus, szervesen kiegészíti az ő munkáját.

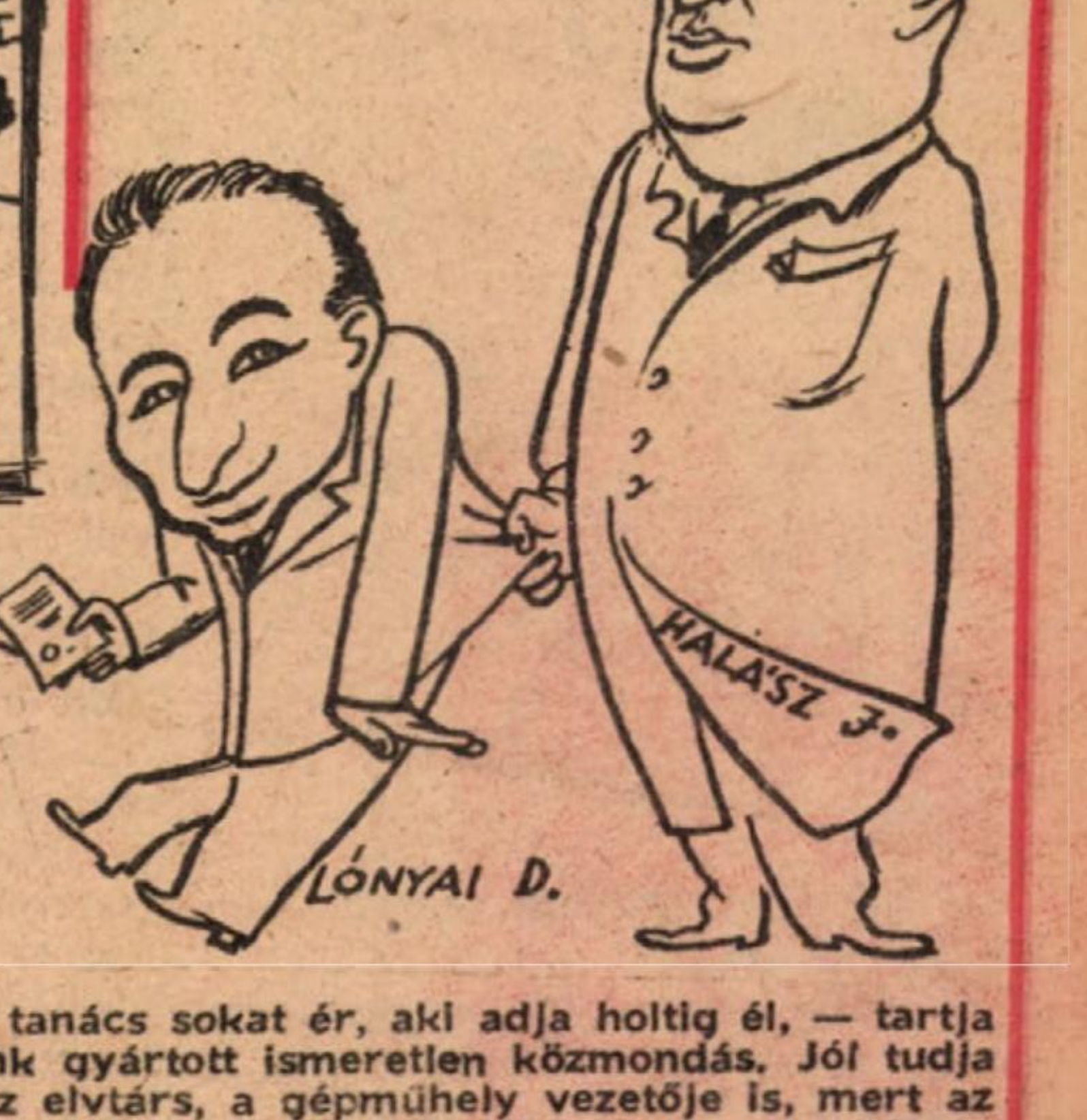
HALÁSZ J.
LÓNYAI D.

A jó tanács sokat ér, aki adja holtig él, — tartja az általunk gyártott ismeretlen közmondás. Jól tudja ezt Halász elvtárs, a gépműhely vezetője is, mert az adminisztrációra vonatkozó újításaival egymásután lepi meg az újítási felelőst. Képünkön Lónyai elvtársnak, az adminisztrációs osztály vezetőjének kézzelfoghatóan magyarázza elgondolásait, mely szerint bizonyos számlázási eljárások papiradagját három kilóról hetvenöt dekára lehet csökkenteni. Illetékes helyen viszont azon az újításon törik a fejüket, hogyan lehetne Halász elvtárs energiáját saját munkaterületére koncentrálni és az általa beadott javaslatok súlyát heti félkilóval csökkenteni.

Jövő héten: Ludas Matyi a Csepeli Papírgyárban

A nagy horgász

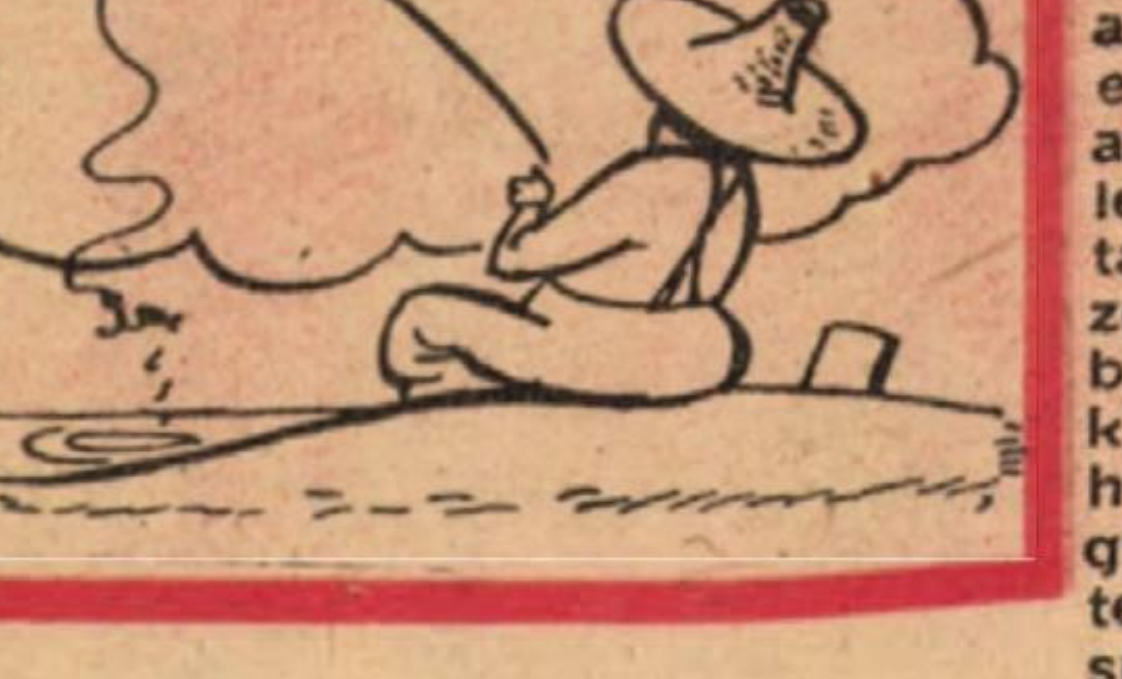

Bogsitz: Mi történt? Miért lett ilyen kicsi a kukacom? Ja persze, ez már a hal.